

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**CONTENT
ADVISORY
SERIES**

UGLY DUCKLING

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LANI LYNN VALE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ÇİRKİN ÖRDEK

İÇERİK DANIŞMANLIK SERİSİ

KİTAP 6

LANİ LYNN VALE

Bu eser, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Bu romanda geçen isimler, karakterler, yerler veya olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüf veya kurgusal olup, yazarın sorumluluğu altında değildir.

ÇİRKİN ÖRDEK

İçerik Uyarısı Serisi, Kitap 6 Telif hakkı ©

2025 Lani Lynn Vale™.

Tüm hakları saklıdır.

www.lanilynnvale.com

E-kitap, basılı kitap ve sesli kitap olarak mevcuttur.

Kapak Tasarımı © 2024 [Cover Me Darling.](#)

Fotoğrafçı: FuriousFotog™'dan [Golden Czermak.](#)

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Yazarın ve yayıncının münhasır haklarını sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

LANI LYNN VALE® ABD Patent ve Ticari Marka Ofisi'nde tescillidir.

İÇİNDEKİLER

Çirkin Ördek Yavrusu

[Önsöz I Önsöz II](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28 Epilog](#)

[Epilog II](#)

[Sırada ne var?](#)

[Teşekkür](#)

[Lani Lynn Vale'in Diğer Eserleri Yazar](#)

[Hakkında](#)

ÇİRKİN ÖRDEK

GUNNER & SUTTON

Çirkin arkadaş olarak görülmek kolay değildi.

Küçüklüğünden beri hayatın kolay olmayacağını ve elde ettiği her şey için çok çalışması gerektiğini biliyordu. Sadece annesinin sevebileceği bir yüze sahipseniz hayat zordu.

Yıllar boyunca Sutton Sway, hayalini kurduğu mutlu sonu asla yaşayamayacağını bilerek hayatına devam eder. Bu yüzden kendini kabullenir. Aşk için değil, arkadaşlık için evlenir ve asla ikinci kez bakmaması gereken bir adamı seçer, sırf kendi ailesine sahip olabilmek için.

O aile hiç kurulmaz ve bir yıl içinde boşanır ve başladığı yere geri döner.

Hayatının en kötü döneminde, hayatının daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, Gunner Penn ortaya çıkar.

Gunner Penn, onun koruyucusu. Onu lisedeki tüm zorbalardan kurtaran ve bu dünyada iyi erkekler *olduğunu* ona kanıtlayan adam.

O, diğer tüm erkekleri onunla karşılaştırdığı ve muhtemelen her zaman karşılaştıracığı adamdı.

Ama o, onun hatırladığı Gunner değil. Daha sert, daha az bağışlayıcı ve çok daha mutsuz.

Herkesi ve her şeyi nefret ediyor ve kimi kırdığı umurunda değil.
Ancak dünyaya ve içindekilere duyduğu nefret ve öfke, onu kapsamıyor
gibi görünüyor.
Hayır, Gunner Penn ondan hiç nefret etmiyor.
Aslında, liseden beri onu seviyor. Hayatın travmaları onu bunu
görmesini engelliyordu.
Ama şimdi görüyor. Hissediyor. Onu yaşıyor ve soluyor.
Gunner Penn onu bir kez kaybetti. Ama ikinci kez kaybetmeyecek.
Nefes aldığı sürece bunu yapmayacak.

*Her zaman kendini yeterince iyi bulmayan o kıza. Sen yeterlisin.
Başkalarının görüşlerinin senin özgüvenini belirlemesine izin verme.*

PROLOG I

*Hayat, cep telefonun şarj olurken olan şeydir.
—Sutton'ın babası, Sutton'a*

SUTTON

On beş yaşında

"Sen çok güzelsin, bebeğim."

Anneme baktım ve yalan söylediğini anladım. Güzel değildim.

Çirkinim.

Yalan söylemesine gerek yoktu.

Harika bir vücudum vardı, sahip olduğum tek şey buydu.

Göğüslerim, kalçalarım, karın kaslarım ve istediğim her yarışı kazanabileceğim uzun bacaklarım.

Okuldaki en çok aranan sporcuydum, ama aynı zamanda en çok zorbalığa uğrayan kişiydim.

Bugün okuldan ayrılmadan önce duyduğum son yorum, antrenman sırasında beni geçip giden atletizm takımındaki bir kızdan gelmişti.

Ne yazık ki çok çirkin. O ve Gunner, yüzyılın en güçlü çifti olabilirdi. Ama Gunner onun için fazla yakışıklı.

Igh.

Gunner Lewiston.

O, okulumuzun spor dünyasında benim yin'im, onun yang'ıydı.

Gunner, lisemizin kralıydı.

Birinci sınıfta, benim gibi, denediği tüm üst sınıf spor takımlarına girmişti.

Benden farklı olarak, o Tanrı'nın
bir armağanıydı. Çok
yakışıklıydı.

Yüzünün etrafını süsleyen kıvrıkcık saçları vardı. Yüzünün etrafında uçuşan sarı bukleler her zaman yerine geri dönüyordu. Uzundu, on altı yaşında boyu 1,88 metreden fazlaydı.

Okul takımında futbol, Amerikan futbolu ve basketbol oynuyordu. Ama asıl parladığı yer beyzbol sahasıydı.

Kimsenin aklında, onun profesyonel beyzbolcu olacağına dair hiçbir şüphe yoktu.

Eğer isterse, başaracaktı.

"Öyle değilim," diye anneme karşı çıktım. "Ben çirkinim. Burnum yüzüme göre çok büyük. Gözlerim anime karakterlerinin gözleri gibi ve üstelik sıkıcı kahverengiler. Yüzüm de orantısız."

"Tatlım," diye fısıldadı.

"Çekici olmadığımı biliyorum," diye devam ettim. "Okulda birçok erkek çocuğun, beni kağıt torba takarsam benimle yatacaklarını söylediğini duydum. Ve tüm kızlar da benim ne kadar çirkin olduğumu saklamıyorlar. Benim çocuğun olduğum için nazik olmaya çalıştığını biliyorum, ama burada tamamen dürüst olalım."

Annem ellerini yüzüme koydu. "Tatlım, her zaman böyle olmayacağını bil. Büyüyüp kendin olacaksın ve birisi seni olduğun gibi sevecek."

Yani, muhtemelen hep çirkin kalacağım, ama bir erkek çirkin yüzümü görmezden gelip, sonunda kişiliğim için benimle evlenecek.

Ben gülerek, "Okula gitmem gerek. Seni seviyorum," dedim.

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve öğle yemeğimi uzattı.

Neredeyse yüzümü buruşturarak öğle yemeğimi aldım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Tabii ki, okula giderken ilk karşılaştığım kişi Gunner Lewiston'dı.

Beni görünce gülümsedi. "Selam, Suttie."

Yüzümü buruşturdum. "Bana öyle deme."
Gülümsedi. "Bu sabahki koşudan sonra bacakların nasıl?" "Ağrıyor,"
diye itiraf ettim. "Tam güç koşu yaptım."
"Bu yüzden Rocky'yi yendin." Güldü.
Rocky ben benim en arkadaşımdı. O benim
aynı ikincibenim benim yüzümden her şeyde ikinci en iyiydi.
Onu çok seviyordum ve o da beni seviyordu. Ama
rekabet yoktu.
O güzellik kraliçesiydi, ben ise çirkin en iyi arkadaşıydım. "O da oraya
varacak," diye yalan söyledim.
O göz kırptı. "Senin olduğun yere değil."
Hayır, benim olduğum yere değil.
"İyi günler, Gunner," diye seslendim.
Bana da aynısını dilemektense, daha iyisini biliyordu.
İkimiz de benim günümün berbat geçeceğini
biliyorduk.

SUTTON

On altı yaşında

"İğrenç," diye bir ses duydum. "Neden ona sordu ki? Tanrım, bütün gece o
yüze bakmak zorunda kalmayı hayal edebiliyor musun?"

Donakaldım

.

Aleah.

Ama baloya birlikte gideceğim Marx'ın gülüşü, sırtımı dikleştirdi.

Geri çekildim, kaşlarımı çatmış, kaçmaya hazırdım.

"Onu gerçekten seninle gelmeye ikna ettiğine inanamıyorum," dedi
solumdaki başka bir çocuk. "Sanırım bahsi sen kazandın."

Midem neredeyse dizlerime kadar indi.

"Artık o burada, ödeyin bakalım
çocuklar!"

Ben izledim herkesi herkesin herkesin beş
dolar onun ellerine ellerine attı, şimdi etrafımızı
saran tüm kızlar da dahil.

Dışarı koştuğumda karnım gurulduyordu. "Spor
salonunda kal!" diye bağırıldığını duydum arkamdan.

Bana mı söylendi emin değildim ama yine de spor salonundan dışarı
koştum.

Doğrudan otoparka gittim ve durdum çünkü aptalca davrandığımı ve
Marx'ın beni almasına izin verdiğimi fark ettim.

Bütün gece çok nazikti.

Beni Outback'e yemeğe götürmüştü.

Bana bir buket çiçek almıştı.

Fotoğraflar için gülümsemişti.

Ve bunların hepsi lanet bir
yalandı. Ama ağlamıyordum.

Ne anlamı vardı ki? "Suttie?"

Omzumun üzerinden Gunner'ın Jeep'ine doğru yürüdüğünü gördüm.

Kirli beyzbol pantolonu giymişti, üstünde tişört yoktu ve kirli çoraplı
ayaklarına terlik giymişti.

"Selam." Boğazımı temizledim.

"Çok güzelsin." Gülümsedi. "Bu gece dans eder misin?"

"Evet, gençler balosu var."

Kaşlarını çattı. "Kiminle gideceksin?"

Boğazımı temizledim ve "Marx. Ama az önce öğrendim ki beni
götürmesinin tek nedeni, sanki tüm junior sınıfıyla yaptığı bir bahismiş."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Gunner, "Seni eve bırakayım mı?" dedi.

İster miydin?

"Yürümek istiyorum," dedim. "Eve çok erken gidersem, annem
neden bu kadar erken geldiğimi merak eder. O zaman randevumun bir
pislik olduğu için geldiğimi açıklamak zorunda kalırım."

"O zaman seni yemeğe götüreyim," diye
teklif etti. "O kadar aç değilim," diye yalan
söyledim.

Daha önce restorana gittiğimizde fazla yemek yiyememiştim.
Marx hamburger ve patates kızartması yemişti.
Ben ise peynirli hamburger salatası atıştırmıştım.
O homurdandı. "Sadece eşyalarımı almam lazım. İşte anahtarlarım."
Bana anahtarlarını attı ve ben karanlık artmasına rağmen onları yakaladım.

Spor salonuna girdi ve giderken kirli üniformasını tekrar giydi.
Dönüp onun cipine baktım. Onu her zaman sevmiştim.
Kahverengiydi ve büyük çamur lastikleri vardı.
Mahalledeki en lüks araç değildi çünkü kendi parasıyla almıştı — her hafta sonu yaklaşık yirmi bahçeyi biçerek parasını ödemişti ama tüm otoparkta en havalı araçtı.

Yolcu tarafına yürüdüm ve kilidi açtım, ön koltuğu kaplayan bebek eşyalarına baktım.

Oğlu Jett için alınmış minik beyzbol eldivenini görünce gülümsedim.
Koltuğa atlayarak, küçük eldiveni kucağıma aldım ve emniyet kemerimi taktım.

Kemerimi bağladıktan sonra, onun dışarı çıkması için tam on dakika bekledim.

Döndüğünde elini sallıyordu. Yaklaştıkça görünüşünü inceledim. Üniformasının üstünde kan vardı.

Ayrıca elinde bir tomar para vardı ve bu beni kaşlarını çatmaya itti. "Zor bir maç mıydı?" diye sordum, o da Jeep'e atlayınca.

Uzatılan elimden anahtarları aldı ve arabayı çalıştırdı.

Ayağını debriyaja koyup geri vites taktığını izledim.

Manuel vitesli.

"Her zaman manuel vitesli araba kullanmayı öğrenmek istemişimdir," diye düşündüm, gömleğindeki kanın nedenini açıklamasına beklemeden. "Kolay mıydı?"

Gülümsedi. "Öğrenmek ister misin?"

Gözlerimi kırptım.
"Burada mı?" "Burada."
Omuz silkti. Ben de öyle
yaptım.

Teksas Roadhouse'a giderken manuel vitesli araba kullanmayı öğrendim. Orada bana bol bol ekmek, tavuk parmakları ve fırında patates ikram etti.

Jett'i almak için amcasının evine gittik.
Dört saat sonra beni evime bıraktı.

Dünyanın en güzel gecesi idi ve Marx beni kazıklamış olsa da, gecemi böyle geçirebildiğim için bir şekilde mutluydum.

Gunner, ben ön kapıya gelip kapı koluna elimi koyduğumda el salladı.

Ben de el salladım, sonra içeri girip doğruca odama çıktım, ailemin hala dışarıda olmasına sevindim.

Oraya vardığımda, ödünç aldığım ceketin ceplerine ellerimi soktum ve Gunner'ın kokusunu daha derinlemesine içime çektim.

Sol elimle dokunduğum cebin içinde bir şey olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Cebinden çıkardığımda bir tomar para buldum ve kaşlarımı çattım.

İlk yirmi dolarlık banknotun üzerinde kırmızı Sharpie kalemle yazılmış bir not vardı: "Marx'ı siktir et. Tüm üçüncü sınıfları siktir et. Sen harikasin ve bunu kabul etmelisin. Hepsi sana kıyasla berbat oldukları için kıskanıyorlar. Parayı al. Onların yaptığı saçmalıklardan sonra bunu hak ediyorsun."

Kalbim sıkıştı.

Tanrım, Gunner neden bu kadar nazik olmak zorundaydı?

Ve neden diğerleri bu kadar kötü olmak zorundaydı?

SUTTON
On sekiz yaşında

"Ve sınıf birincisi Sutton Sway!" diye bağırdı Müdür Edmonson.

"Konuşmasını yaparken onu alkışlayalım."

Kalabalıktan bolca alkış geldi. Sınıfımdan neredeyse hiç kimse alkışlamadı.

Şaşırtıcı değildi.

Mikrofona doğru yürüdüm ve konuşmaya başladım. Konuşma iyiydi.

İyi olduğunu biliyordum.

Ama aynı zamanda, son birkaç yıldır bana zorbalık yapan herkese sessizce bir göndermeydi.

"Yedi yaşındayken buraya taşındım," dedim etrafa bakarak. "Burası benim ikinci şansım olacağını düşünmüştüm. Dallas'ta korkunç ve büyük bir okuldan taşınmıştık ve ben sürekli çok gergindim. Buraya taşınarak yakın arkadaşlar edineceğimi ve sınıf arkadaşlarımdan hepsini tanıyacağım küçük bir toplulukta yaşamayı seveceğimi düşünmüştüm." Aleah'a doğrudan baktım. "Ama öyle olmadı. Her iki dünyanın da en kötüsünü yaşadım. Bana zorbalık yapanların hepsi kim olduğumu biliyordu, ben de onların kim olduğunu biliyordum. Her birinizden kişisel zorbalık gördüm, ama en azından her gün binlerce çocuk tarafından bombardımana tutulmuyordum. Sadece doksan iki kişiydiniz."

Kalabalık mırıldanmaya başladı.

Tüm çocuklar koltuklarına oturdular.

Hiçbiri gülümsemedi.

"Umarım bir gün çocuklarınız olur," dedim sınıfıma. "Umarım o çocuklar huzurlu bir okul hayatı yaşarlar. Umarım her gün eve gelip size okulda ne kadar güzel bir gün geçirdiklerini anlatırlar. Umarım mutlu ve kaygısız olurlar. Umarım her sabah benim gibi uyanıp gelecek günün korkusuyla uyanmazlar." Bakışlarımı ikinci en büyük zorbalığım olan Marx'a çevirdim. "Umarım evlenir ve çocukların olur. Harika bir iş ve seni sevecek güzel bir eşin olur. Umarım mutlu olursun. Umarım hepiniz mutlu olursunuz. Umarım her biriniz başarılısınız. Ve umarım kimseye bana davrandığınız gibi davranmazsınız."

Müdür boğazını temizledi ve rahatsız bir şekilde kıpırdadı.

"Umarım hepiniz başarılı olursunuz ve hayatınızda bir şeyler başarılırsınız. Çünkü bundan sonra sadece potansiyel var.

Yukarı çıkabilirsiniz, çünkü zaten dibe vurmuş durumdasınız," dedim.
"Hepimize."

Bununla birlikte, herkesi çok rahatsız ettiğimi umursamadan
koltuğuma geri döndüm.

Bu, bana yaptıklarının sadece küçük bir kısmıydı. Ne kadar
kötü olduğunu asla belli etmemek için elimden geleni
yapmışım. Ama artık her şey açığa çıkmıştı.

"Aferin sana, Suttie!"

Soluma baktım ve Gunner'ın sahayı çevreleyen tel örgü çitin yanında
durduğunu gördüm.

Alabama beyzbol forması giyyordu. El salladım.

Göz kırptı ve geri çekildi, tepenin yamacından aşağıya, eski cipine
doğru yürüdü.

Arabayı çalıştırdı ve uzaklaştı.

Ben de gülümsedim.

PROLOG II

*İsa kahvesini nasıl yapar? İbraniler.
—Gunner'dan Parker'a gönderilen mesaj*

GUNNER

Hayatında sadece bir tane en kötü günün olur derler.

Haklılar.

Ve ben o günü yirmi bir yaşında yaşadım.

O sabah, oğlum Jett'e en sevdiği yemeği hazırladım: çilekli krep.

Onu kamyonetime bindirip amcam Parker'ın evine bıraktım.

Ona sıkıca sarıldım, o da kahkahalarla gülmeye başladı, sonra antrenmana gitmek için yola çıktım.

Profesyonel olmama yarım yıl kalmıştı ve o noktada beni ayakta tutan tek şey, iradem ve oğlumun benim için gelecek olanlara duyduğu heyecandı.

Oğlunun seninle gurur duyduğunu bilmek oldukça harika bir duyguydu.

Hatta, o neredeyse beyzbol sahasının vazgeçilmez bir parçası olmuştu.

Ne yazık ki, geçen yıl anaokuluna başladı ve artık onu üniversiteye antrenmanlara getiremiyordum.

Bu çok kötüydü.

Çocuğumun yanımda olmasını çok seviyordum.

Onu genç yaşta doğurmuş olabilirim, ama bu ona iyi bakmadığım ve onu tüm kalbimle sevmediğim anlamına gelmezdi.

O, başıma gelen en güzel şeydi ve bu hayatta üretebileceğim en harika şeylerden biriydi.

"Lanet olsun," diye küfreden Koç Bartlett, "Gunner!" diye seslendi. Adımı söyleme şekli önemli değildi.

Onu söylerken yüzündeki ifadeydi.

Vuruş alanından çıkmadan, bunun başıma gelen en kötü şey olacağını biliyordum.

Sadece olacakların bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim.

Amcamın kaza geçirdiğini düşünüyordum, ama o iyiydi. Ya da belki okuldan Jett'in hasta olduğunu söylemek için arayacaklardı.

Ama öyle olmadı.

"Ne oldu, Koç?" diye sordum.

Koç Bartlett yıkılmış bir halde, "Gunner, okulda bir şey oldu. Okulda silahlı saldırı olduğunu söylüyorlar" dedi.

Midemi bir ağrı

sardı. "O..."

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Ama gitmen gerek."

Düşünmedim bile.

Beyzbol ayakkabılarımı çıkarmadım.

Vuruş eldivenlerimi bile çıkarmadım.

Sadece koştum.

Eski Jeep'im o gün sınırlarını zorladı. Eski canavarın beni götürebileceği kadar hızlı sürdüm.

Okula vardığımda, kalabalığın içinde ilk gördüğüm kişi amcamdı.

"Parker amca!"

Parker amca döndü ve yüzündeki ifadeden, dünyamın sona erdiğini anladım.

Bilinçli bir şekilde düşünmeden dizlerimin üzerine çöktüm.

Birdenbire kendimi yerde buldum ve görebildiğim tek şey, çocukların pistte koşarken çakıl taşlarına bıraktıkları küçük ayak izleriydi.

yol açmak için bıraktıkları küçük ayak izleri.

Gözyaşlarım akmaya başlayınca zorlukla
yutkundum. Bebeğim.

Bebeğim gitmişti.

Ve bir okul katili benden her şeyi almıştı. Umutlarımı ve
hayallerimi. Geleceğimizi.

Gitmişti, aynen böyle.

Evlenemeyecekti. Kendi oğlu kucağına verildiğinde, tüm dünyayı
ellerinde tutmanın nasıl bir şey olduğunu bilemeyecekti. Oğlunun
anaokulundan mezuniyetini izlemenin nasıl bir şey olduğunu bilemeyecekti.

Hiçbir şey bilmeyecekti.

Çünkü o benden çalınmıştı.

Başımı geriye attım ve var olan tüm tanrıları lanetledim. Siktir
et.

Siktir et onu.

Siktir et bu hayatı.

İki yıl sonra

"Ve büyük liglerdeki ilk vuruşunda, Gunner Penn!" Hiçbir şey
hissetmedim.

Heyecanlanmam gerekirdi.

Her zaman hayalini kurduğum bir şeyi yapmak üzere olduğum için
sevinç duymalıydım.

Yani, büyük lig beyzbol sahasına çıkıyordum ve Carl Sanderson'a
karşı vuruş yapacaktım. Carl Sanderson, dünyanın bir numaralı atıcısı.

Yine de hiçbir şey
hissetmedim. Sadece
var oluyordum.

"Hazır mısın, Rook?" diye alay etti
yakalayıcı. Shawn Ortiz.
Ligin en iyi üçüncü yakalayıcısı.
"Evet," dedim ve plakaya doğru yürüyüp bekledim. Vuruş
öncesi rutinim yoktu.
Artık batıl inançlarım kalmamıştı.
Tabanı üç kez vurmak ya da sakızımı sadece sol tarafımda çiğnemek
için bir neden yoktu.
Batıl inançlar, kaybedeceklerinden endişelenen insanlar içindi.
Ben zaten kaybetmiştim.
Şu anda olduğumdan daha aşağıya inemezdim. İlk atış geldi ve
ben onu izledim.
Strike.
İkinci atış geldi.
Top.
Üçüncü atış geldi.
Strike.
Dördüncü atış geldi.
Top.
Beşinci atış geldi.
Top.
"Vurmalısın, evlat!" Amcamın sesini duydum. "Çitlere doğru!"
Çitlere doğru.
Geri adım attım, eldivenlerimi sıktım ve kaskımı yeniden ayarladım.
Çitlere doğru vur, baba!
Sesi kafamda o kadar gerçekçiydi ki kalabalığa baktım.
O burada olmalıydı.
Tanrım, burada olmalıydı.
Gözlerim yaşlarla doldu, geri adım attım ve rutinimi yaptım.
Jett doğduktan hemen sonra yapmaya başladığım rutini.
Sopamı bazın üzerinde sürükledim. Bir kez. İki kez. Üç kez. Dört kez.
J-E-T-T.

Jett'in adını heceledikten sonra, sopamı omzuma kaldırdım ve bekledim.

Atış geldi ve nedense onun o slider'ı atacağını biliyordum.

Doğru anı bekledim, sonra sopayı salladım.

Sopayla topa vurdum.

Çat.

Koşmaya başladım, koşmak için hiç çaba sarf etmeden. Topun dışarı çıkacağını biliyordum.

Çok hızlı vurdun baba!

Vay canına, baba. Bu şimdiye kadarki en iyi vuruşun!

Lumberjacks forması giydiğini görmek için sabırsızlanıyorum! Başardın baba.

Üçüncü baz çizgisini dönüp eve vardığımda, açıkça ağlıyordum.

Bir sonraki vurucudan sopamı alırken, teşekkür etmek için başımı salladım ve o da bana anlayışla gülümsedi.

Yutkundum, bakışlarımı ondan kaçırdım ve kalabalığın içinde amcamı buldum.

Parker amca elini kalbinin üzerine koymuştu, ama beni gerçekten duygulandıran, elinde tuttuğu fotoğraftı.

Jett, ciğerlerinin tüm gücüyle bağırıyor, minik parmakları çiti o kadar sıkı tutuyordu ki, parmakları bembeyaz olmuştu.

En sevdiğim fotoğraftı.

Parker amcam son maçında çekmişti. Benim küçük oğlum, en büyük hayranım.

Parker amca beni işaret etti ve "O gurur duyuyor" diye dudaklarını oynattı. Gözyaşlarımı sildim ve kulübeye girdim.

Gurur duyardı.

Eğer burada olsaydı.

Beş yıl sonra

"Bırakıyor musun?" diye sordu Parker.

Ellerime baktım. "Artık bu oyunu oynayacak yüreğim yok."

Parker başını salladı. "Bu, her zaman yapmak istediğin şeydi istediğin şeydi."

İki elimle yüzümü ovuşturdum. "Öyleydi. Jett varken Ama önceliklerim değişti. Artık istemiyorum. İnsanlar ve yerler... Artık bu hayatla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Çok fazla göz önünde. Çıglık atmak istiyorum."

"O zaman bırak," dedi Parker amcanın karısı Kayla. "Mutlu değilsen, bunu yapmamalısın. Oyundan ayrılırsan ne yapacaksın?"

Aslında bunu çoktan planlamıştım.

"Bir şirket kuracağım." Tereddüt ettim, gözlerim Parker'dan Kayla'ya, Kayla'dan Parker'a gitti. "Okul güvenliği konusunda uzmanlaşmış bir şirket. Okulları aşılmaz hale getireceğim. Senin yardımınla, Parker amca."

Parker'ın gözleri yumuşadı. "Senin için her şeyi yaparım, evlat. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. "Son beş yılımı, boş vaktimin her saniyesini araştırmaya ayırdım. Tüm hazırlıkları yaptım. LLC-Angel Security şirketini kurdum. On dört emekli asker, benim kararımı bekliyor. Ama önce onları incelemenizi, beğendiğinizden ve iyi çalışacaklarından emin olmanızı istiyorum. Ya da daha iyi olacağını düşündüğünüz başka adaylar varsa, onlara da açığım."

Kayla ellerini ağzına bastırdı ve gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm.

"Bu mükemmel," diye fısıldadı. "Jett seninle gurur duyardı, Gunner."

Göğsümden hiç gitmeyen acıyı ovuşturdum. "Sanırım benim yerim burası."

"O zaman uç, Gun," dedi Parker. "Sana yardım edeceğiz."

BİR

*Durum neyse o, ve pek de iyi değil.
—Sutton'ın gizli düşünceleri*

SUTTON
Üç yıl önce

"Bugün senin günün, canım." Rocky gülümsedi.

Bugün hayatımın aşkı olmayan, ama bana biraz iyi davranan bir adamla evlendim.

Onu sevdim.

Büyük bir aşk gibi değil, ama istikrarlı, elde edebileceğim tek şey bu şekilde.

Kulağa kötü geldiğini biliyorum, ama ikimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk. Bir çıkar evliliği.

İyi anlaşıyorduk ve çoğunlukla iyi arkadaştık.

En iyi arkadaşım değildi — bu onur hala Rocky'ye aitti — ama bana iyi davranıyordu.

Bazen biraz pislik olabiliyordu. Ama hangi erkek öyle değildi ki? "Hadi yapalım şunu," diye mırıldandım.

Yine de bu gün hakkında kötü bir hisse kapılmıştım.

Muhtemelen dinlemem gereken bir önsezi. Bu adamı tüm kalbimle sevmeliydim.

Onunla evleneceğim için heyecanlanmalıyım.

Birçok şey olmalıydım, ama bunların hiçbirisi değildim. Tören sorunsuz geçti.

Evlendik, beni öptü ve resepsiyona gittik.

Binlerce metre tül ve dantelden oluşan bir gelinlik giymiştim ve pastayı kesmek üzereydik.

"Jackson," dedim dikkatlice. "Lütfen yüzümü bu pastaya sokma."

Gözleri parladı. "Asla yapmam."

"Ciddiyim," diye tekrarladım. "Lütfen, lütfen bunu yapma. Yüzüme düğün pastası bulaşmasını istemiyorum. Makyajım için bir saat uğraştılar."

O burun kıvırdı. "Neden zahmet ettiler ki?" Midem düğümlendi.

O her zaman bu tür pasif-agresif yorumlar yapardı.

Gözlerime hemen dolan yaşları silmek için başka yere baktım.

"Pastayı kesme zamanı!" diye bağırdı Rocky.

Dönüp Jackson'ın Rocky'ye özlemle bakışını gördüm.

Onun Rocky'yi çok güzel bulduğunu biliyordum, çünkü öyleydi. Ama bunu bu kadar açıkça belli etmek zorunda değildi.

Adımı resmen onun adıyla birleştirdiğimden beri dördüncü kez, kendime ne halt ettiğimi sordum.

Onunla evlenmemeliydim. Ama artık olan olmuştu.

Geri alamazdım.

Jackson elimi tuttu ve beni dört katlı devasa pastamızın bulunduğu masaya çekti.

"Ohh, bu çok güzel kokuyor," dedi Jackson. Buna kanmamalıydım.

Ama tam bir aptal gibi, pastayı iyice koklamak için eğildim.

Haklıydı, kokusu... "Ahhhh!" diye bağırdım.

Neden çığlık attım?

Çünkü gözüm ve yüzüm keskin bir acı ile kaplanmıştı.

Bir şekilde yere yığıldım ve etrafımda çığlıklar vardı.

"Aman Tanrım!" Annemin ağladığını duydum. "Onları ıkarma!"

"Tanrıya şükür gözünü kaybetmeyecek," diye annemin dediğini duydum. "Ama görme yeteneği kesinlikle etkilenecek. Ayrıca yüzüne rekonstrüktif cerrahi müdahale yapılması gerekti, çünkü pastayı tutan destek çubuklarından biri gözünün hemen altına girmişti. ekildiğinde ise yüzünün sol tarafının neredeyse tamamı derisi yüzülmüşü."

Derisi yüzülmüş.

Kulağa kötü geliyordu.

"Onun pislik kocası nerede?" diye bağırdı Rocky.

"Gelmek istemedi. Kendini kötü hissetti," diye cevapladı annem sert bir şekilde. "Haklı olarak," diye homurdandı Rocky.

"Ona, yüzünü o pastaya sokmamasını da açıkça söylemişti."

Öyle demiştim.

"Ondan nefret ediyorum," diye tısladı Rocky. Kulübe hoş geldin.

Altı ay sonra

Eski usul bir deneme yaptım.

Yüzümü yeniden yaptırdım ve birdenbire insanlar beni sevmeye başladı, özellikle de kocam.

Ama görünüşe göre bu, onun beni aldatmasını engellemeye yetmedi.

Onun yanında birçok zorluğun üstesinden geldim.

Evliliğimizin ilk ayında, onun yüzünden geçirdiğim birçok yüz ameliyatından kurtulmam gerekti.

İkinci ayda, bana çocuk sahibi olmak istediğini söyledi. İkimiz de onun doğurganlık sorunları olduğunu bildiğimiz için, en iyi seçeneklerin neler olduğunu öğrenmek için bir doğurganlık doktoruna gitmeye başladık.

Üçüncü ay, tuhaf davranmaya başladı ve yüzümde bir enfeksiyon oluştu, bu da başka bir ameliyat daha olmamı gerektirdi.

Dördüncü ayda, testis kanseri olduğunu öğrendiğimiz için, onun alabileceği tüm spermi topladık.

Beşinci ayda testisleri alındı ve ben onun yanında kaldım.

Altıncı ay, yani ilişkimizi bitirdiğim ay, onun hemşiresiyle beni aldattığını yakaladığım aydı.

Bu da beni bugüne getirdi.

"Döllenmiş yumurtaların ve kalan spermin hepsini alabilir." Jackson'ın gözleri içten bir ateşle parlıyordu. "Zaten bir erkek bulamayacak."

Gözlerimi kısarak baktım. "Tamam, bunu yazalım. Kesinlikle istediğin başka bir şey var mı?"

Arabuluculuk sürecinin ortasındaydık.

Kimin ne alacağına karar veriyorduk.

Görünüşe göre, onun sperminden başka bir şey alamayacaktım. Ama sorun değildi.

O evini ve arabalarını alabilirdi. Ben de kredimi alabilirdim çünkü o tüm saçma sapan borçlarını üstleniyordu, en azından bu vardı.

"Başka ne istiyorsun?" diye sordu arabuluculuk yapan avukat.

"Sadece evliliğe girdiğimde sahip olduğum şeyleri istiyorum," dedim. "Karavanımı alacağım. Dallas'ta sahip olduğum araziye de alacağım. Sadece evliliğimizden önce biriktirdiği borçlarının hiçbirinin bana devredilmeyeceğinden emin olmak istiyorum."

"Bu zaten belli." Jackson gözlerini devirdi.

Ona sözlü olarak kusmuk kusmamak için dişlerimi sıktım.

Ona.

Göt herif.

"Peki, ikiniz de bu şartları kabul ediyorsanız, işimiz bitti

. Yargıç boşanmayı onaylayacak ve işimiz bitecek." Hepimiz ayağa kalktık, ben diğerlerinden daha hızlıydım.

Kafamı boşaltmak için koşmaya gitmeye can atıyordum.

"Spermelerin tadını çıkar," dedi Jackson, kapıdan çıkarken beni iterek.

Dişlerimi sıktım. "Keyfini çıkaracağım."

Zevk almayacaktım ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Pislik.

İKİ

*Beni doldur, baba.
—Kahve fincanı*

GUNNER

"Olmaz." Kulüp arkadaşım Cutter başını salladı ve bira bardağını havaya kaldırdı. "Maraton koşman imkansız."

"Bahse girerim," dedim ve dördüncü biramdan bir yudum aldım. "Ve bunu Lottie'nin bebek arabasını iterek yapabilirim."

Bütün oda kahkahalara boğuldu.

"Olmaz lan," dedi Cutter. "Karımın maraton koştuğunu gördüm. Bitirmek için deli gibi antrenman yapması gerekiyor."

Omuz silktim. "Bana güven, yapabilirim."

"Kanıtla," diye beni kışkırttı Copper. "Gerçekten koşabiliyorsan, kanıtla. Milena, bize en yakın maraton ne zaman?"

Milena kaşlarını çatarak başını kaldırdı, margaritası ağzına yarı yolda kalmıştı. "Ben nereden bileyim?"

"Çünkü ailenin koşucusu sensin." Copper güldü. "Bunu araştırmanın bir yolu var mı?"

"Tabii," dedi. "Bir dakika verin."

"Neden koşabileceğinden bu kadar eminsin?" diye sordu Cakes, başka bir kulüp üyesi.

"Çünkü koşmak benim için oldukça kolay. Koştuğum mesafeyi tam olarak bilmiyorum olabilirim, ama atletizm bana her zaman kolay gelmiştir. Durmak istediğimdeye kadar koşarım."

"Durmak isteyene kadar koşuyorsun." Cakes başını salladı. "Ben koşuyorum ve ölmeden önce iki mil kadar koşabiliyorum."

"Genellikle, gerçekten su içmem gerekene kadar yaklaşık bir saat koşabilirim."

Sonra duruyorum," diye açıkladım.

"Yarın bir tane var," dedi Milena. "Cadılar Bayramı temalı ve Los Colinas'ta."

"Kulağa harika geliyor, Gunner'ı yazdır," dedi Cutter. "Eğer koşarken ölmezse, bir sonraki barbeküde ne yiyeceğimizi o seçebilir."

Ben burnumdan soludum. "Bu ödülünden çok cezaya benziyor." Bir şey seçmek berbat bir şeydi.

Çünkü ne seçersem seçeyim, birilerinin şikayet edeceği konusunda hiç şüphem yoktu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Cutter.

"Eğer kazanırsam..." Çenemi okşadım. "Sen maraton koşmak zorundasın."

"Anlaştık." Cutter gözlerini devirdi. "Dostum, dördüncü ya da beşinci biranı içiyorsun. Yarış sabah yedi buçukta başlıyor ve yarın bütün gün yağmur yağacak. Yarışın ortasında bırakacaksın."

"Hayır, bırakmayacağım." Alaycı bir şekilde güldüm. "Koşmak kolaydır. Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum, ama dinlemelisin. Podyuma çıkamayabilirim, ama bitirdiğimde sonuncu olmaktan çok uzak olacağım."

"Göreceğiz." O kadar kendinden emindi ki, neredeyse ona acıyacaktım.

"Koşmaya hazır mısın, bebeğim?" diye sordum kızıma. Altı ay önce, onun benim olduğunu bilmiyordum.

Hayatta her şeyi reddeden bir adamdım. İlişkilerim yoktu ve kesinlikle çocuk sahibi olmak da gündemimde değildi.

Altı ay önce, çocuklarla işimin bittiğini düşünüyordum.

Sonra kulüp arkadaşlarımdan biri olan Audric, bir şekilde karısıyla yattığım haberini bana tam anlamıyla kafama vurdu.

Ancak, bunu yaptığım için kızgın değildi.

Doğrusu, kulüp partisinde sarhoş olduğum için bunu yaptığımı bile fark etmemiştim.

Bildiğim kadarıyla, o da sarhoştı.

Ancak o, ertesi sabah çok daha çabuk kendine gelmiş ve ben onunla yattığımı fark etmeden önce oradan ayrılmıştı.

Hamile kalmıştı ve bu sırrı en yakın arkadaşından başka kimseyle paylaşmamıştı. En yakın arkadaşı bu sırrı Laney'nin mezarına gömmüş ve kendi içsel mücadelesini yeterince uzun süre sürdürdükten sonra Audric'e haber verene kadar kimseye söylememişti.

Audric, "kızının" babasının kulüpten biri olduğunu zaten tahmin ediyordu. Sadece beni hiç şüphelenlemedi.

Ben de kendimden şüphelenmezdim.

Genelde prezervatif konusunda titizdim ve ne olursa olsun her zaman kendiminkini kullanırdım. Ama bu sefer... Ne olduğunu bilmiyordum.

Asla bilemeyecektim, çünkü Laney birkaç yıl önce bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti ve kazada başka bir kulüp üyesinin oğlu da hayatını kaybetmişti.

Tanrıya şükür Lottie'yi kurtarmışlardı, ama Apollo'nun oğlu Tavi ve Laney ölmüştü.

Lottie altı aydır resmi olarak benimle yaşıyordu ve iyi bir rutinimiz vardı.

O hayatıma girene kadar başka birine aşık olabileceğimi düşünmemiştim.

Şimdi ise onsuz bir hayat düşünemiyordum.

Bu yüzden bu yarışını onunla koşturmayı düşünmemiştim.

koş

may Sadece, ben koşarken yeterince uzun süre işbirliği yapmasını
ı umuyordum. "Yarış! Evet!" Küçük yumruğunu havaya kaldırdı.

düş

ün

me

mişt

im.

Yarış, benim mahalleden tam anlamıyla bir buçuk mil uzakta olduğu için, oraya yürüyerek gitmeye karar verdim.

İyi ki de öyle yapmışım, çünkü mahallenin sonuna geldiğimde, tüm yol trafiğe kapatılmıştı.

"Vay canına," dedik Lottie ve ben aynı anda.

Yüzümü aydınlatan lanet gülümsemeyi engelleyemedim.

Onu tanıdığım altı ay boyunca, kendimi çok fazla sorguladım ve hala çok zor olsa da, tekrar baba olmaktan gerçekten mutlu olduğumu söylemekten mutluluk duyuyorum.

Bunun büyük bir kısmı, Audric'in yeni eşi Creole ve bizim bilgisayar dahisi Apollo'nun benimle yaptıkları samimi konuşmalarla ilgiliydi.

Creole ve Apollo da çocuklarını kaybetmişti.

Hepsi çok genç yaşta ölmüştü.

Creole'un oğlu Damon üç buçuk yaşında ölmüştü. Apollo'nun oğlu Tavi ise dokuz yaşında ölmüştü.

Creole'un benimle yaptığı konuşma, Apollo'nun konuşmasından çok daha nazikti.

Bana, bana verilen hediye boşa harcamamamı söyledi.

Apollo ise, bu yeteneğe sahip olmak için kelimenin tam anlamıyla öldüreceğini ve bana verilen fırsatı değerlendirmesem beni fena halde döveceğini açıkça söylemişti.

Apollo'nun sorunu, bunu gerçekten kastetmesiydi.

Gerekirse beni yumruklarıyla döverek terbiye edecekti. Anlaşılır bir şekilde çok korkmuştum.

Lottie ile iki yılımı kaybetmişim.

Aslında tam olarak iki yıl değil. Doğduğundan beri onunla geçirebileceğim çok zamanım olmuştu.

Tüm kulüp üyeleri de öyle.

Lottie'nin annesi öldüğünde, Audric çok kötü bir durumdaydı. Babalıkla başa çıkmakta zorlanıyordu ve o zamanlar hepimiz onun etrafında toplanmıştık. Geceleri onun evinde kalıyorduk. İş günlerinde Lottie'ye bakıyorduk. Sonuçta, onu kulüp büyüttü.

O zamanlar, Audric'in eşini kaybettikten sonra Lottie ile başa çıkamayacağını düşünmüştük.

Oysa gerçekte olan şey, Audric'in küçük kızın kulübün üyelerinden biri olduğunu bildiği için, onun hepimizi tanıyabilmesi için hepimize onunla vakit geçirme fırsatı vermeye çalışmasıydı.

Bir tezahürat yükseldi ve beni kasvetli düşüncelerimden çıkardı. Kafamı kaldırdığımda, kulübe üye olan neredeyse tüm kadınların başlangıç çizgisinin yanında durduğunu gördüm. Onlardan biri, Copper'ın eşi Baker, üzerinde "*Sana Uber çağırmamızı ister misin?*" yazan bir pankart tutuyordu.

Doc'un karısı Searcy ise "*Beni seksi buluyorsan koş*" yazan bir tabela tutuyordu.

Webber'ın kızı Eedie ise "*Biraz çişin kaçtıysa gülümse*" yazan bir pankart tutuyordu.

Chevy'nin karısı Aella ise şöyle yazan bir pankart tutuyordu: "*Seni kim incitti?*"

Sonra Webber'ın eşi Silver vardı, elinde "*Arabanın uzatılmış garantisıyla ilgili sana ulaşmaya çalışıyoruz*" yazan bir tabela tutuyordu.

Beni gerçekten güldüren Creole'nin elindekidi: *Simon koşmaya devam et diyor.*

Onlara doğru yürüdüm ve hepsine sarıldım.

"Bunu bize verebilmenin tek nedeni, erkeklerimizin akşamdan kalma olmaları ve buraya gelememeleri." Aella kıkırdadı.

Gülümsedim. "Yoksa bunu yapmayacağımı mı sanıyorsun?"

Aella'nın gözleri parladı ve Lottie'nin önüne çömelerek, "Sana donut getirdim, bebeğim. Babacığın koşarken uslu durur, değil mi? Bir süre o bebek arabasında kalacaksın." dedi.

Lottie heyecanla başını salladı. "Oh, evet!" Ben gülerek burnumdan soludum. "Donut ister misin?"

"Evet!" Bir an durdu, görgü kuralları üzerinde çalıştığımızı hatırladı. "Lütfen!"

Onun hızlı düzeltmesinden memnun olarak başımı salladım.

Kaba bir çocuk değildi, ama ona dünyadaki her şey veriliyordu. En azından bunun için minnettar olabilirdi.

Aella, Lottie'nin kucağına bir torba donut deliği bıraktığında Lottie, "Teşekkürler!" dedi. "Seni seviyorum!"

Bunu ona ben öğretmedim. Benim aile dediğim tüm bu insanları sevmeyi kendi kendine öğrendi.

Bunu duymak da kalbimi mutlu etti.

"Ben de seni seviyorum." Aella, Lottie'nin elini tutup öptü. "İyi koş, kızım."

"Evet!" Küçük yumruğunu havaya kaldırdı.

Spiker, marşın başlamak üzere olduğunu ve koşucuların başlangıç yerlerini bulmalarını söyledi.

4:00 tabelasını tutan tempocuya doğru ilerledim.

Muhtemelen tüm yarış boyunca onunla kalmayacaktım, ama en azından başlangıçta onunla birlikte olacaktım.

Marş çalmaya başladı, genç bir adam grup için marşı söylüyordu, ben de şapkamı çıkarıp kalbimin üzerine koydum.

Gözlerim de yaşarmaya başladı, çünkü çocuk benim Jett'ime çok benziyordu ve yaşları da aynıydı.

Oğlumun sahip olduğu aynı gamzeleri de vardı.

"Siktir," diye mırıldandım ve kalbimin ağrıyan yerini ovuşturdum. "Özgürlerin!" diye şarkı söyledi Lottie.

Genç adamın aksine, Lottie melodiyi tutturamıyordu, ama bu önemli değildi. Tüm kalbiyle şarkı söylüyordu, gerçekten tüm gücüyle.

Çevremdeki yarışçılar da ona eşlik etmeye başladı, çünkü üç yaşındaki bir çocukla şarkı söylemeye kim karşı koyabilir ki?

Şarkı bittiğinde, etrafımda a k i neredeyse tüm yarışçılar tonu tutturamadan şarkı söylüyorlardı.

"Yarışçılar, hazır mısınız?" diye bağırdı spiker. "Evet!" diye bağırdı etrafımdaki herkes.

Ben hazır değildim.

Koşmak istemiyordum. Diğerleri gibi ben de hafif bir akşamdan kalma durumundaydım.

Ama hayatım boyunca sporcu olduğum ve bu konuda oldukça iyi olduğum için, bir antrenman zorluğunu geri çevirmedi.

"Boston'a katılmak için hangi hızda koşmak gerekiyor?" diye soran birini duydum.

Boğuk bir kadın sesi, "Kadınlar için genellikle üç saat otuz dakika civarında bir süre gerekir. Erkekler içinse yaklaşık üç saat" diye cevap verdi.

Konuşan kadına baktım.

Boyu yaklaşık 1,65 metre civarındaydı ve siyah saçları başının üstünde yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Saçlarının uzunluğu

arkasına örgü şeklinde toplanmıştı ve o kadar uzundu ki parmaklarım onu tutmak için kaşınıyordu.

Vücudu çok çekiciydi.

Dar belinde Nike Pro yazan kısa şort giyiyordu. Zayıf değil, atletik bir vücudu vardı. Kaslı bacakları, mükemmel yuvarlak kalçaları, birkaç tanıdık dövmeyle süslenmiş tonlu kolları vardı. Göğüsleri, çok iyi tonlanmış karnının hemen üzerinde duran siyah bir spor sütyeniyle örtülüydü.

Bu kız *formdaydı*, formdaydı.

Bu maratону kazanacağını görebiliyordum.

"Oh." Soruyu soran kadın iç geçirdi. "Henüz dört saati bile geçemedim. Ama Boston'a gitmek benim hedefim."

"Boston'a gitmek herkesin hedefi." Kadın gülümsedi ve o gülümseme bile bana bir şekilde tanıdık geldi. "Sadece bunun için çalışmalısın. Daha sıkı antrenman yap. Diyetine dikkat et. Ayrıca cesaret de gerekiyor. Vücudun, zihninden çok daha önce pes eder. Sadece dayanmalısın."

Dürüst olmak gerekirse, onunla ilgili her şey bana tanıdık geliyordu. Ama yüzü? O yüzü tanı mıyordum.

Yine de bana liseden birini hatırlattı.

İyi arkadaşlarımdan biri hala onun en iyi arkadaşı olmasına rağmen, irtibatımı kaybettiğim biri.

Bu da bana Rocky'yi arayıp öğle yemeğine çıkmak isteyip istemediğini sormam gerektiğini hatırlattı.

O şehirdeyken genellikle ara sıra bunu yapardık.

Rocky ile anaokulunda tanışmıştık ve aynı mahallede yaşayıp farklı okullara giden bir kızla bir erkek çocuğun olabileceği kadar iyi arkadaştık.

Dünyayı gezmeyi seven zengin bir çiftin dadısı olmak için ülkeden taşındı.

Çocuklar dadıya ihtiyaç duymayacak kadar büyüyene kadar neredeyse on yıl boyunca bu işi yaptı.

Amerika'ya geri dönmüş ve Lottie çok küçükken ona bakan kişi de oydu, ama tam zamanlı dadı olmak için yaratılmış biriydi ve Audric ona sadece yarı zamanlı bir iş teklif etmişti.

Şimdi Dallas toplumunda çok güçlü olan genç bir çiftin dadısıydı.

"Yarışçılar, yerlerinize, hazır, başla!"

Lottie ve ben koşmaya başladık.

İlk bir iki mil boyunca, kalabalığın içinden çıkıp önümüzde açık bir yol bulana kadar mücadele ettik.

Dört saatlik gruptan hala bizimle olan tek kişi, kısa şortu ve sütyeniyle kadındı.

Onun güzel, kalp şeklindeki poposunu ve kaslı uyluklarını çok iyi görebiliyordum.

İlk su molası, ekibimin geri döndüğü, bağırıp çığlık attığı yerdı.

"On dokuz mil daha!" diye bağırdı Aella.

Göz kırptım ve bir bardak aldım, üstünü yeterince bastırarak üzerime dökmeden içebilecek kadar.

"Orada her şey yolunda mı, Lottie?" diye seslendim.

"Evet, baba!"

Bu tatlı sözler kalbimi sızlattı.

"Güzel, bir şeye ihtiyacın olursa söyle, bebeğim."

"Evet, baba," diye söz verdi.

On ikinci milde erkekler görünmeye başladı.

Copper bisikletiyle Lexington ve Fourth'un köşesinde oturuyordu.

Cakes de hemen arkasındaydı ve bana küçük bir paket Oreo attı. Koşarken yedim, ama sonra pişman oldum çünkü on üçüncü mildeki bir sonraki su durağına varana kadar çok susadım.

Webber ve Eedie şu anda o kilometre işaretindeydiler. Eedie yüzünde kocaman bir gülümsemeyle tabelasını yüksekte tutarken, Webber bana başını salladı ve "Terlemiş gibi bile görünmüyorsun," dedi.

Haklıydı.

Muhtemelen kendimi biraz daha zorlamalıyordım.

Ama kendimi biraz daha zorlamak, arkamda koşan kadını kaybetmem anlamına geliyordu.

Bu da, dürüst olmak gerekirse, oldukça berbat bir durumdu.

En azından koşmak zorunda kalacaksam, güzel bir manzaraya karşı koşmak istiyordum.

Ve dürüst olalım, Los Colinas'ta koşmak o kadar da heyecan verici değildi.

"Hey, seksi baba!"

On yedi milde döndüğümde Chevy bana göğüslerini gösteriyordu.

Scrub giysisiyle kaplı vücuduna başımı salladım.

Chevy, şu anda yanından geçtiğimiz hastanede anestezi uzmanıydı.

"Defol buradan." Çöpümü ona attım. O güldü

ve çöpu yakaladı, bana orta parmak gösterdi.

Önümde koşan kadın bana bakmak için geri döndü ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bunu sık sık yaşırdım.

Eski bir profesyonel beyzbol oyuncusu olduğum için her yerde dikkat çekiyordum.

Buna ek olarak, Jett öldüğünde yüzüm her yerdeydi ve nadiren kimsenin beni tanımadığı bir yere giderdim.

Yakalandığıma göre onu geçmenin zamanı geldiğini düşünerek, ilerlemeye devam ettim.

Ne kadar hızlı koştuğumu bilmiyordum, ama bir ara arkama baktığımda, takip ettiğim kadın birkaç metre arkamdaydı ve yüzü efordan kızarmıştı.

Son altı mil boyunca bir sürü insanı geçtik.

Son milde adımlarımı gerçekten uzattım ve bacaklarımı sertçe ittim.

Yarın her yerim ağrıyacaktı, ama buna değecekti.

Daha önce hiç maraton koşmamıştım ve hissettiğim yanmayı sevdim.

Ayrıca yemek yemeyi de sabırsızlıkla bekliyordum, çünkü start çizgisindekiler yarıştan sonra spagetti ve krep olacağını söylemişlerdi.

Arkamda korkunç bir hırıltı sesi duyuldu ve arkama baktığımda fit kızın hızla koştuğunu gördüm.

Yüzümde bir gülümsemeye, kendimi sınırlarıma kadar zorladım ve Lottie sevinç ve heyecandan çığlık attı.

Önümde bir koşucunun bitirdiğini gördüm ve bitiş çizgisine odaklandım.

Bitiş çizgisini geçtik ve zamanlama çipiyle zamanınızı belirleyen kabloları gizleyen tümsekleri geçerken Lottie sevinçle güldü.

"Erkekler kategorisinde beşinci sırada, Gunner Penn, süresi iki dakika otuz beş saniye elli üç!"

Hızla yolumdan çekildim, çünkü bir kadının bana doğru koştuğunu duyabiliyordum.

Bitiş çizgisini geçti ve neredeyse geçtiği anda yere yığıldı.

Dizleri acımasız betona çarpmadan onu yakaladım.

"Kadınlarda birinci, Sutton Sway, süresi iki dakika otuz beş saniye elli dokuz!"

Şok beni sardı. "Sutton?" diye sordum şaşkınlıkla.

Onu tekrar gördüğümde şokun beni sarstığı kadar hızlı bir şekilde öfke de geldi.

Yüzüne bir şey yapmıştı.

Bir zamanlar tanıdığım o eşsiz kadına hiç benzemiyordu.

ÜÇ

*Gerçekleri ve mantığı kullanarak seni kırdıysam özür dilerim.
—Sutton'ın gizli düşünceleri*

SUTTON

"Dur." Nefes nefese kaldım. "Aman." Bir nefes daha. "Saat."

O eğilip saatim durmadan önce üzerindeki tüm düğmelere bastı.

O zaman onun kendi saati olmadığını fark ettim.

Kahretsin, kim olduğunu anladığımdan beri son altı mil boyunca onu izliyordum.

Hiç koşmamış gibi görünüyordu. "Baba!" küçük bir kız -
onun küçük kızı - çığlık attı. "Yere yat!"

Ama küçük kızı yere indirirse, beni de bırakmak zorunda kalacaktı
ve bunu yaparsa, bacaklarım artık çalışmadığı için yere düşecektim.

Beni, bitiş çizgisinin hemen önündeki alçak bir bankın olduğu yere
sürükledi ve beni oraya oturttu.

Bebek arabasını bana dönük olacak şekilde çevirdi ve ben de onun
küçük kızını ilk kez iyice görebildim.

Çok güzeldi.

Ve oğluna, Jett'e çok benziyordu.

Rocky ve ben Gunner hakkında pek konuşmazdık.

Ona kızgın olduğumdan ya da kötü bir insan olduğu için değil. Ama Rocky her zaman hayal dünyasında yaşıyordu ve o kişi tam önünde olmadıkça, onu hiç düşünmüyordu.

Bunun onun ADHD'siyle bir ilgisi olduğunu biliyordum, bu yüzden Gunner'dan bahsettiğimi zar zor hatırlıyordum.

Ama oğlu öldüğünde kimse Gunner'dan bahsetmesine gerek kalmadı.

Bu, küçük kasabamızın gündemindeydi.

Zavallı adam, hayatı daha başlamadan tüm dünyasını kaybetmişti.

Jett'in vefat ettiğini duyduğumda gözlerimden yaşlar boşanmıştı.

O sırada Olimpiyatlar için antrenman yapıyordum ve cenazeye yetişemedim — o zamanki koçum tam bir pislikti.

Gunner'ın başka bir çocuğu olduğunu bilmiyordum. Lanet olsun

Rocky ve onun ADHD'si, bana söylemedi.

Gerçi bunu bilmeye hakkım olduğunu düşünmüyorum.

Gunner ve ben en iyi ihtimalle sadece tanıdık.

Bazen erkekler ve kadınlar için düzenlenen spor etkinliklerinde aynı ödülleri paylaşırdık.

"Merhaba!" babası gibi kıvrıkcık sarı saçlı küçük kız cıvıladı. "İster misin?"

Tamamen ezilmiş bir donut deliği uzattı ve ben nefes nefese cevap vermeden önce gülümsedim: "Hayır, tatlım. Sen ye. Ben dinlendikten sonra bir şeyler alırım."

Kız donut deliğini ağzına attı ve ben donut deliğinin üzerindeki şekerlemenin kucağına dökülmesini izledim.

Vay canına, ne kadar da sevimli bir çocuktur.

Babası gibi aynı gözlere ve gamzelere sahipti. Tıpkı Jett gibi.

Zavallı adam.

Bazen o küçük kıza bakmak çok acı verici olmalıydı. Jett'le birkaç kez karşılaşmıştım, ama o çocuk hayatımda gördüğüm en sevimli şeydi.

Ancak, Gunner'ın diğerk çocuğu da ona çok yakındı.

"Al."

Gunner birkaç dakika sonra bir su şişesi, bir çikolatalı süt, içinde çatal bulunan iki beyaz bardak ve üzerinde waffle ve şurup bulunan iki tabakla ortaya çıktı.

"Vay canına," dedim çikolatalı sütü alırken. "Bunu yiyemem."

"Neden?" diye sordu, kızgın bir sesle.

Yüzümü buruşturdum. "Çünkü yersem kusarım. Son iki buçuk saati sana yetişmek için kendimi paralamakla geçirdim."

O da başını salladı. "Anlaşılabilir. Hazır olduğunda yiyebilmen için buraya bırakacağım."

Yanımdaki koltuğa oturdu ve bir elinin küçük parmağından başlayıp diğerk elinin küçük parmağıyla bitirerek parmaklarını boş boş kırmaya başladı. "Dallas'ta ne yapıyorsun?"

Boynumun arkasını kaşıyarak, kurumuş teri hissettim. "Boşandım. Ve o kasaba ikimiz için çok küçük."

"Evli miydin?"

Söyleyiş şekli anında sinirlerimi bozdu. "Yaklaşık altı ay evli kaldım," diye tersledim.

"Neden bu kadar çabuk boşandın?" diye sordu.

Gunner'ın ne kadar meraklı olduğunu unutmuştum.

Ayrıca lise yıllarımda onun iyi çocuklardan biri olduğunu da unutmuştum.

Asla kötü bir şey söylemezdi ve muhtemelen önceki yorumu, benim zihnimin otomatik olarak geri döndüğü gibi çirkinliğime yönelik değildi.

Ben solgunlaştım. "Yüzümü düğün pastasına bastırdı. Pastanın destekleri tahta çubuklardı ve bunu yaptığında çubuklar gözümü ve yüzümü deldi. Kendimi çekince yüzümün derisi sıyrıldı."

Bana dehşetle baktı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yüzümü işaret ettim. "Yeni yüz. Başka nasıl

"

Bu, tüm olanların tek iyi yanıydı.

Yüzüm o kadar parçalanmıştı ki, plastik cerrahi ameliyatı olmak zorunda kaldım.

Yüzüm zaten mahvolmuş olduğu için, plastik cerrah yüzümü düzeltirken diğer yüzümü de düzelttirdim.

"Şaka yapmıyorsun." Gözlerini kırptı.

"Hiç de bile. Keşke şaka yapıyor olsaydım," diye itiraf ettim. "Ama büyük burnumu düzeltmelerini sağladım. Zaten her şeyi düzeltiyorlardı."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi.

"Gerçekten söyleyecek bir şey yok."

"Baba, in!"

Dikkatsizce, onu bebek arabasından çıkardı ve arabasının yanına koydu.

Kız babasının spagetti tabağına uzandı ve babası ona bir lokma verdi.

Yumuşak bir gülümsemeyle, "Rocky bana bir kızın olduğunu söylememişti," dedim.

"Rocky hiçbir şeyi paylaşmaz." Yüzüme doğru eliyle işaret etti. "Yeni kocanın sana saldırdığını da söylememişti."

Ben burnumdan soludum.

"Siktir lan," diye yüksek bir ses arkamızdan geldi. "O da neydi öyle? Koşabildiğini bize söylememiştin."

O bir şey söylemeden önce, "Muhtemelen bilmiyor. Gunner atletik konularda gerçekten çok iyidir. Boston Maratonu'na katılmaya hak kazandı ve terlemedi bile." dedim.

"Ben terledim," diye mırıldandı.

"Şimdi koşmam lazım." Adam bana baktı ve ben onun ne kadar yakışıklı olduğuna şaşırdım. Ve iri. Gerçekten çok iri.

Ayrıca göğsünün üzerinde "Cutter" yazan siyah deri bir yelek giyyordu.

"İstersen sana iyi bir antrenman planı verebilirim," dedim, hala nefes nefeseydim.

"Harikaydı, kızım. Birincilik," dedi başka bir adam. "Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

"Aynı liseye gittik," diye başladım, Gunner ise şöyle devam etti: "O benim yinim, ben onun yangıyım. Benim kadın versiyonum

. Lisede All-American atletizm takımındaydı. Mil ve mil buçuk koşularında eyalet şampiyonluğu kazandı. Basketbol ve voleybolda MVP seçildi ve UIL All District takımına girdi."

"Ahh," yeleğinde "Cakes" yazan adam dedi. "Bu mantıklı. İkiniz de bugün orada olmak için yaratılmış gibi görünüyordunuz."

"O kesinlikle öyleydi." Spagettiye uzandım, karnım nihayet doydum.

"Peki, Boston Maratonu'na katılacak mısınız?" diye sordu bir kadın, Cutter adındaki adama sarılarak.

Kendi madalyası da boynundaydı, ama o yarı maraton içindi. "Koşmalısınız. Aman Tanrım. Bu çok muhteşemdi. Büyüdüğümde sizin gibi olmak istiyorum."

"Bebeğim, sen yarım maratonu bir saat elli dakikada koştu," dedi Cutter. "Harika gidiyorsun."

"Biliyorum." Kadının göğsüne hafifçe vurdu. "Hepimiz kahvaltıya gidelim! Açlıktan ölüyorum!"

Cevap veremeden, resmi bir görünüşü olan bir adam yanıma geldi ve "Tebrikler, ikinize de. Hanımefendi, podyumda fotoğrafınızı çekebilir miyim?" dedi.

Ayağa kalkmaya çalıştım... ama kalkamadım.

Gunner burnunu çekerek bana yardım etti, sonra elimdeki spagetti kasesini aldı ve "Dişlerinin arasında yeşil bir şey var" dedi.

Hemen dişlerimi emmeye başladım, sonra dişlerimi ona gösterip "Çıktı mı?" dedim.

"Gitti." Başını salladı. "O platformda da yardıma ihtiyacın var mı?"

İkinci ve üçüncü sıralarda duran diğer iki kadının bulunduğu platformu baktım.

"Evet," diye itiraf ettim.

Bana kısa mesafeyi yürümemde yardım etti ve beni kaldırmak yerine, beni kucaklayıp titrek bacaklarımla platformun üzerine koydu. "İşte oldun."

Geri çekildi ve spagettisinden büyük bir lokma aldı.

Küçük kız yanına yürüdü ve bir kuş yavrusu gibi ağzını ona doğru uzattı.

Adam, ağzını açan kıza birkaç makarna attı.

Kız makarnaları çiğnedikten sonra "Mmmmm" dedi.

"Gülümse!"

Gülümsedim, ama bunun zoraki bir gülümseme olduğundan emindim.

Gunner'ın sahip olduğu şeyi ben de istiyordum.

O tür bir bağ kurmaya o kadar çaresizdim ki, bunu yapmak için eski kocamın spermini kullanmayı bile düşünüyordum — ama bu çok uzak bir gelecekte olacaktı. Henüz o kadar çaresiz değildim.

Daha sonra bu yolu izlemekten beni alıkoyan tek şey, onun velayet davası açacağını bir şekilde bilmemdi.

"Bitti," dedi spiker ve ayaklarımın dibine kocaman bir madalya ve şu anda taşımamın imkânsız olduğu bir kupa bıraktı.

"Al."

Başımı kaldırıp baktığımda Gunner geri dönmüş, bana elini uzatıyordu.

Elini tuttum, bir ayağımı yere koydum ve o beni belimden tutmasaydı dizimin üzerine çökmeye devam edecektim.

"Hâlâ işe yaramıyor, ha?" diye sordu, vücudum onun vücuduna yapışmış halde. "Hayır." P harfini çıkardım.

Ayaklarım tekrar yere basınca, kendi isteğimle herkesin hala toplandığı bankın yanına yürüdüm. Lottie de oradaydı ve waffle'ını yerken her yere şurup döküyordu.

"İster misin?" Bana waffle'ın dörtte birini uzattı. "Hayır."

Gülümsedim. "Sen ye."

Çatalından büyük bir parça aldı ve şurubu göğsüne damlatarak ısırdı.

"Onu eve götürüp üstünü değiştirsen nasıl olur?" Cakes küçük kızı kucağına aldı ve Gunner'a verdi. "Eğer işler yolunda giderse, The Diner'da buluşuruz."

Gülümsedim ve yürümeye başladım, ama dirseğime dokunan bir el, bir santim bile ilerleyemeden beni durdurdu. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Önce eşya kontrolüne gidip telefonumu ve kıyafetlerimi alacağım. Sonra arabama gidip hayatı düşüneceğim ve gün için rezervasyon yaptığım otele geri dönmeyi düşüneceğim. Bir kez

otele vardığımda duş alacağım, sonra yatağa uzanıp bir saat boyunca kıpırdamayacağım. Beni çok yorduğun için."

"Beni yorduğun" dediğimde gözlerinin parlaması karnımı gıdıkladımıştı.

"Sen eşyalarını al, ben bir arkadaşıma senin arabayı benim evime götürmesini söylerim, sen de benimle birlikte yürüyerek gelirsın, bacaklarını açarsın," diye önerdi. "Sonra benim evimde duş alabilirsin. Çantan var, değil mi?"

"Evet." Başımı salladım.

"O zaman her şey halloldu. Benim evimde de kalabilirsin."

Ben çoktan başımı sallamıştım. "Sanmıyorum..."

"Evimde çok yer var, sanki orada değilsin gibi olacak. Bana güven bana."

DÖRT

*İnsanlar benim "vay"larımın iltifat olduğunu sanıyor.
—Gunner'dan Webber'a*

GUNNER

Onu evime davet ettiğime *inanamıyordum*.

Onun da teklifimi kabul ettiğine *inanamıyordum*.

Kulübümden uzaklaşmaya başladığımızda, onu tamamen kendime ait olacağı düşüncesi beni heyecanlandırdı.

Daha önce eski kocası hakkında söylediği sözler beni gerçekten öfkelendirmişti.

Karısının ya da kocasının yüzüne pasta sürmenin ne anlamı olduğunu hiç anlamamıştım. Ne onun doğum gününde, ne yıldönümünde, ne de düğününde.

Kadınlar ve onların yapısı hakkında çok bilgili olduğumu iddia edemem, ama Sutton'ın bu konuda cimri davranmayacağını hissediyordum. Her şeyi yapardı.

Bir keresinde onun ve Rocky'nin düğünlerinin nasıl olmasını istediklerini konuştuklarını duymuştum. Rocky küçük bir şey istiyordu. Samimi, özel bir adada bir şey. Ama Sutton'ın konuşma tarzına bakılırsa... o büyük bir şey istiyordu. Bir kraliçeye yakışır bir şey. Herkesi istiyordu. Bütün çiçekleri.

Çılgın kayınvalidelerin kontrolü ele geçirmeye çalışmasıyla gelen tüm baş ağrıları. Her şeyi ve daha fazlasını istiyordu.

Bu yüzden tahminimce, Sutton hayallerini gerçekleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Ve o pislik herif yüzünü pastaya gömmüş müydü?

Sadece yüzünü pastaya gömmekle kalmamış, pastayı destekleyen şeye de dikkat etmemişti.

Bunu düşünmek beni biraz rahatsız etti.

Sutton'ın incinmesi gerçekten korkunçtu ve nedenini bilmiyordum.

Onu artık neredeyse tanımiyordum.

Rocky'nin iletişim kurmakta berbat olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum — ne benimle ne de başkaları hakkında.

Ondan bilgi almak için kelimenin tam anlamıyla zorlamanız gerekiyordu ve çoğu zaman bu komik bir durumdu. Ama bunu bilmek isterdim diye düşündüm.

Sutton'ı artık iyi tanımıyor olabilirdim, ama bir yumruğum vardı ve o piçin Sutton'a yaptıklarının karşılığını vermek için yüzünü patlatabilirdim.

"Vay canına," dedi Sutton, benim bloğumun köşesine döndüğümüzde. "Ne kadar şık."

"Güvenli," diye cevap verdim, mahallemize girmemizi sağlayacak şifreyi tuşlarken.

Kapılar yeni eklenmişti.

Bir süre önce, Doc'un karısı Searcy ve kız kardeşi Calliope, komşumun ergen oğlunun yaptığı bir küçük kabahat yüzünden komşumun bahçesini mahvetmeye gelmişlerdi. Sadece adamın bahçesini çatal çatal etmişler, aynı zamanda kutularca hazır patates püresi dökerek binlerce dolarlık hasara yol açmışlardı.

Komşum HOA'ya gitmiş ve "ayaktakımı"nı uzak tutmak için bir çit dikmelerini sağlamıştı.

Daha da komik olanı, Searcy ve kız kardeşi şifreyi biliyorlardı çünkü ben onlara vermiştim.

Komşumu çoğunlukla rahat bırakmışlardı, ama ara sıra eğlence olsun diye bahçesine rastgele çatal saplıyorlardı.

"Öyle," diye onayladı. "Bu büyük bir çit. Mahkumları hapishanelerde tutmak için kullandıkları türden bir çit."

Gölmekten boğuldum. "Kesinlikle öyle."

"Neden bu kadar büyük?" diye sordu. "Dekoratif olduğu kesin. Ama normal bir yükseklik de insanları dışarıda tutardı diye düşünüyorum."

"Bu mahallede hiçbir şey küçük yapılmaz. Çit dikilecekse, diğerlerinin çitlerinden daha büyük bir çit dikilecek."

Yanımda topallayarak yürüdü ve konuyu değıştirdi. "Doğru mu anlıyorum? Dün gece maratona katılmaya karar verdin mi?"

Ben gülererek burnumu çektim. "Ben hiçbir şey yapmaya karar vermedim. Arkadaşım Cutter, ben yapabileceğimi söyledikten sonra yapamayacağıma dair benimle iddiaya girdi. Bütün gece içki içerken bu konuyu tartıştık ve sonunda o benim yapamayacağıma dair benimle iddiaya girdi. Ben yapabileceğime dair iddiaya girdim. Dün gece beni maratona kaydettiler. Milena da kendini kaydettirdi. O, Cutter'ın karısı. Bu sabah bana yarış numaramı getirdi, böylece vazgeçemeyecektim."

Sutton başını salladı. "Yıllardır koşmak için antrenman yapıyorum. Ama bugün benim için kişisel bir rekordur. Bunun için sana teşekkür etmeliyim."

"Şu anda maraton koşarak mı geçiniyorsun?" diye sordum.

Onun atletizmde sonuna kadar gideceğini düşünmüştüm. Üniversite. Sonra profesyonel.

"Sayılır." Yüzünü buruşturdu. "Olimpiyatlar için 2400 metrede antrenman yaptım. Son Olimpiyatlara katıldım. Genel sıralamada beşinci oldum. Çok hasta olduğum için ikinci elemeyi kıl payı kaçırdım. Şimdi muhtemelen son yarışım için antrenman yapıyorum." Hızlıca nefes aldı. "Artık kalbimin bu işte olup olmadığından emin değilim. Bundan sonra"—yüzünü işaret etti—"çok fazla kendimi sorguladım. Eskisi gibi bu işe artık tutkuyla bağlı olmadığımı fark ettim. Önceliklerim değışti."

"Maratonlara başladın," diye tahmin ettim.

"Geçen yıl nişanlımdan biraz uzaklaşmıştım. Bir ara vermem gerektiğini düşündüm. Bu yüzden giderek daha uzun mesafeler koşmaya başladım. Evlendiğimizde haftada yüz mil koşuyordum ve sonra bu olay oldu."

Bir sonraki soruyu sormadan edemedim. "Nişanlın hakkında böyle hissediyorsan... neden onunla evlendin?"

Gözlerini kaçırdı, gözleri her yere dağılmış oyuncaklar ve giysilerle dolu oturma odamı inceliyordu. "Çocuk istedim. Bir koca istedim. Sanırım kocamın nasıl bir insan olduğu umurumda değildi. Onlara sahip olmak için o kadar çaresizdim ki, neredeyse her şeyi yapmaya hazırdım, örneğin biraz sevdiğim bir adamla evlenmek gibi." Sonra bana baktı, gözlerimin içine baktı ve "Dürüst olalım Gunner. Ben o kadar da çekici değildim. Beni yeterince seven ve bana çocuk verecek birini bulduğum için şanslıydım." dedi.

Bu beni kızdırdı.

"Sutton..."

Kapının çalınmasıyla başımı çevirdim ve sözlerim dudaklarımda dondu.

"Aşağı!"

Lottie'yi yere indirdim ve kapıya gidip kapıyı açtım.

Webber'ın elinde Sutton'ın çantasıyla durduğunu görünce şaşırmadım.

O meraklı küçük bir pislikti ve kulüp başkanımız olarak her şeyi biliyordu.

Kelimenin tam anlamıyla aramızdaki en meraklısıydı.

"Bunu ve arabayı getirdim." Çantayı ve anahtarları uzattı.

Onları aldım, o da beni itip içeri girdi, hemen Lottie'ye gidip onu kucağına aldı.

Truth Tellers MC kulübünün en büyük, en karanlık ve en tehlikeli üyesi onu kucağına alıp öptüğünde çıkardığı küçük sevinç çığlığı beni çok mutlu etti.

Webber en iyinin en iyisiydi, ama aynı zamanda en korkutucunun da en korkutucusuydu.

Buraya ilk taşındığımda, sunduğum hizmetlerle bu dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye kararlıydım. Webber ile tanıştığımda, burasının benim olmam gereken yer olduğunu anladım.

Jett öldüğünde, pembe gözlüklerim o kadar hızlı bir şekilde koparıldı ki, boynum incindi.

Artık dünyayı iyi bir yer olarak görmüyordum.

Gördüğüm şey, hayal edilebilecek en kötü, en iğrenç suçların işlenebileceği bir dünyaydı ve adalet sistemi bunu engelleyemiyordu.

İnsanları sevmiyordum. Her yerde kötülük görüyordum. Ve daha da önemlisi, bunu "doğru" yolla, "yasal" yolla yapmanın hiçbir zaman yeterli olmayacağını düşünüyordum.

Webber ile tanıştığımda, onun hayatımda olmasını istediğim türden bir insan olduğunu hemen anladım.

Tanıştığımız ilk gece, Jett'in ölümünün onuncu yıldönümünde bir barda kederimi içkiyle unutmaya çalışıyordum.

Kendi dünyamda yaşarken, yanımda bir kadına fiziksel saldırı başladı.

Onları ayırdım, sonra adamı dışarı çıkarıp bir kadına neden asla vurmamak gerektiğini gösterdim. Webber de bana katılıp bu dersi vermeme yardım etti.

O da kim olduğumu biliyordu ve benim hayranım olduğunu söyledi. Dövülmüş ve kanlar içindeki saldırganın üzerinde sohbet etmeye başladık

ve o hafta sonu bir kulüp partisine davet etti.

Onun teklifini kabul ettim ve gerisi tarih oldu. Olmam gereken yeri, evimi bulmuştum.

Webber en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu, ama bu unvan aslında Jasper'a aitti, o kadar az konuşan, bazen ona arkadaşlığımı zorla kabul ettiriyor muyum diye merak ettiğim yaralı adam.

Ama Webber? O da benim için bir sabitti ve kesinlikle ortamı kavramaya başlamıştı.

"Çikolata?"

Webber burnunu çekti. "Bu sefer çikolata getirmediğim tatlım. Babanın yarışını izlerken cebimde erirdi."

Lottie, en sevdiği insanlardan birinin, çok istediği ve genellikle aldığı çikolatayı getirmediği için son derece hayal kırıklığına uğrayarak iç geçirdi.

"Çantamı getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Sutton yumuşak bir sesle. "Çok minnettarım. Ayrıca arabamı aldığın için de teşekkürler. Beş mil yürüyerek geri dönmek istemedim."

"Gerçekten beş mil miydi?" diye sordu Webber.

"Hayır," diye homurdandı. "Ama en az bir mil vardı ve bacaklarım oldukça zayıf. Uzun zamandır onunla koşarak ayak uydurmak zorunda kalmamıştım."

"Onunla koşardın mı?" diye sordu Webber.

Evet, meraklıydı.

"Her zaman," dedi. "Birlikte kros ve atletizm yapardık. Okulumuz oldukça küçüktü, bu yüzden erkekler ve kızlar birlikte antrenman yapardık. Tüm kızlardan daha hızlı olduğum için genellikle erkeklere yetişmeye çalışırdım. Ama ona asla yetişemezdim. O çok hızlıydı. Yine de her zaman sırtını görebiliyordum. Yani öyle bir şey vardı."

"Ne güzel bir sırt," diye şaka yaptım ve koridordaki banyoya girip eşyalarını içine koydum. "Duş hazır, ne zaman istersen."

Bana minnetle gülümsedi ve "Mümkün olduğunca çabuk bitiririm" dedi.

"Acele etme," diye mırıldandım, banyoya girip kaybolan sırtını izlerken.

Kapı kapandı, duş açıldı ve ancak o zaman Webber, "O kim?" dedi.

Ne sorduğunu biliyordum.

"Aramızda hiçbir şey yoktu," dedim. "Liseden tanışıyoruz sadece. Audric ve Creole gibi en iyi arkadaş değildik. Rocky, dadım arkadaşım, babası babamın iyi arkadaşydı. Ebeveynlerimiz birlikte takıldıkları için sık sık bir araya gelmek zorundaydık. Rocky, Sutton'ın en iyi arkadaşı."

"Yani arkadaşlığınız ortak arkadaşlarınız sayesinde miydi?" diye sordu.

"Aslında hayır," diye itiraf ettim. "Lise yıllarında ikimiz de çok meşguldük. O spor ve antrenmanlarla, sonra da Olimpiyat antrenmanlarıyla. Ben de kendi işlerimle. Sonra Jett geldi."

Lise yıllarında baba olduğunu öğrenmek zayıf karakterli biri için kolay bir şey değildi, orası kesin.

Özellikle benim kadar meşgul bir çocuk için.

Kahretsin, çok zordu.

Tanrıya şükür Parker amcam vardı.

O olmasaydı, asla başaramazdım. "Olimpiyatlar mı?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Evet, o iyiydi. Eğer gidebilecek bir kadın varsa, o da oydu," dedim. "O harikaydı. Herkesi geride bıraktırdı.

Lise dört yılı boyunca mil ve bir buçuk mil koşularında eyalet şampiyonasına katıldı. Hepsi de vasat bir koşla. Ancak üniversiteye girip gerçekten iyi bir koş bulduğunda, gerçek anlamda parladı. Seattle'daki bir barda zaferimizi kutlarken, onun 1500 metre koşusunda altıncı olduğunu izledim. Hayatımda gördüğüm en heyecan verici şeydi."

"Bir sonrakine de katılacak mı?" diye sordu.

"Bu son kez olacak, belki" dedi. Adam güldü. "Ama biz de gençleşmiyoruz."

"Doğru söylüyorsun." Kıkırdadı. "Milena, Boston'a nasıl hak kazandığınızı anlatıyordu. Orada koşacak mısınız?"

Uzun bir süre düşündüm ve sonra "Belki" dedim.

"Katılmalısın." Gözleri parladı. "Sen giderken Lottie'ye biz bakarız." gittiğinde Lottie'ye biz bakarız."

Kıkırdadım. "O zamana kadar yedi aydan fazla var. Kim bilir O kadar uzun sürede ne tür sorunlarla karşılaşacağımızı kim bilir."

"Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek istediğin kadınla tanışıp onu hamile bırakmak için yeterli bir süre."

Gülümsedim. "Sen bunu şu anki karınla yaptın diye, herkesin öyle yapacağı anlamına gelmez."

"Bu kulübün her bir üyesi öyle yaptı," diye itiraz etti. "Sen özel biri değilsin."

"Hayır, ama prezervatif kullanmayı zor yoldan öğrendim." İç geçirdim. "Gerçi, bunu daha önce öğrenmiş olsaydım, başıma gelen en güzel şeylerden birini yaşayamazdım. Ama artık daha iyi biliyorum."

Webber burnunu çektirdi. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Lottie zaten beni tetikte tutuyor," diye belirttim.

"Lottie seni zorluyor mu?" diye alay etti, onu düşürecekmiş gibi davranarak.

Lottie çığlık atarak güldü ve yapışkan parmaklarını Webber'ın boğazına yapıştırdı, sanki Webber onu gerçekten düşürecekmiş gibi canını dişine takarak tutundu.

"Git duş al dostum. Sen bitirene kadar burada bekleyeceğim," dedi.

Onun teklifini kabul ettim.

Bir çocuk etrafta koşuştururken duş almanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum.

Lottie, Jett'ten bile daha kötüydü, her şeye burnunu sokuyordu.

Yine de, onun kapatma düğmesini bulmuştum.

The Lorax'a bayılıyordu ve onu izletirsem bir saat yirmi altı dakika boyunca hareketsiz oturuyordu.

Genelde öyle yapardım.

Gece yatmadan hemen önce *The Lorax*'ı açardım, böylece duş almak, onu beslemek, onu yıkamak, çamaşır yıkamak ve evdeki diğer işleri yapmak için yeterli zamanım olurdu, arkamda her şeyi mahveden bir terör kasırgası koşuşturmadan.

Duşumu aceleye getirmedim.

Sıcaklığın tadını çıkarır, suyun ısısının ağrıyan kaslarımı rahatlatmasına izin verirdim.

Koşmanın zor olduğunu söyleyemem, ama kolay da değildi.

Aslında, artık koşmadığım ve adrenalinim düştüğü için, her saniye daha da yoruluyordum.

Yine de yemek yiyecek de yardımcı olurdu.

Waffle'ımın dörtte üçünü ve spagettimin yarısını, dipsiz kuyu gibi yiyen çocuğumla paylaştım.

Onun kadar çok yiyen bir çocuk görmemiştim.

Jett erkekti ve ondan iki kat daha büyüktü, ama Lottie ondan iki kat daha fazla yiyebiliyordu.

Dışarı çıktığımda, aşağıdan gelen konuşma seslerini duyabiliyordum, bu da Sutton'ın duşunu bitirdiğini gösteriyordu.

Geniş bir eşofman ve tişört giydim, çoraplarımı giydim ve aşağı indim.

Aşağı indiğimde Webber'ı mutfak adasında yemek pişirirken gördüm.

İnledim. "Umarım benim için de yeterince yemek yapıyorsundur."

"Burası senin evin. Bu doğru olan şey," dedi Webber. "Sutton'ın Sutton'ın Dallas'a taşınacağını biliyor muydun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Taşınıyor musun?"

Yüzü kızardı. "Eski sevgilimden uzaklaşıyorum. O kasaba onun olsun. Hafta sonu apartman aramakla geçecek."

"Ona burada kalması gerektiğini söyledim." Webber bana

Bu müdahaleci büyük piç.

"Oh, hayır." Sutton başını sallarken, "Burada bir tane bulacağım," diye patladı.

bulacağım."

"Ona, kendi bütçesine uygun bir şey arıyorsa burada boktan bir daire bulacağını söyledim."

"Fiyat aralığının nedir?" diye sordum, tezgaha yaklaşıp tabaktan bir parça domuz pastırması alırken.

"En fazla bin beş yüz. On iki civarında tutmak istiyorum." Diye iç geçirdi. "Bir işim var ve istediğim kadar çalışabilirim, ama genellikle antrenman programım, dokuzdan beşe kadar bir işi sürdürmek için ihtiyacım olan zamanı bana pek ayırmıyor."

"Ona ne iş yaptığını sor," diye önerdi Webber.

"En son baktığımda, üniversitede okuyup bir manikür salonunda çalışıyordun." Bildiğim şeyi söyledim.

"Hala yapıyorum. Ama şimdi biraz farklı," diye itiraf etti.

"Nasıl farklı?" diye merak ettim.

"Şimdi mobil bir manikür salonu işletiyorum. Çoğunlukla ölü müşterilere hizmet veriyorum."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Biliyorum, biliyorum. Garip," dedi yüzümdeki ifadeyi görünce. "Ama iyi bir iş. Müşteri başına iki yüz elli dolar alıyorum. Aileler genellikle hizmet gerektiğinde beni arıyor. Cenaze evine ya da ölen müşterinin bulunduğu yere gidip işimi yapıyorum. Aslında bu iş tesadüfen başladı. Sonra sosyal medyada biraz araştırma yaptım ve işim viral oldu. Şimdi ülkenin her yerinden talepler alıyorum."

"Vay canına." Pastırmayı çiğnedim. "Yani buraya taşınacaksın ve müşteri bulmakta sorun yaşamayacaksın?"

"Buradaki cenaze evlerini ziyaret edip kartımı dağıtacağım. Sonra sosyal medyada burada olduğumu duyuracağım, umarım tek yapmam gereken bu olur."

"Gerekirse teknik olarak daha fazla müşteri bulabilirsin," diye tahmin ettim. "Çünkü çalışma saatlerini kendin belirleyebilirsin. Ama Webber haklı. Bu fiyata burada boktan dairelerden başka bir şey bulamazsın. Ne yazık ki." Webber'a baktım. "Bir sürü boş odam var ve burası, insanların kalacak yere ihtiyaç duyduğunda taşınanların geldiği bir ev gibi görünüyor. Lottie ile vakit geçirmek için ara sıra burada kalan bir arkadaşım ve karısı, Audric ve Creole var. Lottie'nin annesi Laney bir trafik kazasında öldü. Onlar Lottie'nin en iyi arkadaşlarıydı ve Audric onu ilk iki yılında büyüttü."

Yüzündeki ifadeden daha fazlasını öğrenmek istediğini anlayabiliyordum, ama bu konu hakkında konuşmamaya çalışıyordum.

Çoğunlukla, tüm o ilkleri kaçırmış olmam kalbimi acıttığı için.

Ayrıca annesinin bana bunu yapmış olması beni çok kızdırıyordu.

Bebek annelerimi nasıl seçeceğimi iyi biliyordum.

"Uzun lafın kısıası," dedi Webber, yüzündeki şaşkınlığı okuyarak. "Laney, Gunner'a onun babası olduğunu söylemedi. Gunner, o sırada Audric ile evli olan Laney ile yattığını bile bilmiyordu. O ve Audric bir tür açık evlilik yapıyordu. Onlar sadece Laney'nin mirasından yararlanmak için evlenen en iyi arkadaşlardı. Laney ve Audric arasında aşk yoktu. Yani Gunner, onunla yattığı için bilmeden bir gaf yapmamıştı."

"Gunner'ın karakterini biliyorum," dedi Sutton sessizce. "Bunu lisede, kendi annesinin ilgilenmek istemediği bir çocuğun sorumluluğunu üstlendiğinde öğrendim. Açıklaman için teşekkürler, ama sanırım yüzümdeki soruyu yanlış okudun. Ben daha çok, onunla kalmamın nasıl bir düzenleme olacağı konusunda meraklandım." Bana doğru döndü. "Bana ödeme yapmama izin verir misin?"

Bana olan güveni şaşırtıcı derecede özgürleştiriciydi.

Bütün bunları öğrendikten sonra karakterimi sorgulamaması hoşuma gitti.

"Lojistikten bahsedelim."

BEŞ

*Bazı şeyler olduğu gibi bırakılsa daha iyidir. Mesela ben gibi.
—Sutton eski sevgilisine*

SUTTON

Hiç aklıma gelmeyecek son yer, Gunner Lewiston'ın, şimdi Penn'in eviydi.

İsim değişikliği Jett'in ölümünden sonra gerçekleşmişti ve ben ona isim değişikliğinin nedenini hiç sormamıştım.

Rocky'ye bir kez sormuştum, ama o da bir fikri yoktu ve nedenini sormaya da pek önem vermemişti.

Gunner'ı bir daha göreceğimi de hiç beklemiyordum.

Rocky'nin ailesinden, Gunner'ın birkaç yıl önce Dallas'a taşındığını duymuştum, ama Gunner'ın babası onunla görüşmüyordu ve kimse bunun nedenini söylemiyordu, bu yüzden daha fazla bilgi edinememiştım.

Soru dilimin ucundayken, Webber bize kahvaltı hazırladığı tezgahdan kalkıp "Lottie bugün benimle geliyor" dedi.

Gunner kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü ona etrafı gezdirip kalması için ikna etmen gerekiyor." Webber, Gunner'ın sırtına vurarak onu öne doğru itti ve güldü.

Kıkırdadım, bu beni şaşırttı, çünkü kıkırdayan biri değildim.
Aslında pek gülmezdim.

Genelde herkesin alay konusu olduğunda, gülme şansın olmaz.

Lanet olsun, birkaç aydır biraz normal görünüyordum — tüm şişlikler sonunda indiği ve saçlarım yeniden uzadığı için yara izleri saç çizgimde kaybolduğu için — ve ancak şimdi insanların halka açık yerlerde gülmelerinin bana gülmediklerini düşünmeye başlamıştım.

Webber, Lottie'yi de yanına alarak gitti, ama önce Lottie'ye bir sürü kucaklama ve öpücük verdi, hatta ben de ona öptüm.

Webber'ın arkasından kapı kapandığında, Gunner'a baktım ve "Nasıl oluyor da hep bu kadar harika çocukların oluyor?" dedim.

Gülümsemesi yumuşaktı, ama hüzünlüydü.

"Lottie, Jett'ten çok daha dışa dönük. Bir keresinde stadyuma girdiğimde, orada yeni bir antrenör vardı ve yemin ederim, Jett deli gibi bağırmaya başladı. Orada yeni bir kişi olduğu için aklını kaçırdı. Peki ya Lottie? O herkesi sever. Yabancıları hiç tanımaz. Bu beni biraz korkutuyor çünkü biri gelip onu kaçırırsa bile ağlamayacağını düşünüyorum."

"Elbette ağlardı." Kaşlarımı çattım. "Ona yabancılarla ilgili tehlikeleri öğretmen gerekecek." Tereddüt ettim. "Sadece söylüyorum, belki de o size tamamen güveniyordur. Beni tanıımıyorsanız, bana yaklaşmama izin vermezsiniz."

"Doğru." Başını salladı. "Ama yine de."

Tabureden kayarak tabakımı lavaboya götürdüm ve vücudum neredeyse pes ederken inledim. Beni kurtaran tek şey, tutunduğum tezgâhtı.

"Yarın çok ağrım olacak." diye inledim.

"Sanırım hayatta kalırsın." O sırttı. "Webber bana Boston Maratonu'na katılacak mıyız diye sordu... Katılacak mısınız?"

"Bu hedeflerimden biri," dedim. "Başvurabilirim. Ama Olimpiyatlar için antrenman programımın buna nasıl etki edeceğini tam olarak bilmiyorum. 26 mil koşmakla 1500 metre koşmak

metre koşmak aynı şey değil. Antrenmanlar tamamen farklı."

"Koş," diye önerdi. "Zaten Olimpiyatlar konusunda emin olmadığını söylemiştin."

"Olimpiyatlar gençlerin sporu. Ben artık o kadar genç değilim," diye itiraf ettim. "En azından ilk ikisinde olduğum kadar değil."

"Bence yine de denemelisin. Ama artık kalbinin orada değilse, hayatını neredeyse bir mil için askıya almazdım." Bir saniye yüzümü inceledi ve sonra, "Maraton koşmak için antrenman yapmaya başlayabilirsin" dedi.

Burnumu kırıştırdım. "Bunun için benimle birlikte antrenman yapacak birine ihtiyacım var."

Gözleri yoğun bir şekilde bana baktı ve "O zaman buraya taşın, antrenmanlara başlayalım" dedi.

"Az önce maraton koşmadığını söyledin," dedim. "Ve start çizgisinde arkandaki bayana bir daha maraton koşmayı planlamadığını söylediğini duyduğuma yemin ederim."

"Planlar değişir." diye gülererek cevap verdi. "şimdi, evi gezmek ister misin?"

Merdivenlere baktım ve tam bir inançla, "şu anda o merdivenleri çıkmak istemiyorum," dedim.

Gözleri parıldayarak, "Senin odan zaten alt katta. Üst katın tamamı, benim ana yatak odası olarak kullandığım büyük bir çatı katı alanı." dedi.

Ah, keşke o kadar param olsaydı.

Sonunda tabağımı lavaboya götürecekt gücü buldum ve orada yıkadıktan sonra ters çevirip bulaşık rafına koydum.

Gunner etrafımdan dolaşıp diğer tarafıma geldi ve kalçasıyla bana çarparak lavaboyu ele geçirdi ve kendi tabaklarını yıkayıp kuruladı.

Onu bir kez daha süzdüm.

Kalçasında "Oilers" yazan gri eşofman altı, üzerinde "Hostel" yazan siyah tişört ve ayak parmağında Under Armour yazan siyah çoraplar giyiyordu.

Ben de onunla hemen hemen aynı giyinmiştim, onun evinde donuyordum.

Bunun nedeni dışarısı soğuk olduğu ve onun henüz ısıtıcıyı açmamış olması mıydı, yoksa vücudum şokta olduğu için miydi, bilmiyordum.

Sebeup ne olursa olsun, en sıcak giysilerimi giymiştim.

Siyah bir tayt, kabarık siyah çoraplar, üzerinde LSU yazan bir tişört ve üzerinde "Hostel High" yazan bol bir sweatshirt.

Kendi kıyafetlerimi incelerken bana baktı ve "Hala ısınma sweatshirt'ünü giydiğine inanamıyorum. Senin için yakasını kesmemiş miydin?" dedi.

Gülümsedim. "Evet. Çakıyla. Bu yüzden bu kadar pürüzlü."

Gözleri biraz uzaklara daldı ve "Ah, ne günlerdi ama, değil mi? Atletizm yarışmaları en iyisiydi." dedi.

"Atletizm yarışmaları benim için en kötüsüydu. İlk ve sondan ikinci koşuyu koştum, bu yüzden bütün gün orada kaldım. Ayrıca herkes bana kötü davranıyordu."

Yüzü yumuşadı. "Ben değildim." Hayır, haklıydı.

Bana hiç kötü davranmamıştı.

"Hayır, ama senin sabit kız arkadaşın en kötülerinden biriydi." Omuz silktim. "Bu yüzden senden uzak duruyordum."

"Senin örneğini takip edip ondan da uzak durmalıydım." Diye iç geçirdi. "O kadar kötü davrandığı için üzgünüm. Bunu bilmiyordum."

Hayır, bilmiyordu.

Eğer bilseydi, muhtemelen onunla hiçbir ilişkisi olmazdı.

Lisedeki spor etkinliklerinde bana kötü davrananları yakaladığında, benim en büyük destekçim oydu.

Bu yüzden ona hep yakınlık duydum.

Konuşmamış olsak da, benim varlığımdan haberi olmasa bile bana destek oluyordu.

"Ama bundan oldukça harika bir şey elde ettin," dedim. "Aleah aptaldı."

Onun adının geçmesiyle gözleri kısıldı. "O en kötüsü."

"Aslında geçen gün şehirden çıkarken Aleah'a rastladım. Oldukça kötü görünüyordu."

Gunner burnunu çektirdi. "Onu her gördüğümde daha da kötü görünüyor. Lanet kadın kendini toparlamalı, yoksa hayatının geri kalanını boa harcayacak."

Aleah, Jett'in annesiydi.

Onların birlikte olmamasına hiç bu kadar sevinmemiştim.

Aleah ikisini de aşağı çekecekti.

Ayrıca, o yılan gibi bir anneye sahip olmak ikisi için de hiç eğlenceli olmazdı.

"Buradan çıkmaya hazır mısın? Gidip kurabiye falan alabiliriz," diye teklif etti.

Gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

"Hala tatlıya dşknsn, ha?"

Yanaklarım kızardı. "imdi daha da kötü oldu sanki. Komak beni daha da acıktırıyor. Yemin ederim çok yiyorum."

"Hadi." Bir anahtar takımı aldı, sonra bana dönüp baktı. "Bisikletime binmek ister misin?"

Ona yapışmaktan daha iyi bir şey düşünemedim ama, "Aslında u anda çok şyorum."

"Hay aksi," diye iç geçirdi. "Artık pek binemiyorum.

Lottie'nin araba koltuğuna ihtiyacı var."

Bu beni kötü hissettirdi.

"Kullanabileceğim büyük bir ceketin var mı? Belki bir eşofman altı ödünç alabilirim?"

"Tabii ki var" dediğinde yüzü tamamen neşeli görünüyordu.

Beş dakika sonra onun eşofman altı, eşofman üstü, büyük deri ceketı, başıma iyice geçirilmiş bere ve kaskıyla evden ıktım.

"Sana çok büyük gelmez." Kaskın içinde başıma salladı.

Beni adeta fırlatıp attığı için kıkırdadım.

Kaskın üstüne parmaklarıyla hafifçe vurdu, sonra beni dışarı çıkardı.

"Ellerini ceketimin ceplerine sok. Sıkı tutun."

Hala benimkiyle aynı "Angel Security" yazılı eşofman altı ve eşofman üstü giymiş halde motosiklete bindi ve bana elini uzattı.

Ben de bindim ve o, ayaklarımı olması gereken yere koyduktan sonra, "Oradan çekme. Susturucu çok sıcak." dedi.

Aslında bunu hatırlıyordum.

Çünkü birinin motosikletinin arkasına bindiğim tek ve tek sefer onun motosikletiydi.

Lisedeyken, beni yol kenarında yürürken görmüş ve eve bırakmıştı.

Bana aynı konuşmayı yapmıştı ve ikimizi de yağmur ıslatırken eve kadar gitmiştik.

İğneler batıyormuş gibi hissettim.

"Hatırlıyorum," dedim. "Yağmurda beni eve bıraktığın zamanki konuşmanın aynısını neredeyse kelimesi kelimesine yaptın."

O güldü. "Sen, motosikletimin arkasına binen son kızdın. Bir eğilim seziyorum."

Karnımda kelebekler uçmaya başladı.

Ama cevap veremedim, motosikletini çalıştırdı.

Bir adam garajından çıktı ve ellerini havaya kaldırdı, Gunner geçerken ona orta parmağını gösterdi, bu beni güldürdü.

Ellerimi onun sweatshirt'ünün ön cebine soktum ve parmaklarımı birbirine geçirdim.

O önümde yer değiştirdi ve mahalleden çıkıp hızlanınca ben de biraz daha yaklaştım.

Birkaç dakika dolaştıktan sonra bir fırının önüne park etti.

Fırının açık kapısından yayılan kokuyu alınca ağızım sulandı.

Sirasını bekleyen insanlar dışarıya taşan, açık bir fırındı.

"Burası çok kalabalık," dedim.

"İyi bir arkadaşımın karısı burayı işletiyor. Adı Maven," dedi ve elimi tutup kalabalığın içinden geçirdi. "Burada siparişleri de o alıyor. Ama kimse ne istediğini bilmiyor, bu yüzden her şeyi görebilmek için sırada bekliyorlar. Bugün özel olarak ne sunduğunu biliyorum çünkü Maven'ın kocası Auden'a mesaj attım. Kurabiye tabağı var. Denemek ister misin?"

"Özel menü nedir?" diye merak ettim.

Belki ben de sırada beklemek isterdim...

"Kurabiye setinde de olacak bir kurabiye. On iki kurabiye veriyorlar. Ayrıca, ben de alacaktım, bir kek tadım seti de var."

O anda Gunner'ın da tatlıya düşkün olduğunu hatırladım.

"Gelir misin diye merak ediyordum," dedi üniformalı bir polis bize yaklaşırken. "Nasıl gidiyor Gunner? Yoksa bugün sana Jinx mi demeliyim? Yaka takmıyorsun."

Gunner'a baktım. "Jinx mi?"

"Kulüp bana Jinx diyor," dedi ekranı dürtmeye devam ederken. "Auden bana sataşmayı seviyor."

Auden'a baktım. "Merhaba, ben Sutton."

Elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Yüzümü inceleme şekli midemi bulandırdı.

İnsanların beni çirkin bulduğuna alışkın olduğumdan, aramıza mesafe koymak içgüdüsel bir tepkiydi.

Bereyi başımdan çekip çıkardım ve saçlarımın yüzümü kısmen örtmesine izin verdim.

O benim tepkimi fark etti ve gözlerini kısarak baktı.

Elimi çekip yüzümü çevirdim ve Gunner'ın işini bitirip telefonunu cebine geri koyduğunu gördüm.

Saçlarımla birlikte yüzümü de gördü ve sonra Auden'a baktı. "Bugün arkada oturup yemek yiyebilir miyiz?"

"Tabii." Çenesini salladı. "Arka tarafa gelin."

Onu takip ederek, sonunda bir ofis alanına çıkan arka koridora girdik.

Orada büyük bir masa ve sandalyeler vardı.

Gunner kendini evindeymiş gibi hissederek buzdolabına doğru yürüdü ve buzdolabının yanında duran iki kırmızı Solo bardağa iki bardak süt doldurdu.

Auden beni incelemeye devam etti.

"Seni tedirgin mi ediyorum?" diye sordu, beni sorguya çekerek. "İnsanların bana bakmasından hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim.

"Dur, Auden," diye emretti Gunner. "O benimle birlikte."

Üç kelime tüm dünyamı değiştirmişti.

"Seninle, seninle mi?"

"Şimdilik," diye cevapladı Gunner. "Neden buradasın?"

"Öğle yemeği molası için uğradım," diye cevapladı. "Maven sipariş verdi. Az önce geldi."

Gunner bana bakıp, "Eşyalarımızı alacağım. Hemen dönerim. Otur," dedi.

Onlar gittikten sonra oturdum.

Auden gittikçe midem yatışmaya başladı.

Gunner, hepsi yağlı ve şekerle dolu kocaman bir çanta dolusu yemekle geri döndüğünde, "O çok korkutucuydu," dedim.

"O bir polis. Sen tuhaf davranıyordun."

"İnsanların bana bakmasından hoşlanmıyorum," diye itiraf ettim. "En çekici kişi olmadığımı biliyorum, ama bakmak kabalıktır. Başka yere bakabilirler."

Başını eğdi. "Çirkin değilsin."

Ben burnumu çektim. "Belki artık değilim. Ama bu refleks bir tepki."

"Sen daha önce hiç çirkin değildin."

Nazik davranıyordu.

"Anlaşamadığınızı kabul etmeliyiz. Kendi babam bile benim çirkin olduğumu düşünüyordu."

Kaşları kalktı ve çenesi, sanki görünmez bir el ile çenesine yumruk atmışım gibi geriye doğru çekildi. "Ne?"

"Bu yüzden Jackson'la evlendim," diye patladım. "Sadece çok çocuk istiyordum. Bir hayat istiyordum. Evlilik ve benimle birlikte yaşayacak bir eş istiyordum. Ama muhtemelen en iyisi bu. Çocuk sahibi olmamak. Nasıl görüneceklerini bilmiyorum."

Bana gözlerini kırptı. "Nasıl görüneceklerini ne demek?"

Neden gevezelik ettiğimi bilmiyordum.

Neden ona en büyük güvensizliklerimden birini açığa vurduğumu da bilmiyordum.

"Çocuklarım çirkin olacak," diye açıkladım. "Bu yüzden çocuk sahibi olma fikriyle bu kadar mücadele ettim. Onları benim yaşadığım gibi

benim yaşadığım gibi bir ömür boyu aŗađılanmaya maruz kalacaklardı. Hangi insan çocuklarını böyle bir Şeye maruz bırakır ki?"

O homurdandı. " ncelikle, sen hiç çirkin olmadın. Lisedeyken seni sevimli bulurdum. Ama ben kaliteli bir kızıdan çok kolay bir kız arıyordum. Bu yüzden sana hiç yaklaŗmadım. Ayrıca, sen buz kraliçesi gibiydin. Herkesten daha iyiydin. Baŗarılıydın ve erkekler aptaldı.  ıktıkları kızın kendilerinden daha önemli iŗleri olmasını sevmezlerdi."

İnanamadan başımı salladım.

"Bir Şeylerin etkisinde kalmıŗsın." Burnumu  ektim. "Tatlı olman hoŗ, ama..."

Elini kaldırdı. "Yapma. Kendin hakkında kötü konuŗma. Hoŗuma gitmiyor."

Ağzımı kapattım.

"ŗimdi, biraz kurabiye deneyelim." İlk büyük kutuyu açtı. "Nereden baŗlamak istersin?"

Otuz dakika sonra, karnım tıka basa dolmuŗtu.

O kadar çok kek ve kurabiye yemiŗtim ki, bugün baŗka bir Şey yemeye yerim kalmamıŗtı.

"Ne yapmak istersin?" diye sordu, bisikletine doğru yürürken.

"Uzun ve derin bir Şekerleme yapmak."

"Sıkıcı." Diye ıslık çaldı. "Ama kanepede biraz vakit geçirmek fena olmaz. Akŗam yemeğine çıktığımızda sana etrafı gezdirebilirim."

Akŗam yemeği kesinlikle olmayacaktı. Ama biraz gözümü kapatmaya razı oldum.

Eve d n ŗ yolculuğu, gidiŗ yolculuğundan biraz daha iyiydi.

G neŗin parlak ıŗınlarıyla hava ısınmıŗtı.

Teksas'ta Ekim ortasında garip bir Şekilde soğuktu, ben de hiç uygun giysiler giymemiŗtim.

Arabamda sweatshirt olması Şanslıydım.

Onun evinin önüne geldiğimizde, bisikleti garaja çekti ve motoru kapattı.

"ŗuradaki diğer yeri kullanabilirsin." Kafasını, biraz ayrı duran üçüncü garaj bölmesine doğru salladı. "Senin

araban yeterince küçük, sığar."

Şu anda annemin Audi'sini kullanıyordum, çünkü eski kocam tam bir pislikti ve evlendiğimizde bana aldığı arabayı geri almıştı.

Ama ona kavga etmeden arabayı verdim. Ne anlamı vardı ki?

Bu da listemdeki bir başka şeydi: araba almak.

"Beni burada istediğinden emin misin?" diye dikkatlice sordum. "Benim bir sürü yüküm var. Annem kesinlikle ziyarete gelmek isteyecektir. Babam da çok meraklıdır. İzin verirsen her hafta sonu buraya gelir."

Başını eğdi. "Bebek bakıcılığı yapacaklar mı?"

Kafamı salladım. "Eğer onlara fırsat verirsen, çok mutlu olurlar. Ben tek çocuktum ve onlar daha fazla çocuk istiyorlardı, ama annem benden sonra başka çocuk doğuramadı. Anlaşılan, rahmini yırtmışım ve doktorlar bir daha hamile kalmamasını şiddetle tavsiye etmişler. Bu yüzden büyük bir aile kurma umutlarından vazgeçip tüm dikkatlerini bana verdiler. Ama çocukları çok seviyorlar. Tüm arkadaşlarının çocukları var ve hepsi çocuklarına odaklanmış durumda. Sanırım bu yüzden Jackson'la kalmama izin verdiler. Çünkü gerçekten torun istiyorlardı ve onunla kalırsam torun sahibi olacağımı biliyorlardı."

"Ama yapmadın," dedi.

"Yüzündeki sorunu görmezden gelebilirdim." Çenemin altında uzanan küçük bir yara izini hissedebildiğim çeneme dokundum. "Ama sadakatsizliği değil. Kadınların sevgililerinin aldatmasını nasıl kabul edebildiklerini anlamıyorum. Evlenmeden önce Jackson'a bunun benim için bir ilişkiyi bitirecek bir konu olduğunu açıkça söyledim. O riski göze aldı, benim öğrenemeyeceğimi düşündü."

"Nasıl öğrendin?" diye sordu, garajdan mutfığa girip arkamızdaki kapıyı kapatırken.

"Aptaldı." Alaycı bir şekilde güldüm. "Testislerini alan ekibin hemşiresiyle görüşüyordu. Hemşire beni onun kız kardeşi sanıyordu. O da buna uymuştu ve ben kendi terapi seanslarım olduğu için," yüzümü işaret ettim, "onun randevularına muhtemelen gitmem gerektiği kadar sık gitmedim. Bir keresinde terapi randevum iptal oldu. Ben de onun randevusuna gitmeye karar verdim

randevusuna katılmaya karar verdim ve onları doktorun muayenehanesinin dışındaki koridorda öpüşürken buldum."

O yüzünü buruşturdu. "Ne yaptın?"

Kalçalarımı tezgaha dayadım ve bacaklarımın titremeye başladığını hissettim.

Hemen yaslanmaktan vazgeçip yastıklı bar taburesine doğru yöneldim.

Oturduktan sonra ona geri kalanını anlattım. "Koridorda onunla yüzleştım. Kadın çok korkmuştu. Bizim bir çift olduğumuzdan haberi yoktu. Bana defalarca özür diledi ve ofisine geri koştu. Sonra ona her hafta gerçekten doktor randevusu olup olmadığını ya da sadece onu görmek için buraya gelip gelmediğini sordum. Aslında hiçbir randevusu olmadığını itiraf etti. Testislerini aldırıldığında her şey hallolmuştu. Kemoterapi de görmemişti. Sadece onu çok seviyordu ve artık beni sevmediğini fark etmişti. Bana bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyordu."

Bu sözler artık canımı yakmıyordu.

O zamanlar, sadece kaybettiğimiz şey yüzünden yıkılmıştım. Şimdi ise özgür olduğum ve Jackson gibi bir adama bağlı olmadığım için mutluydum.

Jackson gibi bir adama bağlı olmamaktan mutluydum.

Onun çocuğumun babası olmasını hiç istemezdim.

Bu yüzden kendi tavsiyemi dinleyip sakladığı spermleri yok etmeliyim.

Bu, hiçbirimize bir fayda sağlamıyordu ve belki de onun sperminin saklanması için aylık ödemeleri durdurursam, daha mutlu olurdu.

Kanepeye doğru işaret etti. "Bacaklarım her saniye daha da ağrıyor. Benimle film izlemek ister misin?"

"Daha yeni bu koltuğa oturdum," diye mırıldandım.

Bana doğru yürüdü ve elini uzattı.

Karnımda kelebekler uçmaya başladı.

Bu adamda ne vardı böyle?

Bana hep böyle hissettirirdi.

Lisedeyken, çok meşgul olduğum için bir erkeğe hayranlık duymaya vaktim olmadığı için bunu görmezden gelmek kolaydı.

Ama artık bir yetişkindim ve kendi kararlarımı kendim verebiliyordum. Ayrıca bana bağımlı olan kimse yoktu.

En seksi adamla kanepede çürümeye devam edebilirdim.

Beni ayağa kaldırdı ve biraz geri çekilip, "Hangi filmi izlemek istersin? *Lorax* dışında her şeyi izlerim" dedi.

Kıkırdadım. "Kız arkadaşın biraz takıntılı mı?"

Bana sıcak gözlerle bakarak, "Hiç bilmiyorsun Sutton. Hiç bilmiyorsun" dedi.

İki saat sonra, hayatımın en güzel uykularından birinden uyandım.

Gözlerimi yavaşça açtım, ama batmakta olan güneş retinamı yakınca hemen tekrar kapattım.

İnledim ve döndüm, yüzümü başımın altındaki yastığa gömdüm.

Ama o yastık değildi.

Etten ve kemikten bir erkeğin göğsüydü.

Çok belirgin, çok sert, çok erkeksi bir göğüs.

Kalbinin üzerinde gümüş bir Aziz Christopher madalyası ve bir dizi künne vardı ve elim üçünü de kavramıştı.

Onları olabildiğince dikkatlice bıraktım ve mesanem çığlık atarken yukarı doğru ittim.

Yanlışlıkla karnından ittiğimde inledi ve "Aşırı dolu mesanemi itmeden de bunu yapabiliirdin" dedi.

Yanaklarım kızardı. "Özür dilerim."

Ayağa kalktım, ama daha önce kullandığım tuvalete doğru yürürken adımlarımda hiç hız yoktu.

Kapı arkamdan kapanırken onun inlediğini duydum.

İşimi hallettikten sonra, daha önce küvetin kenarına otururken düşen banyo oyuncaklarından birini aldım ve ellerimi yıkamadan önce onu yere bıraktım, sonra hala uzandığı oturma odasına geri döndüm.

"İşemen gerektiğini sanıyordum?" diye sordum, yeterince yaklaşınca ayağının altını dürttüm. "İyi misin?"

Yüzünden ön kolunu çekip, "Şu anda kesinlikle ağrı hissediyorum. Kalkmaya çalıştım ve karın kaslarımda kramp girdi" dedi.

Karnının üst kısmını nazikçe ovuşturdu.

Arkamı döndüm ve ona bir şişe su getirdim, sonra dolaplarını karıştırmaya başladım.

"Ne arıyorsun?"

"Varsa Kelt deniz tuzu," dedim. "Ya da yoksa normal tuz."

"Arabamdaki spor çantamda elektrolit içeren şeyler var galiba." Bir süre durdu. "Ama oraya kadar gitmek hiç de hoş bir fikir değil."

Gözlerimi devirdim ve daha önce tezgahın üzerine bıraktığı anahtarları aldım, sonra garajdaki arabaya doğru yöneldim.

Kilidi açmak için düğmeye basarken bir ses duyuldu. "Hey, sen!"

İlk başta bana seslendiğini hiç beklemiyordum, bu yüzden sesini duymazdan geldim ve siyah spor çantasının bulunduğu arka kapıyı açtım.

Yan ceplerini karıştırarak bahsettiği tuz paketlerini buldum ve kamyonetin kapısını kapatmıştım ki, ölümcül bir ses "Hey, tatlı yanaklar! Sana sesleniyorum" dedi.

O kadar yakın bir ses duyunca donakaldım ve aramızda biraz mesafe bırakmak için kamyonetin yan tarafına doğru geri çekildim.

O bu mesafeyi umursamadı ve öne eğildi. "Erkek arkadaşına söyle şunu söyle..."

Cümlesini bitiremedi çünkü aniden garaj kapısı açıldı ve ben ne olduğunu anlayamadan Gunner kapıdan dışarı çıktı.

"Şu anda benim lanet olası garajımda onun yüzüne bakmıyorsun, Dick!"

"Adım Rich..." Dick söylemeye başladı, ama sertçe geriye itildi.

O kadar sert düştü ki sırtı yere sürtündü.

Sırt üstü yuvarlanıp nefes nefese kaldığında, Gunner garaj kapısının düğmesine bastı ve "Bir dahaki sefere bir sorunun varsa kapıyı nazikçe çal. Ya da daha iyisi, benim hakkımda sızlanmayı bırak ve kendine bir hayat kur!" dedi.

Garaj kapısı son kelimeyle kapandı ve Gunner bana dönüp "İyi misin?" dediğinde şok içinde sessizce baktım.

İyi miydin?

İyiyim sanıyordum...

"İyiyim," dedim. "O neydi öyle?"

"O, burada hayatımı cehenneme çevirmeyi seven pislik," diye mırıldandı. "Beyzboldan emekli olduktan sonra buraya taşındım, kapılı bir topluluktan hoşlanacağımı umuyordum. Mahremiyet benim için çok önemliydi. Ama HOA'nın serseri üyesi Dick, buraya taşındığımı öğrenince serseriliğini daha da artırmaya karar verdi. Şimdi çiçeklerimin mevsimine uygun renklerde olmadığı için bana para cezası kesiyor. Ya da motosikletimin çok gürültülü olduğu için gürültü şikayeti yapıyor. Ama benim evime girme yasağı var. Benim mülkümde bulunmasının yasak olduğunu biliyor."

"Pisliğin teki gibi görünüyor," dedim. "Tuzunu getirdim."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, bir adım geri atarken yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun, çok ağrıyor."

Onun da benim kadar ağrısı olması beni biraz haklı çıkardı.

Yine de, hiçbir antrenman veya hazırlık yapmadan maraton koşmaya karar verdikten sonra bunu hak etmişti.

"Aynı," dedim ona. "Düşündüğümde daha fazla."

"Bu gece ne yaparsak yapalım, dışarıdan yemek sipariş edeceğiz. Evden bir daha çıkmak istemiyorum." Bir süre durdu. "Jakuzide yıkanmak ister misin?"

"Mayo getirmedi." Kaşlarımı çattım.

"Daha önce koştuğun kıyafetleri giy," diye önerdi. "Ya da hiçbir şey giyme. Yetişkin değiliz sanki."

Meşhur son sözler.

six

*Dostça değil.
—T-shirt*

GUNNER

Bu sözler yirmi dakika önce ağızımdan çıkmıştı ve hala söylediğime inanamıyordum.

Yine de, üzerimizde sadece havlularla jakuziye doğru gidiyorduk.

Sutton başını salladı, yüzümü uzun bir süre inceledi ve sonra "Peki. Sen sorun etmiyorsan, ben de etmiyorum" dedi.

Penisim o kadar sertleşmişti ki acıyordu ve sessizce çıldırıyordum, çıplak olarak havuza girerken bunu ondan nasıl saklayacağımı merak ediyordum.

Jakuzide otomatik ışıklar vardı ve benim kadar büyük bir şeyi, çok dikkatli olduğunu bildiğim birinden saklamanın imkanı yoktu.

Dışarı çıktık ve kapağı kaldırdım.

Jakuziden çıkan buhar gözlüklerimi buğulandırdı ve yanımdaki Sutton'ın tatlı kıkırdaması bana ona bakmamı sağladı.

"Hala gözlük takacağını düşünmemiştim," dedi. "Büyük, kötü beyzbol oyuncusu, sözleşme imzaladığında kazandığı tonla parayla gözlerini düzelterek düşünmüştüm."

Omuz silktim. "Çok para kazandım. Akıllıca yatırım yaptım ve şimdi daha da fazlasına sahibim. İşlerim çok iyi gidiyor. Sadece Lasik ameliyatı olmak istemiyorum. Hiç gözlükçüye girip gözlük takmayan insanlar gördün mü? Özellikle Lasik ameliyatı yapan yerlerde? Orada çalışıyorlarsa ve muhtemelen indirim de alıyorlarsa, bunun güvenli olduğunu bilmiyor olmaları imkansız."

Kafasını, her zaman çok seksi bulduğum o sevimli şekilde eğdi.

Her zaman sevdiğim o kocaman kahverengi gözleri düşünceli bir ifadeye büründü. "Sanırım haklısın. Birkaç ay önce sosyal medyada korkunç bir Lasik ameliyatı videosu izlemiştim."

"Aynen öyle," dedim. "Sanki iyi bir görme yeteneğine sahip olmam gerekiyorsa, zaten sahip olurum diye düşünüyorum."

Elini suya soktu ve mırıldandı.

Havluyu çıkarıp, nefesinin kesilmesini görmezden gelerek suya girdim.

Sıcaklık ağrıyan kaslarıma çarptığında inledim.

Su sıçraması, beyaz poposunu

ve çok kötü bir bronzluk izi gördüm. "Vay canına, ne bronzluk izi ama."

O burun kıvırdı. "Teksas'ın sıcağında her gün bütün gün dışarıda koşmak böyle yapar," dedi. "Hepimiz bütün gün klimalı iç mekanlarda rahat işlerde çalışamayız."

Güldüm. "Benim işim kesinlikle öyle değil. Oldukça fazla zamanımı dışarıda geçiriyorum. Aslında, yaklaşık yarı yarıya diyebilirim. Çatı kireşlerine kablo çekiyorum. Çitler kuruyorum. Güvenlik kulübeleri inşa ediyorum."

"Bütün işi sen mi yapıyorsun?" diye sordu, en sevdiğim yere yaslanıp gözlerini kapatarak. "Başkalarına yaptırırsın sanmıştım."

"Öyle yapıyorum." Onun karşısındaki şezlongda uzandım ve başımı geriye attım. "Ama kendi yapmadığım bir şeyi adamlarıma yaptırmam. Ayrıca, birisi hasta olduğunda, genellikle onun yapacağı işi ben üstlenirim. Ekibi değiştirmeye çalışmaktan daha kolaydır."

"Senin ayarladığın bir okulda birkaç ay koçluk yaptım," dedi yumuşak bir sesle, eli suyu okşayarak. "Yerine geçtim."

doğum izninde olan atletizm koçu. İki aydan biraz fazla bir süre orada kaldım ve güvenlikten hiç bu kadar etkilenmemiştim."

Buna gülümsedim. "Sevindim. Duymak istediğim şey buydu. Okulların güvenliğini sağlamak için birçok konferansa katılıyorum ve mümkün olduğunca çok insanla görüşüyorum. Neyin yanlış gidebileceğini ve gideceğini bilmek için eski askerleri işe alıyorum. Parker amcam da yardımcı oluyor. Kulübüm, benimle birlikte okulda silahlı saldırı tatbikatlarına katılıyor. Silahlı kötü adamlar gibi davranıyorlar ve ben de öğretmenler ve personel ile birlikte çalışarak, böyle bir tatbikat sırasında yapılması gereken her şeyi anladıklarından emin oluyorum. Sonra, her şey onlar için ikinci bir doğa haline gelene kadar onlarla tekrar tekrar çalışıyorum. O çocuklara en iyi şansını vermek istiyorum."

"Gunner?"

Ona baktım. "Evet?"

"Oğlunuzun kaybı, olabilecek en kötü senaryo ve başka bir ebeveynin sizin yaşadıklarınızı yaşamaması için zamanınızı, bilginizi, becerilerinizi ve kendi paranızı kullanarak elinizden geleni yaptığınız için sizi takdir ediyorum," diye yumuşak bir sesle cevap verdi.

Göğsümdeki o tanıdık, hiç geçmeyen acıyı ovuşturdum ve "Jett'in öldüğünü öğrendiğim gün Aleah'ı aradım" dedim.

Bana keskin bir bakış attı. "Ne dedi?"

O ağrıyı daha sert ovuşturdum. "O 'iyi ki gitti' dedi." Şoktan ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Çocuk nafakası ödemekten bıkmıştı," diye açıkladım. "Ne zaman bir iş bulsa, maaşından çocuk nafakası kesilmesinden hoşlanmadığı için işi bırakıyordu."

"Ondan nefret ediyorum," dedi Sutton. "O, kesinlikle dünyanın en kötü insanıydı. Lisede bana en çok eziyet edenlerden biriydi ve oğlunun ölümüne bu şekilde tepki verdiğini bilmek... Onun yüzünü birkaç kez beton duvara vurmak istiyorum."

"En büyük işkencecin miydi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet," dedi. "Çok güzeldi ve her zaman ne kadar güzel olduğunu vurgulardı. 'Lisedeki en yakışıklı çocuğu nasıl tavladığını' anlatırdı. Dişlerim yüzünden benimle dalga geçerdi

Dişlerimle dalga geçiyordu ve ben on bir yaşındayken annemden diş teli taktırmam için yalvardım. Bekleyemediğim için on dört yaşındayken ikinci kez taktırmak zorunda kaldım. Dokuzuncu sınıftayken kıyafetlerimle dalga geçti ve annemden yeni bir gardırop almam için yalvardım. Ama ne kadar değişirsem değişeyim, zorbalık hiç bitmedi. Asıl sorunu çözmenin bir yolu yoktu."

Yüzünü işaret etti ve çenem sıkıştı.

"Sutton, bebeğim. Sen her zaman güzeldin. Aleah sadece lanet olası bir kaltaktı. Kıskanç bir kaltak. Senin görünüşünle dalga geçmeseydi, başka biriyle dalga geçecekti. Sen onun seni etkilemesine izin verdin, o da bunu eğlenceli buldu. Seni seçti, çünkü sen onun sahip olmadığı her şeydin. Akıllı, atletik ve naziktin."

Yüzündeki şaşkınlık çok sevimliydi.

"Ne demek istiyorsun?" Başını salladı. "Ben hiçbir şeyde güzel değildim."

"Ne demek ne demek?" diye sordum. "Sen muhteşemdin. Her zaman öyleydin. Ama liseden bu yana geçen yıllarda çok olgunlaştın. Şimdi çok seksisin. Göğüslerin ve kalçaların. Tanrım, bugün arkandan koşmak tüm ayın en güzel anıydı."

Ve yalan da söylemiyordum. Atletik kızları severdim.

Tüm kasları ve vücutlarına olan bağlılıkları. Daha seksi bir şey bulamazdım.

Süpermodeller yerine güçlü uyluklar ve belirgin sırtlar tercih ederim

"Bence çok tatlısın." Gözlerine kadar ulaşmasa da gülümsedi.
"Ama cidden. Lisedeyken çok çirkin bir kızdım. Bunu bana söyleyen çok kişi oldu."

Yine mi bu. "Bence bu konuda bana güvenmen gerekecek tatlım. Sen benim tüm gençlik fantezilerimin yıldızıydın. Birlikte olduğum her kızı hep seninle karşılaştırırdım."

Kafasını salladı. "Bunu ciddi olarak söylemiyorsun." Gerçekten şaka yaptığımı düşünüyordu.

"Rocky'ye mesaj at," dedim. "Ona son sınıfta, sana baloya gitmek ister misin diye sorduğumda evet diyeceğini düşündüğümü sormuştum."

"Ve sana hayır diyeceğimi mi söyledi?" diye merak etti.

"Muhtemelen evet diyeceğini, ama son anda vazgeçebileceğini söyledi."

Yüzünü buruşturdu.

"Muhtemelen tam da onun dediği gibi yapardım." Başını salladı. "Lise yıllarında çok popülerdin. Çok dikkat çekerdin ve herkesin ne olup bittiğini fısıldayarak konuşmasını dinlemek zorunda kalırdım."

"O kadar da popüler değildim." Ben güldüm. "Jett doğduğunda popülerliğimi çok çabuk kaybettim. Herkes benden nefret ediyordu, daha da kötüsü, artık onlarla vakit geçirmek istemediğim için benden nefret ediyorlardı. Ayrıca, bebekler gerçekten keyif kaçırıcıdır. Hiçbir genç kız, bebeğini yanında getirmek zorunda olan bir erkekle çıkmak istemez."

"Ben çok mutlu olurdum," dedi Sutton yumuşak bir sesle.

Aramızdaki suda yüzen ayağına uzandım ve sıktım. O da inledi.

"Acıyor mu?" diye sordum.

"Çok," diye itiraf etti ve suda hareket etti.

Hareketiyle jakuzideki baloncuklar hafifçe dağıldı ve ben, baloncuklar onu tekrar örtmeden önce bacaklarının birleştiği yeri iyice görebildim.

Bu küçük bakış, bir santim bile inmeyen sikimi su yüzeyinin hemen altında sallandırdı.

Siktir, ama o kadar güzeldi ki.

Yavaşça iki elimle ayağını masaj yapmaya başladım, ama pozisyonu onun için rahatsızdı, bu yüzden "Ortadaki koltuğa kay" dedim.

Benimkinin hemen yanındaki koltuğa geçti. Ayaklarım onun sandalyesinin yanındaki bankta duruyordu ve o da eğilip elini benim bacağıma koydu ve bacağını bir kez daha bana doğru uzattı.

Ayağını elimle tutup ayak tabanını iyice ovmaya başladım.

O inledi. "Bu hem acıtıyor hem de iyi geliyor."

"Hayattaki çoğu iyi şey öyledir," diye alay ettim.

Gözlerimiz buluştu ve ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

Aramızda bir şey geçti, bunun ikimizin de beklemediği bir yere varacağına dair bir his.

İlk kim harekete geçti emin değilim, ama saniyeler sonra onu kollarıma çekmiştim ve onu deli gibi öpüyordum, o da bana karşılık veriyordu.

YEDİ

*Teşhis konulmadı, ama bir şeyler yolunda değil.
—Sutton annesine*

SUTTON

Gunner'ı öpüyordum. Gunner'ın jakuzisinde. Onun arka bahçesinde. Evine bitişik olan.

Bu, taşınmak üzere olduğum şehirdeydi.

Onunla birlikte taşınmayı düşündüğüm evde.

Ne halt yiyordum ben?

Kendim ve durumum için en iyisini yapmam gerektiğini bilerek, tam çekilmek üzereydim, ama o vücudumu çevirdi ve ben bacaklarının arasına düştüm.

Onun sıcaklığını, sertliğini ve kalınlığını karnıma bastırırken hissettim ve dilimin ucunda olan itirazları unuttum.

O bana süründüğü anda itirazlarım dilimde öldü.

Beyaz sıcak bir ihtiyaç dalgası içimi kapladı ve sağduyumun son kırıntıları da pencereden dışarı uçtu.

Kızlığım sıkıştı ve bir şekilde onun tam da ihtiyacım olan kişi olduğunu anladım.

Onunla sadece bir geceye ihtiyacım vardı.

Serbest kalmaya ihtiyacım vardı. Kaçmaya ihtiyacım vardı. *Ona* ihtiyacım vardı.

Elleri kalçalarımın gitti ve beni kendine doğru çekti, karnıma bastırarak yavaşça bana karşı sallanmaya başladı.

Meme uçlarım onun göğsüne lezzetli bir şekilde sürtündü ve bacaklarımın arasında oluşan acıyı hafifletmeye çalışırken bacaklarım makas gibi kapandı.

Öpüşmemiz şehvetti.

Beni öptü, öptü ve öptü. Adam öpüşmeyi biliyordu.

Öpüşmenin o kadar da harika bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim, ama daha önce Gunner'ı öpmemiştim. O benden uzaklaşıp, benimle birlikte dudaklarımdan nefes nefese kalana kadar gerçek bir öpücüğün nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordum.

Onun da benimle aynı şeyi hissettiğini bilmek güzeldi, çünkü bu kafa karışıklığı içinde yalnız kalmak istemiyordum.

Bir öpücük ve penisin karına baskı yapmasının böyle bir şeye dönüşeceğini kim bilebilirdi?

İnledi ve alnını alnıma bastırdı. "*Siktir*, prezervatifim yok."

Bu, ihtiyacım olan hatırlatma olmalıydı. Yine de...

"Benim rahim içi araç var." Bacaklarımı onun kalçalarının iki yanına getirip üzerine oturduğumda, bir öpücük daha için eğildim ve sert penisini en çok acıdığım yere yerleştirdim. "Öğrendiğimde... evet, hemen taktırdım. Artık adet görmemek bana çok iyi geldi. Tüm testleri yaptırdım. Sağlık raporum temiz çıktı ve önümüzdeki altı yıl için sigortam var."

Elleri kalçalarımın gerildi ve kararsızlığını hissettim.

Onun haklı olduğunu bilerek kendimi ondan uzaklaştırdım. Bu konuda akıllı davranmamız gerekiyordu.

Yapmamız gereken...

Hiç uyarı yapmadan içime daldı ve şaşkınlıkla başımı geriye attığımda dudaklarımdan bir çılgılık çıktı.

Tanrım, çok büyüktü.

Ve çok *kalındı*.

İtmeyle sadece yarısı içeri girmişti ve tekrar yukarı doğru itmeden önce, penisi içimde zar zor kalacak şekilde geri çekilmek zorunda kaldı.

Bu en lezzetli şeydi.

Aynı anda hem acı verici hem de zevkliydi.

"Haklıydın," diye nefes nefese inledim.

"Ne hakkında?" Sesi boğuluyormuş gibi geliyordu.

Başımı geriye eğdim, böylece gözlerine bakabilirdim.

Mavi gözleri bana kilitlenmişti, yüzümde beliren her ifadeyi yakalıyordu.

"Hayattaki en güzel şeyler hem zevkli hem de acı vericidir." Dudaklarımı ısırdım ve kalçalarımı sallamaya başladım.

Gözleri daha da kapandı ve bakışlarını gözlerimden ağzıma indirdi. Sonra da hareketlerimle suyun içinde sallanan göğüslerime doğru indirdi.

"Tanrım." Göğüs uçlarımin suyu yarmasını izledi. "Seni canlı canlı yiyebilirim."

Oturup göğüslerim dudaklarının üzerinde sallanana kadar öne doğru eğildim.

Dudakları arasında bir meme ucu alıp derinlemesine emdiğinde, sırtışı şehvet doluydu.

Bu hareketin verdiği zevk/acı, gözlerimi kapatmama neden oldu.

"İşte böyle." Geri çekildi ve sol meme ucumu son bir kez yaladıktan sonra diğerine geçti.

Bu seferkiyi eliyle kavradı - göğüslerim küçük ve elleri aşırı büyük olduğu için elinden geldiğince - ve kendine yedirdi.

"Beni sür, sevgilim," diye emdi emdi. "Beni deli gibi sik."

Daha fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacım yoktu.

Yükseldim ve kendimi tekrar aşağı ittim, onun sikinin içime derinlemesine girerken verdiği lezzetli yanmayı seviyordum.

Elimi alt karnıma bastırdım, her sert itişinde onu karnımda hissedebileceğime emindim.

"Sen çok güzelsin. Bu göğüsler. Bu kalça. Dik küçük meme uçları," diye mırıldandı. "Beni hemen boşaltmak istiyorsun."

benim spermimi o kadar derine boşalt ki, bir hafta boyunca beni damlat." İnledim ve yüzünü avuçlarımla kavrayarak onu teşvik ettim.

O da benim kalçalarımı aynı şekilde okşadı ve kısa sürede birbirimizi o kadar sert sikiyorduk ki, jakuzinin kenarından su sıçırıyordu.

O kadar ritmikti ki, eğer yakınımızda biri olsaydı, sıçrayan su ve dudaklarımızdan çıkan inlemeler sadece ne yaptığımızı değil, nerede yaptığımızı da ele verecekti.

"Siktir, tatlım. Umarım yaklaştın." Yakın değildim, ama uzak da değildim.

En azından, ben öyle düşünüyordum.

Ama kalçamdaki el içe doğru hareket etti, parmakları kıcımlı avuçladı.

Onun büyük, kalın parmakları hassas arka girişime dokundu ve sadece bu tek hareketin yasak olması bile beni doruğa ulaştırmaya yetti.

Orgazmım beni ele geçirdiğinde çığlık attım, vücudum zevkten patlarken bir anlığına görüşümde siyah noktalar belirdi.

"İşte böyle, yaramaz kız," diye homurdandı. "Spermimi al." Uzun ve yüksek sesle inledi. "İşte bu, bebeğim. Evet, seni tamamen dolduracağım."

Kötü konuşmanın beni bu kadar tahrik edeceğini bilmiyordum.

Doğrusu, her zaman bunun biraz utanç verici olduğunu düşünmüştüm, çünkü kim, tam olarak, kontrolünü o kadar kaybeder ki, dudaklarından böyle pis sözler dökülür?

Ama orgazmımın hala devam etmesi ve onun etrafımda bu kadar gergin olması... ikimizin de kontrolü yoktu.

Söylediğim ve yaptığım şeyler... onun söylediği ve yaptığı şeyler... evet. Onun sözlerinden sonra söylediğim sözlerden utanırdım.

Daha sonra karanlıkta, ağızımdan çıkanları düşündükçe utanç duyardım.

Ama o daha sonraydı. Bu ise şimdiki zamandı.

Ve bu adamın beni tekrar sikmesi için ona dünyaları vaat ederdim.

SEKİZ

Siktir git.
—*Gunner ellerini genişçe açarken*

GUNNER

"Arka bahçende bizi izleyen bir karga var," diye nefes nefese fısıldadı.

Bakınca, yaklaşık üç metre uzaktaki çitin üzerinde duran siyah kuşu gördüm.

Dikkatimizi çektiğini anlayınca, yumuşak bir karga sesi çıkardı ve uçup gitti.

"Onlar hep buradalar." Boğazımı yuttum. "Kayla bu yıl doğum günümde bana bir kuş besleme kabı hediye etti. İçinde kamera olanlardan biri, kuşlar yemek yerken onları görebiliyorsun. Lottie, Kayla'nınkini izlemekten çok keyif aldı, o da bana bir tane aldı. Tek sorun, onu bulanların sadece kargalar olması. Umurumda değil. Burada olmalarını seviyorum."

"İlginç. Kargaların insanların yüzlerini tanıyabildiğini ve bu bilgiyi diğer kargalarla paylaştığını biliyor muydun?" diye sordu.

Saçlarını yüzünden geriye doğru düzelttim, sonra başımı arkamdaki yastığa bıraktım.

"Bilmiyordum," dedim. "Kargalar hakkında başka ne biliyorsun?"

Çocukken kargalarla arkadaşlık kurmaya meraklı olduğunu hatırladım.

Bunu hatırlamamın tek nedeni, öğle yemeğinden kalan ekmeğini okul bahçesine götürüp kuşlara yedirmesinin oldukça komik olduğunu düşünmemdi.

Müdür, kuşların beslenmesine izin vermenin, istenmedikleri halde kalmalarına neden olacağını düşündüğü için buna son vermeye çalıştı. Ama Sutton her öğle yemeğinde ekmeğini saklayıp onları beslemeye devam etti.

Sonunda bakım görevlileri kuşları kovmaya çalışmaya başladı, ama kuşlar hiç uzaklaşmadı.

Bunun yüzünden başının belaya girdiğini bile hatırlıyorum, ama sonra tüm yemekhanedeki öğrenciler ekmeğini saklayıp kuşları beslemeye başladı.

Sonunda, müdür bunu uygulamayı bıraktı ve Sutton dışında herkes ekmeğini yemeye devam etti.

"Çok şey biliyorum." Göğsümü dayanak olarak kullanarak kendini yukarı itti. "Ve bence bunu bir daha yapmamalıyız."

Kaşlarımı kaldırdım ve elimi onun yan tarafına doğru kaydırdım. "Neden?"

"Çünkü bu bir hataydı ve seninle buraya taşınmaya karar verirsem işler karmaşıklaşır." Uzaklaşmaya başladı, ama çok uzaklaşmadan onu durdurdum.

"Hayır," dedim. "Beni de bırak." Gözlerini kırptı. "Ama neden?"

Ayağa kalktım ve bacaklarımın itirazını görmezden gelerek onu da yanımda götürdüm.

"Çünkü jakuzimi temizleyen havuz görevlilerine neden boşaltmaları gerektiğini açıklamak istemiyorum," diye açıkladım.

"Boşaltmak mı?"

"Evet," dedim ve ayaklarını jakuzinin dışındaki beton zemine indirdim. "Erkekler orgazm olduğunda çıkan beyaz maddeyi biliyor musun?"

Boğuldu. "Şey..."

Tereddüt etmesi beni meraklandırdı.

"Kocan senin içindeyken hiç boşaldı mı?"

Boğuldu. "Yani... Sanırım? Hiç bilmiyorum. Nereden bileyim ki?"

Gölmek istedim, ama gülersem kırılacağını biliyordum.

"Eğer içinde boşalırsa, aşağısı çok ama çok ıslak olur," diye açıkladım ve içinden çıktım.

Dudaklarından bir inilti çıktı ve bu sesi gerçekten çok sevdiğimi fark ettim.

Bacaklarının arasına uzanarak, geride bıraktığım sıvının bir kısmını topladım, sonra onu meme uçlarına götürdüm ve ovuşturdum. "Bu. Bu sperm."

Eğilip parmaklarını bacaklarının arasına soktu ve içini hissetti.

Bu hareketin neden penisimi tekrar sertleştirdiğini biliyordum, ama onu jakuziye eğip tekrar içine girmeye saniyeler kalmıştı.

"Oh." Tereddüt etti. "Dürüst olmak gerekirse, aslında bilmiyorum. Sanırım bunu daha önce hiç hissetmemiştim. Tanrım."

Bu, başka şeyler de merak etmeme neden oldu.

"Eski sevgilinle hiç orgazm oldun mu?" diye sordum, neden umursadığımı bilmeden.

"Hayır." Alaycı bir şekilde cevap verdi. "Genelde o bitirene kadar öylece yatarım. Her zaman çok çabuk biterdi."

Gözlerindeki kırılganlığa dayanamadım. Benden uzaklaşıyormuş gibi görünmesini de sevmedim.

Bir adım daha atmadan onu yakaladım, onu döndürdüm ve ona doğru eğildim.

Nefesi kesildi. "Gunner..."

Ayaklarını daha da ayırdım ve kendi duruşumu genişlettim, sonra tekrar içine girdim.

İnledi ve ellerini jakuzinin kenarına dayadı. "Gunner!"

Geri çekildim, sonra ileri ittim, cildimiz ıslak bir şaplak sesi çıkardı.

"Ohh," diye inledi. "Bu çok iyi geliyor."

"Elini tekrar bacaklarının arasına koy," diye ısrar ettim. "Şu anda ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?"

Elini bacaklarının arasına sokmasını izledim, kendini keşfederken yumuşak parmaklarının testislerimi ve penisi okşadığını hissettim.

"İşte bu," dedim. "Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun? İçine ne kadar kolay girdiğimi?"

Boğazını temizledi. "Evet."

"Çünkü içine boşaldım," diye açıkladım. "Şimdi çok kolay giriyorum. Kendi ıslaklığımızı kendi lehime kullanıp başka bir deliğe girebilirim."

O tısladı. "Ben... Ben hiç..."

Sırıttım. "O zaman belki bu sefer olmaz."

Daha da eğildi, at kuyruğunun ucu önündeki sıcak suya daldı.

İki elimi de kalçalarına koyup onu gerçekten sikmeye başladım.

Kalçalarımızın ıslak şaplak şaplak sesi, dudaklarından çıkardığım inlemelerle birleşince

benim testislerimi yukarı çekmeye yetti.

"Umarım yakındır," diye homurdandım. "Seni tekrar dolduracağım."

Omzunun üzerinden bana baktı, dudağını ısırды ve ben kendimi kaybettim. İkinci kez onun içine boşalırken inledim.

Bu, dünyadaki en harika duyguydu.

Ergenliğimden beri prezervatifsiz seks yapmamıştım ve Aleah'la birlikteyken, o böyle bir şey hissetmemişti.

Sutton çok sıkı ve sıcaktı.

Sonra amı kasılmaya başladı ve onu boşalttığım için Tanrı'ya şükrettim.

Onun içindeyken hiç boşalmamasını istemedim. "Tanrım," diye bağırdı. "Boşalıyorum!"

Evet, geliyordu.

Amcığı kasıldı ve testislerimdeki kalan spermi de çekti, bu da benim nefesimi kesmeme neden oldu.

"Hayatımda hiç böyle bir şey hissetmemiştim." Ben de hissetmemiştim.

Siktir.

DOKUZ

*O kadar üzgünüm ki, bacaklarımı koyacak bir omuza ihtiyacım var.
—Sutton'ın gizli düşünceleri*

SUTTON

Lise aşkımsa seks yaptığım ve bundan hoşlandığım gerçeğini kabullenmem bir hafta sürdü.

Gunner'a ulaşip onunla birlikte yaşamak istediğimi söylemek için cesaretimi toplamam bir hafta daha sürdü.

Bu benim bir bir bir hafta daha toplamak toplamak annemin annemin evinde bulunan az sayıdaki eşyalarımı toplamak ve arabama yüklemek için.

"Bugün gitmen gerektiğine emin misin? Saat biraz geç oldu."

Anneme baktım ve burnumu kırıştırdım. "Anne, saat sabahın sekizi."

O içini çekti. "Biliyorum. Biraz daha kalmanı umuyordum."

"Yapamam," dedim. "Gitmezsem, asla gitmeyeceğim. Ve hayatımın geri kalanını ailemle yaşamak istemiyorum."

"Baban ve ben sorun etmeziz," dedi.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Önemli olur. Zaten yaşam tarzınızı kısıtlıyorum."

"Doğru." Bana göz kırptı, "ama bir daha açıkta seks yapmayacağımıza söz verdik."

Bu anı hatırlayınca midem bulandı.

"Konuyu değiştir lütfen," emrettim.

"Gunner'ın evine taşınacağını söylemiştin, değil mi? Highlands'a?" diye sordu.

"Evet, oraya vardığımda adresini gönderirim," dedim. "Gunner bana evinin konumunu gönderdi, gerçek adresini değil."

"Ve çocuklu bir adamla aynı eve taşınmak istediğinden emin misin?"

Aslında bu en az endişelendiğim şeydi.

"Evet." Bir kez başımı salladım. "şimdi kapatacağım. Seni seviyorum."

Bana bir öpücük gönderdi. "Otoyolda dikkatli ol. Ve hızlı durmak için fren yaparken dikiz aynasına bak. Dün gece otoyolda çok kötü bir kaza oldu ve senin orada olman beni çok korkutuyor."

"Anne, ben uzun zamandır araba kullanıyorum," dedim.

"Biliyorum," diye homurdandı. "Ama bu, senin için hala senin için endişelendiğim gerçeğini değiştirmes. Sen yetişkin bir adamsın belki, ama kalbimde sen hala benim küçük bebeğimsin."

Ona uzanıp sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum anne. Gelecek hafta sonu, geri kalan eşyalarımı getirirken görüşürüz."

"Ve bu adam, iyi biri mi? Kabus gibi bir ev arkadaşı olmayacak, değil mi?"

Onu bırakmadan önce kollarını sıktım.

"Evet anne. Çok iyi biri. Ortaokulda tanıştığımızdan beri bana çok iyi davranıyor." Bir an durdum. "Bu adamın eskiden nasıl biri olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Annemden hiçbir sır saklamazdım.

Annem Gunner'ı hatırlıyordu. Hatırlamaması imkansızdı.

Yani, o adam beni lise balosunun gecesi kurtarmıştı. Ayrıca okulumdaki tek iyi insandı.

Onun hakkında çok konuşmuştum ve benim katıldığım spor etkinliklerinde o da önemli biriydi.

"Evet," diye hemen kabul etti. "Bu, onun lisedeki halinden farklı bir insan olmadığı anlamına gelmez."

"Haklısın," dedim. "Ama Gunner hala aynı iyi adam. Ona baktığımda bunu kalbimde hissediyorum."

"Ve istediğimiz zaman seni görmeye gelebileceğimizi söylediğinden emin misin? Hatta onunla kalabileceğimizi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "Kızı Lottie ile tanışana kadar bekle. Ona karşı çok tatlı davranıyor."

Annem eridi. "Oğluna olanlar yüzünden hala kalbim kırık. Bütün o bebekler. Her yıl anma törenine gidiyoruz."

Ben de gidiyordum.

Bebek gibi ağladığım için, dikkat çekmemek için kalabalıktan uzak durmaya çalışıyordum.

Hiçbir şeyin benimle ilgili olmasını istemiyordum.

Ama Gunner'ın kaybettiği her şeyi düşündüğümde kalbim hala tam anlamıyla paramparça oluyordu.

"Tamam, gitmeliyim." Bir kez daha sarılmak için eğildim. "Seni seviyorum." Beni sıkıca kucakladı.

"Ben seni daha çok seviyorum," diye cevap verdim. "Yirmi dakika sonra doktorun muayenehanesinde babamla buluşacağını unutma. Gitmen gerek."

Küfür ederek arabamdan uzaklaştı. "Kahretsin. Unuttum. Onu da gitmeye ikna ettiğime inanamıyorum. Gitmeliyim. Seni seviyorum! Dikkatli ol!"

Bahçenin karşısından bu veda çılgılığıyla, kaldırıma park etmiş arabasına atladı ve lastiklerin çılgılığıyla uzaklaştı.

Onun uzaklaşmasını izlerken başımı sallamadan edemedim.

Dün satın aldığım yepyeni arabama doğru yürüdüm, içine bindim ve SUV'yi çalıştırdım.

Sesler anında sinirlerimi bozdu ve lanet olası şeyin kapanmaması için hemen otomatik durdurma düğmesine bastım.

Dallas'a vardığımda ilk yapacağım şey, arabamın emniyet kemerimi çıkardığımda ses çıkarmaması ve trafik ışıklarında durduğunda motorun kapanmaması için arabamı jailbreak yapabilecek birini bulmak olacaktı.

Çevreyi korumaya tamamen destek veriyordum, ama otomatik durdurma özelliği kesinlikle saçmalıktı.

Kemerimi doğru takmadığımı söylememesi için koltuğuma on sekiz noktadan temas ettikten sonra (ya da her ne için sesli uyarı veriyorduysa) yola çıktım.

Sürüşümün bitmesine yaklaşık bir saat kala, sesli mesaj özelliğini kullanarak Gunner'a bir mesaj gönderdim. Bu özelliğin çok kullanışlı olduğunu itiraf etmeliyim.

"Selam, yoldayım."

Neredeyse anında cevap verdi ve robot arabam mesajı bana okudu, sonra da o adrese gitmek isteyip istemediğimi sordu.

GUNNER:

Bu adrese. Gelebilirsin, birlikte öğle yemeği yiyebiliriz.

Oraya gitmek için rehberlik etmesini seçtim, yaklaştıkça heyecanım artıyordu.

Okulu görünce "Vay canına" dedim. "Bu başka bir şey." Dallas'taki okullar, memleketimdeki okullar gibi değildi.

Burası küçük bir şehir büyüklüğündeydi.

Ve bu sadece bir ilkokul muydu? Vay canına.

Sadece vay canına.

Üç katlı devasa binayı, Texas bayrağı ve Amerikan bayrağını gururla dalgalandıran iki devasa 30 metrelik bayrak direğini inceledim.

Yüzlerce gül fidanı ve rengarenk çiçeklerle mükemmel bir şekilde düzenlenmiş peyzajı inceledim.

Ama bakışlarım, kollarını göğsünde kavuşturmuş, kendisinden çok daha küçük bir kadının yüzüne parmakla işaret ettiği seksi adama takıldı.

Ziyaretçi park yerine park ettim ve arabadan indim, sabırlı bir aziz gibi sabrını koruyan adama doğru gittim.

"Bence burada sana ihtiyacımız yok." Parmağını gösteren kadın, Gunner'ın göğsüne dokundu. "Ayrıca bu iş için uygun kişi olduğundan da emin değilim. Sen bir ünlüsün, güvenlik danışmanı değilsin."

Oh, tanrım.

ON

Belki de çimlerin orada daha yeşil olmasının sebebi, senin orada her şeyi mahvetmemen.

—Gunner'ın gizli düşünceleri

GUNNER

"Peki sence neden buna ihtiyacım var?" İşin bu kısmını hiç sevmiyordum.

Gale Roberts Bağımsız Okul Bölgesi müdürü bana deliymişim gibi baktı.

Belki yüzünü kuma gömerse, kötü bir şey olmazdı.

"Neden burada olduğumu biliyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Bölge, çocukları için burayı daha güvenli hale getirmem için beni seçti."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bunlar ilkokul çağındaki çocuklar. Burada böyle bir şey asla olmaz."

Ona inanamadan baktım. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

"Ne hakkında?"

"Kötü şeyler sadece liselerde olur mu sanıyorsun?" diye sordum. "Bir daha düşün."

"Beş yaşındaki bir çocuk okula silahla gelmez."

"Aslında," arkamdan tanıdık bir ses geldi, "şu anda mahkemede davasını sürdüren bir öğretmen var

ve okul yetkililerine öğrencisinin silahı olduğunu düşündüğünü söyledi, ama onlar hiçbir şey yapmadı." Gözlerini müdüre dikti. "Tıpkı şu anda yaptığınız gibi. Kafanızı kuma gömmek tehdidi ortadan kaldırmaz."

"Sen kimsin?" diye alaycı bir şekilde sordu müfettiş.

"Onunla çalışıyorum," diye yalan söyledi Sutton. "Onun sosyal medya sorumlusuyum.

Gülümseyin."

Müfettiş, Bayan Waters, bana ona böyle hitap etmemi emretmişti, sanki az önce her konuda benimle kavga etmemiş gibi gülümsedi. "Oh, bunun bir fotoğraf çekimi olacağını bilmiyordum."

Bu kaltak...

"Eğer şimdi iyiseniz, ekibimin işine dönmesine izin vereceğim," diye homurdandım.

"Oh, sanırım sorun yok." Bayan Waters artık rolünü mükemmel oynuyordu.

Belki de bir saat önce, neden burada olduğumuzu sorgulamaya başladığında, olayı kaydetmekle tehdit etmeliydim.

Bugün benimle GR ISD'de çalışan ekip, işe koyulabildikleri için rahatlamış görünüyordu.

Onlar çalıştıkları saat başına değil, iş başına ücret alıyorlardı, bu yüzden tek amaçları bu işi bitirip bir sonraki işe geçmekti.

İşlerini iyi yapıyorlar, ama bazen öfkeleri çok fazla oluyor.

Sanırım eski askerleri ve eski polisleri ekibine aldığında böyle olur.

Göz göze geldiğimizde "Ramsey" dedim. "Öğle yemeği geldiğinde ye. Bölge bize yemek sağlamalı. Herhangi bir sorun olursa beni ara. Bugün birkaç iş yerine daha uğrayacağım, bu yüzden geri dönemeyebilirim."

Ramsey başını salladı. "İzin gününde bununla uğraştığın için teşekkürler. Bugün Lottie'nin yanında olduğunu biliyorum."

"Lottie demişken," dedim, kamyonetime doğru yürürken arka yolcu kapısını açtım.

Orta konsolda duran iPad'imden *The Lorax'ı* izlerken başını kaldırdı ve "Kapı!" dedi.

Kapıyı kapatırken güldüm, aynı anda kaputu dolaşıp parmaklarımı kırdırdım.

"O da neydi?" diye sordu Sutton.

O daha bir şey söylemeden vücudunun yaklaştığını hissettim, onu o kadar iyi tanıyordum.

"Hava soğuk ve o soğuğu sevmez," diye açıkladım, dönüp onu kucakladım.

Bugün ayak bileklerini gösteren siyah bir tayt, parlak turuncu ve çok dikkat çekici tenis ayakkabıları ve iki beden büyük bir sweatshirt giyiyordu.

Lise yıllarında bir futbol turnuvasında ona verdiğim sweatshirt'e çok benziyordu.

"Bu benimki mi?" diye merak ettim.

Yüzündeki kızarıklık şüphelerimi doğruladı. "Ben... hayır... Bu sabah seni göreceğimi düşünmemiştim. Çok yumuşak olduğu için en sevdiğim sweatshirtlerden biri."

Berbat bir sabah geçirmiş olmama rağmen kendimi gülümserken buldum.

"Sorun değil. Zaten artık bana olmuyor," diye takıldım. Yüzü domates kırmızısı kalmıştı.

"Nereye yemek yemeye gitmek istersin?" diye sordu, konuyu değiştirmeye çalışarak.

Bunu kabul ettim, ama unutmadım.

"Sana bunu söylemek istemezdim ama Lottie sadece iki yerde yemek yer, bu yüzden pek fazla seçeneğimiz yok. Chick-fil-A veya El Sombrero'ya gidebiliriz. Tavuk nugget, makarna, beyaz peynir ve tortilla yer. Diğer her şey en iyi ihtimalle şüpheli."

"O kadar mı seçici?" diye sordu Sutton.

"Hayal bile edemezsin," diye homurdandım. "Daha sağlıklı beslenmesi için elimden gelen her şeyi denedim, ama yemin ederim, ne kadar uğraşırsam o kadar kötü oluyor. Eskiden yemek konusunda çok daha iyiydi, ama artık en çok sevdiği şeyleri daha kesin bir şekilde belirliyor."

"Sana bu konuda yardım etmeye çalışacağım," dedi.

"Sen ve hayatımızdaki diğer herkes," diye mırıldandım. "Hiçbir şey işe yaramıyor."

Anahtarlarını havaya attı, sonra tekrar yakaladı. "İkisi de bana uyar."

"Beni takip et," dedim.

O arabasına binene kadar bekledim ve bu sırada mükemmel kalçalarını inceledim, sonra iş kamyonetime binip en yakın Chick-fil-A'ya doğru yola çıktım.

Oraya vardığımızda, Sutton yanıma gelene kadar Lottie ile ön kapının yanında bekledim.

Sutton, yüksek sesle "Merhaba!" diye bağırarak Lottie'ye el salladı. Sutton gülümsedi. "Merhaba. Nasılsın?"

"Harika!" diye cıvıladı. "İck-fil-a'yı seviyorum!"

"Ben de," dedi Sutton. "Burada çok sevdiğim, gerçekten lezzetli bir salata var."

Lottie başını eğdi ve "İyy" dedi.

Ben burnumu çektim ve önümde restorana giren Sutton için kapıyı tuttum.

Sırada tam önümde durdu ve sonra benim kucağımda oturan Lottie'ye bakarak, "Salatamı seveceğine eminim. Çok lezzetlidir. Babam bile sever, oysa o sadece biftek ve patates püresi yer," dedi.

Sıra azalana kadar ikisi birkaç dakika boyunca sohbet ettiler.

Siparişimizi verip, ödemeyi yapıp oyun alanının yanına oturduğumuzda, ikisi de bir an olsun nefes almaya ara vermemişti.

Lottie koşmaya başladı, giderken ayakkabılarını çıkardı ve hareket ederken olduğu yere attı.

Ayağa kalktım, ayakkabıları topladım ve Sutton'a dönmeden önce onu oyun alanına bıraktım.

"Salata gerçekten lezzetli mi?"

Sutton gülümsedi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bacaklarını masaya dayayarak dinlenmeye başladı.

"Evet," diye cevapladı. "Fast food salatası için oldukça iyi. Dürüst olmak gerekirse, evde yaptığım salatadan daha çok bunu tercih ederim. Hatta bazı restoranların salatalarından bile. Ama Salt Grass salatası kadar iyisi yok. Bazen Salt Grass'a gidip bir pint ranch sosu alırım, böylece evde salata yiyebilirim."

"Orada hiç yediğimi söyleyemem," diye itiraf ettim. "Bir ara gitmeliyiz."

Gözleri benimkilere bakmak için yukarı kaydı, sonra göğsüme indi. "Belki."

Dudaklarım kıvrıldı.

Gergindi.

Gergin olacağını biliyordum.

O ayrılmak zorunda kalmadan önce iki gün boyunca harika seks yapmıştık ve ben babalık görevlerime dönmem gerekiyordu.

O gittiğinde aramızda hiçbir garip durum yoktu.

Ama o da üç hafta boyunca yaptığı her şeyi düşünmek için bolca zamanı olmuştu.

Onun yaşadığı çocukluktan sonra tamamen güvenli bir şekilde geri dönmesi imkansızdı.

İkimiz de oyun alanına olabildiğince yakın olan tek boş yere oturduk ve sessizce Lottie'nin oyununu izledik.

"Oradaki her şey tamamen sağlıklı gibi geliyor bana," dedi, bir çocuğun öksürüğünden kırmızı bir sıvı fışkırırken. "Yani, bu iğrenç. Ve çocuklar kaydırdıktan aşağı kayarken doğrudan oraya giriyorlar."

"En azından diğer çocuk Lottie gelmeden önce poposuyla temizledi," diye kabul ettim. "Ama şunu söyleyeyim, geçen hafta doğum günü partisine gittiğimizde Lottie trambolin parkındaki top havuzuna kustu. Birkaç köpük topu temizlemekten başka bir şey yapmadıklarını sanmıyorum."

"Bu gerçekten iğrenç, ve top havuzuna girebileceğim bir durumla karşılaşsam diye beni önceden uyardığın için teşekkür ederim."

Ben burnumdan soludum. "Üzgünüm."

"Hayır, hayır. Gerçekten. Bildirdiğin için teşekkür ederim." Bana döndü. "Şimdiden sekiz müşterim var. Bundan sonra, tüm bunları senin evine bırakacağım ve sonra işlerimi halletmeye gideceğim. Muhtemelen eve geç saatlere kadar dönmeyeceğim. Gece yarısı gibi. Bu akşam ve yarın sabah ondan önce tüm randevuları ayarladım."

"O kadar çok ölü insan manikür mü istiyor?"

"Hiç bilemezsin," dedi kırmızı gömlek ve bej pantolon giyen bir adam yemeğimizi getirirken. "Lottie'yi getireyim."

Adam yemekleri masamıza koyarken o ayağa kalktı.

Ona teşekkür ettim ve başının üstündeki ağın içindeki Lottie'ye gidip ona seslendiğini hayranlıkla izledim.

Genellikle, Audric ya da ben onu oyun alanından çıkarabilen tek kişilerdik, ama Sutton ona ne dediği bilinmez, Lottie heyecanla çığlık attı ve ağdan dışarı düştü.

Sutton, Lottie tökezleyip yüzüstü düşmeden onu yakaladı, kollarının arasına aldı ve oyun alanından çıkıp gitti.

"Ne tür bir büyü yaptın?" diye sordum, Lottie Sutton'ın yanındaki koltuğa tırmanırken.

Sutton hiç sarsılmadan cevap verdi: "Ona, oyuncağını açmazsa dondurma ile takas edebileceğini söyledim."

Kaşlarımı çattım. "Yapabilir mi?"

"Evet." Kaşlarını kaldırdı. "Bir ebeveyn olarak böyle şeyleri bilmemen gerekmez mi?"

"Genelde ona dondurma alırım ve soru sormam," diye itiraf ettim.

"Oyuncaklar genelde çok sıkıcıdır. Dondurma çok daha iyidir."

"Dondurma daha iyidir," dedi Lottie, tavuk nugget'ını ısıtırken.

"Ağzın açıkken çiğneme, tatlım," diye takıldım.

Lottie ağzını kapatıp anahtarla kilitlediğini taklit etti.

Ona göz kırptım ve kendi yemeğime başladım, kısa öğle yemeğinin geri kalanında ikisinin etkileşimini izledim.

Lottie, Sutton'ın tabağından iki lokma salata da dahil olmak üzere tüm yemeğini bitirdi.

"İyy," diye inledi Lottie domatesi tükürürken.

"Al," dedi Sutton. "Domates olmadan, bu küçük yumurta ve tavuk nugget parçasıyla dene. Daha iyi."

Lottie bir ısırık aldı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Tamam, daha iyi."

Cidden, burada mucizeler gerçekleşiyordu ve ben nasıl olduğunu hiç anlamıyordum.

"Cidden, bu ne tür bir büyü?" Onların yemeklerini bitirmelerini izlerken başımı salladım.

"Sadece yeni şeyler deneyen iki kız," diye alay etti Sutton. "Değil mi, Lottie?"

"Doğru!"

Yine o tiz çığlık.

Cidden, küçük kızların başka oktavları var mıydı?

"Dondurma zamanı neredeyse geldi. İki tane tavuk nuggetın kaldı." Sutton, Lottie'nin çiğnediği tavuk nuggetlarını işaret etti.

"Tamam." Lottie yarı çiğnenmiş nuggetları kapıp ağzına attı.

Sutton çöpleri toplamaya başladı ve ben de "Ben gidip bunu değiştireyim" dedim.

Ben yokken, masayı tamamen temizlemişlerdi, bu da bana brownie'mi, milkshake'imi ve iki dondurma külahımı koyacak geniş bir alan sağladı.

"Hangisini istersin?" diye sordum Sutton'a, Lottie'ye külahını verirken.

O hemen yemeye başladı, Sutton ise benim yemeğime bakarak "En az hangisini istiyorsun?" dedi.

"Sana sorduğum bu değildi." diye homurdandım. "Birini seç."

O, milkshake'i seçti, sonra fikrini değiştirip sade vanilyalı külahı seçti.

Ona milkshake'i verdim, sonra külahı ağzıma götürdüm ve bir ısırık aldım.

Gözlerini kırptı. "Az önce o dondurmayı dişlerinle mi ısırdın?" "Evet."

Yuttum. "Neden?"

"Çünkü sadece psikopatlar öyle yapar." Lottie'ye baktı, o da tam olarak aynı şeyi yapıyordu.

"Sanırım psikopat geni kalıtsal." Alaycı bir şekilde güldü. "O gamzeler ve kıvrıcık saçlar gibi. Şu anda saçların o kıvrımları gizleyecek kadar kısa olsa bile."

Ona gülümsediğimde gamzelerim ortaya çıktı. "Bana çok benziyor, değil mi?"

"Sanki onu kopyalayıp yapıştırmışsın gibi," diye onayladı. "Onun soyunu senden çok uzun süre saklayamayacaklarını tahmin ediyorum. Sana çok benziyor."

"Annesinden aldığı tek şey açık ten rengi ve saç rengi. Gerisi tamamen bana ait," diye onayladım.

"Oynamak mı?"

Küçük kızıma baktım. "Bitirdin mi?" Heyecanla başını salladı.

"On dakikan var," dedim. "Ama sonra bugün birkaç iş yerine daha gitmem gerekiyor, o yüzden benimle birlikte çalışman gerekecek."

"Tamam!" Bana külahını uzattı.

Onu elinden aldım ve Sutton'ın üzerinden atlayarak oyun odasına koşmadan önce onu izledim.

"Çok enerjik bir çocuk." Sutton iç geçirdi. "Keşke ben de o kadar enerjik olabilsem."

"Kulüpten birkaç arkadaşım ile konuştum ve hepsi bizimle Boston'a gelmeyi kabul etti," diye başladım. "Ben koşarken Lottie'ye onlar bakacak. Yani bu sefer gerçekten antrenman yapmam gerekecek."

Gözleri benimkilere çevrildi. "Sen de benimle birlikte katılabilirsin." Saati baktım. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Yarın sana uyar mı?" diye sordu. "Bu kadar süt ürününü bu gece sindirip, yarın iyi bir koşu yapmam imkansız."

"Yer ve zamanı sen belirle, ben orada olacağım."

ON BİR

*Bugün bol bol su içip, bize yüksek tansiyon yapan insanları görmezden
geleceğiz.*

—Sutton'ın gizli düşünceleri

SUTTON

Yorgundum, ama iyi anlamda yorgundum.

Downs Cenaze Evi'nin cenaze levazımatçısı "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevapladım ve kutularımı yerleştirdim. "Teşekkür ederim."

Odayı terk etmeden önce omzuma dokundu. "Tamam, Lucina," dedim yumuşak bir sesle. "İşe koyulalım.

En sevdiğin renk ne?"

Neyse ki bana cevap vermedi, ama cenaze kıyafetine ve boynunda taktığı kırmızı kolyeye bakarak, kırmızı olduğunu düşünmeye karar verdim.

Son zamanlarda en popüler olan itfaiye arabası kırmızısını seçtim ve işime başladım.

İşimi bitirdiğimde, parmakları parlıyordu.

Hızlıca bir fotoğraf çekip Lucina'nın kızına gönderdim, sonra eşyalarımı tekrar toplamaya başladım.

Telefonum gelen bir arama ile bip sesi çıkardı ve Caboodle'ımı kapatmayı bitirirken dalgın bir şekilde cevap verdim.

"Alo?" diye cevap verdim.

Arayan numarayı kontrol etmeliydim, çünkü eski kocamın sesi gerçekten sinir bozucuydu: "Bir haftadır seni aramaya çalışıyorum, ama cevap vermiyorsun."

İç geçirdim ve Caboodle'ımı kolumun altına sıkıştırdım, sonra beni içeriye götüren cenaze müdürüne el salladım. "Bir sonrakine geçebilir miyim?"

Cenaze müdürü başını salladı ama koltuğundan kalkmadı.

Bir sonraki odaya geçmeme izin verildiğini düşünmeyi tercih ettim —her biri binanın birbirine zıt iki ucundaki ziyaret odalarında kurulmuştu—ve "Seninle konuşmak istemiyorum. İpucunu anlamalıydın" diyerek öyle yaptım.

"Bu önemli," diye homurdandı. "Sana sormam gereken bir şey var."

Ses masasının yanında bir koltuk buldum ve onu tabutun yanına çektim.

Ancak bu müşteri yaşlı bir kadın değildi.

Bu müşteri gençti, belki yirmi üç ya da yirmi dört yaşındaydı.

Bir araba kazasında ölmüştü ve ailesi, onun her zamanki tarzına uygun tam bir tırnak seti istiyordu. Hatta bana, onun için yapmayı planladığım tırnak seti için ilham aldığım Instagram hesabını bile gönderdiler.

"Ne var?" diye homurdandım. "Çalışıyorum ve şu anda biraz meşgulüm."

Arka planda biri fısıldadı ve Jackson içinden küfretti. "Boşanma sırasında sana verdiğim spermin bir kısmını geri alabilir miyim diye sormak istedim."

Kahkahayı bastım. "Kesinlikle olmaz."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra Jackson, "Bu konuda mantıksız davranacağınızı biliyordum." dedi.

"Mantıksız mı?" diye dikkatlice sordum. "*Beni* mantıksız mı *buluyorsun*? Benim kullandığım arabayı almamı bile düşünmedin çünkü, senin deyimle, tüm ödemeleri yapan sendin. Çünkü ben 'senin sırtından geçiniyordum' ve 'bunu ödeyemezdim'. Ve sen kredinin mahvolmasını istemedin."

"Ee?" diye alaycı bir şekilde sordu.

"Yani, ben çok nazıktım. Arabaları sana bıraktım. Evi sana bıraktım. Her şeyi sana bıraktım ve sen de bana spermini vererek çok yardımcı oldun," dedim. "Yani hayır, bunu seninle paylaşmayacağım. Aslında, geçen haftadan itibaren, onu dondurmak için aylık ödemeyi durdurdum. İmha edilecek. Aslında yarın. Yani acil bir ihtiyati tedbir kararı almadıkça, asla eline geçmeyecek."

Bundan sonra telefonda bazı yüksek sesler duyuldu, ama o gerçekten konuşmaya başlamadan önce telefonu kapattım.

Telefonumu sessize aldım ve işime geri döndüm, genç müvekkilim için gerçekten elimden gelenin en iyisini yapıyordum.

Yaptığım işe o kadar dalmıştım ki, derin, alçak bir ses "Sutton?" diyene kadar odada başka biri olduğunu fark etmedim.

Başımı kaldırdığımda, arkamda tanıdık gelen bir kulüp başkanı duruyordu.

Kalbim sıkıştı. "Lütfen bu genç kızın seninle hiçbir şekilde akraba olmadığını söyle."

"Değil." Yumuşak bir gülümsemeyle cevap verdi. "Aslında bir çalışanımın küçük kız kardeşi. Hizmetinin ücretini ödemeyi teklif ettim."

Omuzlarım düştü. "Oh, çok iyi."

Kızın parmaklarına doğru işaret etti. "Ne yapıyorsun?"

Ne yaptığımı açıkladım ve o oldukça şok olmuş görünüyordu. "Hâlâ canlı insanlarla mı çalışıyorsun?"

"Genelde hayır," diye itiraf ettim. "Ölüler beni gerçekten meşgul ediyor ve onlarla çalışmak daha kolay çünkü onlarla konuşmanızı beklemiyorlar."

"Anlıyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Demek Gunner'ın yanına taşındın?"

"Evet," diye onayladım ve sandalyeme yaslanarak yaptığım işi hayranlıkla seyrettim. "Neden sordun?"

"Sadece merak ettim." O da işimi incelemek için yaklaştı. "Bu çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. "Onun tırnaklarını son kez yapabildiğim için mutluyum. Çok güzel bir kızdı."

"Harika biriydi," dedi. "Şimdi eve mi gidiyorsun?"

"Aslında hayır. Gunner'ın iş yerine gidiyorum çünkü ondan garaj kapısı açma kumandasını almam gerekiyor ve bu sabah onu bırakmayı unutmuş. Bana eve girmek için şifreyi vereceğini söylemişti ama ben ayrılırken Wi-Fi çalışmıyordu ve kapıların açılmayacağını düşünüyorum."

"Ne sinir bozucu," diye mırıldandı. "Orada buluşuruz. Onda almam gereken bir anahtar var."

Cenaze salonundan çıktık ve resepsiyondaki bayana el sallayarak ayrıldığımı bildirdim. O da el sallayarak karşılık verdi ve birkaç saniye sonra dondurucu soğuğa çıktım.

Titredim ve Webber kaşlarını çatarak bana baktı. "Üşüdün mü?"

Yine titreyerek başımı salladım. "Dondurucu soğuk. Ve bunu hiç kibirlenmeden söylüyorum, vücut yağ oranım çok düşük. Vücut yağ oranınız düşükse, benim gibi donarsınız. 10 derece sıcaklıkta bile."

"Sanırım eyer çantamda bir sweatshirt var," diye mırıldandı ve çantaya doğru yürüyüp içinde bir şeyler aramaya başladı.

Yine titredim.

"Sakin unutma, geri ver, yoksa karım ömür boyu senden nefret eder."

"Onun mu?" diye sordum ve hızlıca üstüme geçirdim.

Cenaze evine vardığımdan çıktığım zamana kadar, hava 15 derece düşmüştü. Rüzgar da esiyordu, hava resmen dondurucu gibiydi.

"Benim, yani onun da." Güldü. "O ve Eedie arasında, benim adıma bir sweatshirt bile yok."

"Eedie tatlı bir kız," dedim. "Audric ile çalışıyor, değil mi?"

"Doğru." Bisikletine bindi. "Orada görüşürüz."

Kırk beş dakika sonra Gunner'ın çalıştığı okulda onu gördüm.

"Güvenliği test etmek ister misin?" diye sordu, ben de yanına yanaşıp arabadan indim.

Kaleye baktım ve "İçeri girebileceğimizden emin değilim girebileceğimizden emin değilim."

Çocuklar bugün okulda değildi çünkü otoparkta Angel Security yazan iş kamyonları dışında tek bir ruh bile yoktu.

Tüm kapılar ve girişler kapalıydı ve nereye park etmem gerektiğini bile bilmiyordum.

Gunner'ın iş kamyonuna en yakın kapının hemen yanında, caddenin ortasında durmuştuk.

"Bunun gerçekten işe yarayacağını düşünüyorum." Webber bana gülümsedi. "Girebileceğini düşündüğün bir yer seç ve oraya git."

İki buçuk metre yüksekliğindeki tel örgü çiti yukarıdan aşağıya baktım.

"Çocukluğumdan beri çit tırmanmadım," diye mırıldandım. "O zaman bile, atladım ve şortum zincir bağlantılarına takıldı ve Gunner beni oradan kaldırmak zorunda kaldı çünkü ben kendim yapamadım."

Webber güldü ve bu, onu gerçekte olduğundan çok daha az korkutucu gösterdi.

Ama gözleri. O gözler her zaman farklı bir hikaye anlatıyordu.

İstediği kadar gülebilir ve yaklaşılabılır görünebilirdi, ama o gözler gerçeği söylüyordu.

O tehlikeliydi.

"Hadi, seni şuradaki binanın yan tarafına çıkarayım. Şu pencereyi görüyor musun?" diye sordu.

Gördüm.

"Evet." Başımı salladım.

"Oradan geçebilirsiniz."

ON İKİ

*Gözlerini parlatamayabilirim, ama alnına WTF kırıksıklığı koyabilirim.
—Gunner'dan Sutton'a*

GUNNER

"Kampüsün batı yarısını izleyen kamera nerede?" diye sordum, bize büyük bir kör nokta oluşturan birkaç boş ekranı izlerken.

"Oradaki kablolama berbat," diye küfretti Yates. "Bu binayı kablolayan her kimse tam bir aptal ve yüzünden vurulmalı."

Sabahtan beri binanın batı tarafında çalışıyordu ve henüz kameraları kurup çalışır hale getirememişti.

Monitörün en solunda bir şey dikkatimi çekti ve Webber'ın yaşlı bir moruk yerine genç bir delikanlı gibi çiti tırmanıp atladığını görünce sııttım.

"Hemen dönerim," diyerek ofisten çıktım.

Webber'ı otoparkta gördüm ve "Bu sefer de başaramadın" diye seslendim.

Webber iş yerlerime gizlice girme alışkanlığı vardı.

Aslında hepsinin vardı.

Çoğu, ellerinden geldiğince bana yardım etmeyi severdi ve genellikle onların gelip tüm sistemlerimi test etmeleri için belirli bir gün ve saat belirlerdik.

sistemlerimi test etmeleri için belirli bir gün ve saatimiz vardı

Ancak, zaman zaman rastgele de gelirdiler.

"İyi." Webber bana elini uzattı. "Suç ortağımı buldun mu?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Suç ortağı mı?"

"Suç ortağı." Kötü bir şekilde sırıttı.

Batı tarafındaki lanet olası kablolama tamamen saçmalık. Sabahın çoğunu onu çalışır hale getirmeye çalışarak geçirdik ama çok yavaş ilerliyor."

"Saklambaç." Webber göz kırptı. "Ama o anahtara ihtiyacım var. Ve suç ortağımı bulduğunda, ona sweatshirt'ümü geri istediğimi söyle."

"Tamam." Elimi cebime soktum, anahtarı çıkardım ve ona attım.

O da yakaladı, cebine attı ve bana selam verdikten sonra daha önce tırmandığı çitin yanına geri döndü.

Siyah bir SUV'nin arka kısmını gördüm ve gözlerimi kısarak baktım. Siyah SUV'si olan kimseyi tanıımıyordum.

Görünüşe göre yeniydi. Belki de adamlardan biri karısına yeni bir araba almıştı?

Ellerimi tekrar ceplerime sokup içeri girdim ve hareket dedektörlerinde veya monitörlerde herhangi bir hareket olup olmadığını görmek için ofiste durdum.

Hiçbir şey bulamayınca, batı kanadına doğru yürüdüm ve sessizce dolaştım.

İlk hatam, Webber ile birlikte gelen kişinin dışarıda olacağını varsaymak oldu.

Hiçbir şey bulamayınca binanın içine geçtim. İlk başta hiçbir şey görmedim.

Ama sonra burada orada küçük ipuçları buldum.

Yerde mavi kablolarla yazılmış bir ipucu vardı: Merhaba.

Öğretmenler odasına en yakın yerde, Cheerios'larla yazılmış bir başka ipucu vardı — öğle yemeğimin bir parçasıydı, eklemeliyim — kelimeler şöyleydi: Merhaba, Moto.

Eğlenerek başımı salladım ve batı kanadına doğru biraz daha ilerledim, her odayı kontrol etmek için durmadım, ama

muhtemelen yapmam gerekirdi.

Hareketi kesinlikle yakalayacak kameraların olduğu kısma geldiğimde, telefonumdan görüntüyü açtım ve tekrar herhangi bir hareket olup olmadığını görmek istedim.

Gördüm, ama sadece bir sütunun etrafında eğilip köşede kaybolurken çok kısa bir an.

Ancak, o vücudun parlamasına çok aşına olduğumu fark ettim.

O popoyu ve bacakları her yerde tanırdım, üstümde kesinlikle bana ait olmayan bir sweatshirt olsa bile.

Sutton'ın Webber'ın sweatshirt'ünü giydiğı düşüncesi beni mantıksız bir öfkeyle doldurdu.

Adamın çok mutlu bir evliliğı olması önemli değildi. Teknik olarak Sutton'ın benim olmaması da önemli değildi.

Önemli olan, mağara adamı beynimin onun başka bir erkeğın kıyafetlerini giymesinden nefret etmesi ve onu ondan söküp atma irrasyonel dürtüsünün beni ele geçirmesiydi.

Onu en son gördüğüm yere gittim, spor salonunda bulmayı umuyordum, ama oraya varamadan saldırıya uğradım.

Gölgele bir köşeden atlayarak sırtıma atladı, kolları boynuma, bacakları belime dolandı. "Yakaladım!"

Kıkırdadım ve hızla döndüm, onu omzumun üzerinden çekip kucakladım ve eğildim.

Çığlık attı ve çılgınca güldü.

Bu, dünyadaki en güzel sestti.

Onun görünüşü ya da kahkahayla parlayan gözleri yüzünden ona eğilip onu öptüm.

Nedenini bilmiyordum ve içgüdülerimi sorgulamadım.

Sadece içgüdülerime uyup onu öptüm, kollarımın arasına çekip vücudunu takip ederek spor salonunun girişine giden serin beyaz fayansların üzerine bastırdım.

O inledi ve ellerini uzun kollu tişörtüme geçirip beni öptü.

En azından Yates boğazını temizleyip "Burası bir okul, biliyorsunuz. Bu tür davranışlar kesinlikle hoş karşılanmaz" diyene kadar.

Geri çekildim, gözlerim birkaç uzun saniye boyunca altımda yatan güzel kadını izledi, sonra kalkıp onu da benimle birlikte kaldırdım.

Yanımda zıpladı, sonra elini uzattı. "Merhaba.

Ben Sutton."

Yates onu baştan aşağı süzdü, sonra aptal gibi sırttı ve karşılığında kendi elini uzattı.

Ona dokunmasından nefret ettim.

"Yates," dedi. "Sen ve patron, ha?"

Sutton elini çekerek kızardı ve "Ahhh, hayır. Biz sadece arkadaşız" dedi.

"Sadece arkadaşlar öyle öpüşmez." Gözleri kısıldı. "Bu Webber'ın sweatshirt'ü değil mi?"

Sutton sweatshirt'ünü üzerinden çıkardı ve "Evet, öyle. O ayrılmadan önce ona geri vermeliyim. Az önce donuyordum. Soğuk hava birdenbire geldi." dedi.

"Bütün hafta boyunca soğuk hava dalgasından bahsediyorlardı, bebeğim." Yates sırttı. "Aniden gelmedi."

"Öyle oldu." O yüzünü buruşturdu. "Ama artık Dallas'tan üç saat uzaklıkta olmadığımı unutuyorum. Burası, eskiden yaşadığım yere göre daha çabuk etkileniyor."

Yates bana baktı. "Gizli bir giriş yolu mu bulduk?" "Nereden girdin?" diye sordum.

Bizi geldiği yolu takip ederek geri götürdü, devam etmeden önce öğle yemeğinde yiyeceğim Cheerios paketini almak için durdu.

Bizi var olan en küçük pencereye götürürken onu eğlenerek izledim ve sonra "Webber beni buradan yukarı çıkardı. Buraya gerçekten bir kilit takmalılar" dedi.

"Dürüst olmak gerekirse," diye itiraf etti Yates, "o pencereden geçmenin insan olarak mümkün olduğunu düşünmemiştim. Küçük bir çocuğun oraya çıkıp geçmesi için çok yüksek. Ayrıca, onları dışarı çıkarmak için yeterince güçlü değiller. Diğer tarafta yerden üç metre yükseklikte bir boşluk var. Ama artık minyon bir kadının bu pencereden geçebileceğini öğrendiğimize göre, bu pencereleri işaretlemeye başlayacağız."

"Evet, yapacaksınız," diye mırıldandım. "Bu kadın benim öğle yemeğimi yiyormuş gibi görüldüğü için ben öğle yemeğine çıkıyorum."

Sutton bana Cheerio'larla dolu bir gülümseme attı, ki bu gülümseme, eklemeliyim ki, hiç pişmanlık içermiyordu.

"Acıktım," dedi. "Ayrıca, *Bluey* çıkartmaları sayesinde bunun senin olduğunu biliyordum."

Kafamı salladım.

"*Bluey* ve *The Lorax*." İnledim. "İkisini de duymaktan çok sıkıldım!"

"Ona *How to Train Your Dragon'u* tanıttım," dedi Yates. "Yeğenim onu çok seviyor."

"Denedim dostum. Denedim." Geçerken dinlenme odasındaki tabureden sweatshirt'ümü aldım. "Ekipten daha fazla kişiye ihtiyacın olursa bana haber ver. Okul sonbahar tatili için önümüzdeki üç gün kapalı. Pazar günü saat 18:00'den önce bitirmemiz gerekiyor."

"Günün sonunda daha net bir fikrim olacak," dedi. "Afiyet olsun."

Öğle yemeği derken, yemekten bahsetmediğini düşündüm.

Sweatshirt'ümü uzattım ve "Al. Onları değiştir, öğle yemeğine gitmeden önce sweatshirt'ü onun dükkanına bırakırız" dedim.

"Neden seninle öğle yemeğine çıkacağımı düşünüyorsun?" diye alay etti. "Eğitimde olmam gerekiyor."

"Çünkü şu anda tam anlamıyla Cheerios yiyorsun," dedim ve Cheerios'u geri almak için uzandım, ancak bir santim bile hareket edemeden tamamen ulaşamayacağım bir yerde olduğunu fark ettim.

"Doğru," dedi ve birkaç tane daha ağzına attıktan sonra sweatshirt'ü alıp bana fırlattı.

Ona sweatshirt'ümü verdim, o da onu giyip kolunu burnuna götürerek kokladı. "Çamaşırlarını nasıl yıkadığını bilmiyorum ama kokusuna bayıldım. Dün gece çarşaf harika kokuyordu."

"Bunun özel bir şey olduğunu kabul etmek isterdim, ama ben sadece Tide'ın bebek deterjanını ve hassas ciltler için olan kurutma kağıtlarını kullanıyorum. Sanırım Downy üretiyor," diye utangaç bir şekilde itiraf ettim. "Şey, ne kombinasyon kullanırsan kullan kullanırsan mükemmel." O

Kolunu indirdi, sonra Cheerios'umdan bir ısırık daha aldı.

Başımı ön büroya doğru çevirip "Gidelim" dedim.

Beni takip etti, yarısı ofiste, yarısı dışarıda olan adamlara el salladı. Yeni bariyeri kurduktan sonra ön girişi yeniden kablolamak için ön kapıda çekmek zorunda kaldığımız kabloların arasında dolaşıyorlardı.

Ebeveynler ve ziyaretçiler, kapı zili çalındıktan sonra küçük bir odaya girmek zorunda kalacaklardı ve okulun iç kapısı açılmadan önce metal dedektörden geçmeleri gerekecekti.

"Vay canına," dedi, binanın dışına uzanan kabloların karmaşasına bakarak. "Bu çok karmaşık bir durum."

"Boone kablolama konusunda tam bir ustadır. Deniz Piyadesi'ndeyken bomba imha ekibindeydi ve görevlendirildiğinde bombaları etkisiz hale getirmek için epey zaman harcadı. Oklahoma City'ye katıldı ve ben onu buradan ayırmadan önce yaklaşık sekiz yıl daha bomba imha ekibinde çalıştı. Şu anda en büyük varlıklarımızdan biri, çünkü tüm kablolama işleri için dışarıdan bir teknisyen tutmamıza gerek kalmıyor. Her şeyin ötesinde, sertifikalı bir elektrikçi."

"Vay canına." Kabloların üzerinden atlayarak merdivenlerden aşağı indi. "Arabam köşede."

"Bırak onu, seni daha sonra geri bırakırım," diye önerdim.

Dudaklarını ısırdı. "Ama yolun ortasında duruyor." "Okulda ders yokken bu yol trafiğe kapalıdır.

Bu yolu kullanan tek diğer kişiler çöpçülerdir ve bugün tatil olduğu için onlar da tatildedir."

"Tamam." Bir an durdu. "Ya da benim arabamı alabiliriz?"

"Kimsenin arabasında arka koltukta oturmam." Güldüm.

"Üzgünüm."

"Sen sürebilirsin." Anahtarlarını önümde salladı. "Yepyeni. İkiz turbolu!" Anahtarını kaptım. "Yeni araba mı aldın?"

"Evet," diye itiraf etti. "Son arabam harikaydı, ama boşanma sırasında, ödemesi bitmemiş olduğu için Jackson'ın onu da almasına karar verdik. Ama onu çok seviyordum ve aynı modelden, sadece daha yeni bir model almaya karar verdim. Bu aslında gelecek yılın modeli. Birkaç hafta önce senin evinden dönerken bayiiye uğradım." Yüzü kızardı ve

zihni de benimkiyle aynı yere gitti. "Sadece bakmaya gitmişim, ama bayinin sahibi beni tanıdı. Kızının beni idol olarak gördüğünü ve benimle koşturmak istediğini söyledi. Ben de bunu yapmayı teklif ettim ve o da bana çok minnettar kaldı ve yeni arabayı maliyetine satmayı teklif etti."

"Güzel," dedim. "Hangi bayii?"

Köşeyi dönerken bana hangi bayii söyledi ve ben de arabasını ilk kez gördüm.

Dişlerimin arasından ıslık çaldım. "Vay canına. Şu kırmızı fren kaliperlerine bak. Ve şu lastiklere."

Araba şık bir füze gibi görünüyordu. "Rüya gibi sürüyor," diye itiraf etti.

Arabasının kilidini açtım ve etrafında dolaştım.

"Çok güzel," dedim, yepyeni Audi R8'i incelerken.

"Babam da parasını ödememe yardım etti," diye itiraf etti. "Boşanmada almama izin vermediği arabayı hala kullandığını görünce Jackson'a komik bir 'siktir git' mesajı olacağını düşündü. Onunla mücadele etmeye çalıştım, ama bunun hayatındaki kaderi olduğunu ve baba olduğu için istediği her şeyi yapabileceğini söyledi."

"Bu doğru, bunu doğrulayabilirim," diye gülerek söyledim.

Bacağımda bir titreşim hissettim ve önemli bir şey olup olmadığını görmek için cebimden telefonumu çıkardım.

Yates'ten gelen mesajı açtığımda kaşlarımı çattım ve uzun bir süre inceledim.

YATES:

Aferin patron. Gerçekten aferin.

Yates, koridorun ortasında Sutton'ı öperken çekilmiş bir fotoğrafımı çekmiş ve bana göndermişti.

Fotoğrafı beğendim ama bana göndermesini beğenmedim.

Ayrıca, bunu bulmak için video kayıtlarını tekrar izlemek için zaman ayırmasını da sevmedim.

Ama belki de Sutton'ın nasıl içeri girdiğini veya kameraların onu nasıl yakalayamadığını bulmaya çalışıyordu.

Sadece işini yaptığını bilerek kendimi teselli ettim, tuhaf yorumu ve fotoğrafı boşverip kamyonuma bindim.

kamyonuma bindim.

"Nereye?" diye sordum.

O muhteşem kahverengi gözlerini bana çevirdi ve itiraf etti: "Burada hiçbir şeyden emin değilim. Denemeyi düşündüğüm her yer çok kalabalık görünüyor ve park sorunu beni gerçekten çok korkutuyor."

Dallas böyleydi. Özellikle de şehir merkezindeyseniz.

"Köşede çok iyi bir Meksika restoranı var," dedim, arabasını çalıştırıp motorun mırıldanmasını dinlerken. "Harika cips ve peynir sosu. Fena olmayan acı sos. Ayrıca çok beğendikleri bir taco salatası var, ama ben hiç denemedim. Öğle vakti biraz daha popüler oluyor, ama yanındaki fırında tanıdıklarım var."

"Birkaç hafta önce gittiğimiz fırınla aynı mı?" diye masumca sordu.

Arabasını sürmeye başladım ve gazdan ayağımı çekerek, beni okulun önündeki ana caddeye götürecek küçük arka yola saptım.

"Aynı yer," diye alay ettim, yola çıkmadan önce hızla sağa sola baktım. "İşimiz bittiğinde kurabiye almak için uğrayabiliriz."

Kararsız görünüyordu. "Salata alıp az miktarda cips yersem, o kurabiyeden yiyebilirim ve günün geri kalanında yediğim şeyleri mahvetmiş olmam."

"Yemeğini ye tatlım," dedim restorana doğru ilerlerken. "Yarın da iyi yemek yiyebilirsin."

ON ÜÇ

*Benim alanımdan uzak dur.
—Sutton'dan Jackson'a*

SUTTON

Yan aynasına sürekli bakıyordu ve ben biraz endişelenmeye başladım.

"Ne oluyor?" diye sordum ve kendi yan aynamdan baktım.

Bizi takip eden siyah bir SUV vardı, ama korkutucu bir şey yapmıyorlardı.

"Arkamızdaki SUV son on dakikadır bizi takip ediyor," dedi ve sinyal lambasını yakarak.

Yan aynamdan SUV'nin de aynısını yaptığını gördüm.

"Sence ne istiyorlar?"

Uzun ve yüksek sesle iç geçirdi. "Maalesef, birkaç şeyi söylemeyi unuttum."

Başımı ona doğru çevirdim. "Ne?"

"İki yaşlı takipçim var," diye itiraf etti. "Nereye gidersem oraya geliyorlar, fotoğraflarımı çekiyorlar. Özel dedektiflerini peşimden taktırıyorlar. Lottie'nin kreşini gözetliyorlar."

"Vay canına," dedim. "Neden?"

"Lottie'nin annesi Laney, vefat ettiğinde ailesiyle arası açılmıştı. O

her hareketini kontrol etmek isteyen otoriter pisliklerdi. Arkadaşları Audric ve Creole'den nefret ediyorlardı. Creole'nin annesi ve babasından nefret ediyorlardı. Audric'in babasından nefret ediyorlardı. Laney'nin, büyükannesinden miras kalan parayı Creole ve Audric'in borçlarını ödemek için kullanmasından daha da çok nefret ediyorlardı. Sonra, kendilerine ait olmasını istedikleri paranın ilk torunlarına gitmesinden daha da çok nefret ettiler. Şimdi, Lottie'nin velayetini almak istiyorlar, böylece mirasını kontrol edebilecek ve muhtemelen ona beyin yıkayarak kendileri gibi düşünmesini sağlayabilecekler. Ama şimdiye kadar birçok kez velayetini almaya çalıştılar ve başarısız oldular. Ama hala benim kötü bir baba olduğumu kanıtlayacak bir şey bulmaya çalışıyorlar. Dava açılması biraz gecikti, bu yüzden bugün tekrar denemeleri beni şaşırtmaz.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Maalesef hayır," diye homurdandı ve Meksika restoranına girdi. "Dışarıda biraz bekleyip yaklaşacaklar mı diye bakacağız. Böylece biz queso'muzun tadını çıkarırken onlar da olay çıkarmazlar."

Kafamı salladım ve arabadan indim, gözlerim bizimkinden birkaç sıra ileride park etmiş siyah SUV'ye takıldı.

Gunner, SUV'den inip bize doğru gelen resmi görünümlü bir adamı görünce hiç şaşırmamış gibiydi.

Adamın peşinden gelen, yüzlerinde kendini beğenmiş bir ifade olan yaşlı çifti görünce de şaşırmış görünmüyordu.

Tanrım, ne pislikler!

"Lottie'nin hayatıma girmesi harikaydı. Lottie'nin anneannesi ve dedesinin de onunla gelmesi ise pek öyle değildi," diye mırıldandı onlar yaklaşırken.

Arkasındaki yaşlı kadın onun sözlerini duymuş olmalıydı, çünkü yüzü ekşidi.

"Bay Penn," kendini beğenmiş kadının yanındaki yaşlı adam dedi. "Sabah, Lottie'ye yeterince ebeveynlik yapamadığınızı tartışmak için acil bir duruşma var. Yargıç da bizim gibi, kızınızın ihtiyaç duyduğu bakımı sağlayamayacak kadar çok seyahat ettiğinizi düşünüyor. Lottie'yi kreşe çok uzun süre bıraktığınız konusundaki endişemize katılıyor — bazen günde on iki saat tamamen saçma — ve iki

çok formda, ona kreş çalışanları tarafından yetiştirilmek yerine evde bakılabileceği istikrarlı bir yuva sağlayabilecek ve buna istekli iki büyükbaba ile daha iyi bir hayat süreceğini düşünüyor.

"Dava dilekçeniz size tebliğ edildi,
Bay Penn." Gunner onu almaya
uzanmadı.

Ben de kıpırdamadım, çünkü kıpırdasaydım, patlayıp o kaltak yaşlı kadının yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi yumruklardım.

"Haftada iki gün orada kalıyor ve sadece bir kez on iki saat kaldı. O gün ben otoyolda bir kazaya karışmıştım," diye homurdandı Gunner. "Her gün saat dörtte kollarımda oluyor ve onu işime götürüyorum."

"Bu da endişe verici bir faktör, evet. Onu yanında tutman güvenli değil," dedi o kaltak "büyükanne". "Ayrıca, onun üzerinde hiçbir kadın etkisi olmaması ve senin iğrenç, suçlu kulübünde çok fazla dolaşması da bizi endişelendiriyor. Tüm şikayetlerimizi hakime ileteceğiz ve yarın bunu ayrıntılı olarak tartışacağız. Ama şunu söyleyelim ki, Lottie, o gün nerede kalacağını merak etmek zorunda olmadığı, iki sağlam insanın yanında yaşayarak daha iyi gelişecektir. O, bizimle birlikte, yirmi dört saat evde olabilir. Siz ona bunu sunamazsınız, ama biz sunabiliriz. Doğru olanı yapın, Bay Penn."

Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

"Oh, o zaman bu yanlış bir bilgi," dedim. "Tarihi belirler belirlemez evleneceğiz ve Lottie zaten bir erkek veya kız kardeşi olmasını bekliyor, yani hiç yalnız kalmayacak. Çok yakın bir gelecekte sevebileceği bir kardeşi olacak.

"Oh, peki, bu tuhaf." Gunner'a göz kırpabilmek için döndüm. "Seninle yaşayan nişanlının olumlu bir kadın etkisi olduğunu düşünmüyorlar mı?"

Gunner'ın gözleri benimkilerle buluştu ve neyse ki şaşkınlığını gizleyebildi.

"Görünüşe göre saymıyorlar," dedi yavaşça. "Sanırım, Olimpiyat madalyası sahibi, part-time çalışan bir üvey annenin seninle yaşaması o kadar da olumlu bir şey değil."

Dudaklarımı ısırdım. "Haklısın. Ama yakında Lottie'nin bir erkek veya kız kardeşi olacağını ve

büyükbabaları ve büyükanneleri onu kendilerinden uzaklaştırmak istedikleri için onunla vakit geçiremeyeceğini de konuşabiliriz."

Gunner biraz gerildi, ama artık geri adım atamayacak kadar ileri gitmişim.

"Bunları avukatımızla görüşebilmemiz için zamanında teslim ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedim ve rahatsız görünümlü, resmi görünümlü adamdan belgeleri aldım. "Bu saçmalığın ortasına çekildiğiniz için üzgünüz."

Adam, belgeleri elinden alınca geri çekildi.

Gunner'ın göğsüne hafifçe vurdum. "Avukatımızı arayalım, hayatım. Beklemek istemiyoruz. Hazırlanmak için zamana ihtiyacı var."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Yaşlı çifti incelemek için döndüm.

İsimlerini bilmiyordum.

Tek bildiğim, şu anda tutunduğum adamın yeterince acı çektiğiydi.

Yoğun bir öfke dalgası beni sardı, omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerimi kısarak onlara baktım.

"Hayır, şaka yapmıyoruz," diye tersledim. "Şaka yapması gereken sizsiniz. Siz ne tür acımasız saldırı köpeklerisiniz? Şu anda düşünmeniz gereken şey, Lottie'nin Gunner'ı yeni bulmuş olması. Doğumundan önce annesi öldüğü için tüm küçük hayatını havada geçirdi. Babası, ya da babası sandığı kişi, onun babası değildi. Audric ise gerçek babası Gunner'ı bulmak için büyük çaba sarf etti. Gunner ise, bir daha asla baba olamayacağını düşündükten sonra, bir kızı olduğunu öğrenmek zorunda kaldı." Yaklaştım ve parmağımı aramızda havaya kaldırdım. "Sence mahkemede arkamdaki bu adamın harika bir baba olduğu ortaya çıkmayacak mı? Oğluna ihtiyaç duyabileceği veya isteyebileceği her şeyi sağlamak için çok küçük yaşlardan itibaren kendini paralandığı ortaya çıkmayacak mı? Oğlu daha sonra beş yaşında trajik bir okul saldırısında öldü. Arkamdaki bu adam, oğlunun hayatını kaybetmesinin acısını telafi etmek için yıllarını harcadı. Amerika Birleşik Devletleri'nin dört bir yanındaki okullara gitti. Fedakarlık yaptı. Mücadele etti. Okulları daha güvenli hale getirmek için kendi milyonlarını harcadı. Böylece sizin gibi ebeveynler, çocuklarını okulda yaşanan silahlı saldırıda kaybetmenin nasıl bir his olduğunu asla yaşamak zorunda kalmayınlar."

. Onun yeni bulduğu kızını ondan almaya çalıştığınız için kendinizden utanmalısınız. Eminim bunun nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyorsunuzdur. Daha da yaklaştım ve bir parmağın kot pantolonumun kemer halkasına takıldığını hissettim, önümdeki pisliklere daha fazla yaklaştım için beni tutuyordu. Gözlerimi kısarak baktım. "Çünkü böyle bir şeyi hissetmek için bir kalbin olması gerekir. Ama bu adamı ikinci kez aynı acıyı yaşatmaya mı çalışıyorsunuz? Bu sizi ne tür canavarlar yapar?"

Büyükanne gözlerini kısarak baktı. "Bizi tanı mıyorsun!"

"Yeterince biliyorum," diye tersledim. "Ahlakınız olmadığını biliyorum. Eğer gerçekten umursuyor olsaydınız, en başından beri orada olurdunuz ve belki de bu konuyu nazikçe ele alsaydınız, Gunner size karşı direnmezdi. Gunner iyi bir adam olduğu için avukatların devreye girmeyeceğini biliyorum. Bunun normal insanlar için zor olacağını biliyor. Ancak, bu konuyu mahkemede çözmek zorunda kalması, bana göre, bunu nazik bir şekilde çözmeye çalıştığı, ama senin buna izin vermediğin anlamına geliyor. Bu nedenle, çocuğunun velayeti için mücadele etmek üzere bir avukat tutmak zorunda kaldı. Bu arada, o çocuk çok mutlu. Onu nefes aldığı hava gibi seviyor. Sen gerçekten çok şey kaçıırıyorsun."

Kadın yumruklarını sıktı ve nedense bana vuracağını anladım.

Ve vurdu.

Elini uzattı, kaldırdı, salladı ve yüzüme vurdu.

Bunu olmasına izin verdim çünkü mahkemede iyi görünecekti.

Torununun velayetini almak için mücadele eden bir büyükanne, o çocuğun müstakbel üvey annesine el kaldırıyor? Evet, çünkü onu yanlarına taşınması onu "daha güvende" yapacaktı.

"Onu hemen buradan uzaklaştırsan iyi olur, Luciano, yoksa sana misilleme yapabilirim," diye homurdandı Gunner ve beni koruyucu kollarının arasına çekti.

İki eli de kalçalarımın gitti ve beni omuz kemiklerimden dizlerime kadar hissedebileceğim kadar sıkı bir şekilde kendine çekti.

Eli yüzüme gitti ve soğuk parmakları ateşli yanağıma bastırdı.

"Paula," Luciano karısına tısladı. "Ne oldu sana?" "Onlar!" diye hırladı kadın. "Onlar yaptı! İnanamıyorum. Tam da onu ele geçirdiğimizde..."

Sözünü yarım bıraktı ve dudaklarını kapattı, ama yeterince konuşmuştu. Ne söyleyeceğini biliyordum.

Tam da Lottie'yi istedikleri yere, "sevgi dolu" kollarına doğru hızla götürürken, ben planlarına çomak sokmuştum.

Güzel.

Siktiğimin herifleri.

Umarım eve gittiklerinde Lego parçasına basarlar.

Luciano Paula'yı sürükleyerek uzaklaştırdı ve Gunner, daha önce evrakları getiren şok olmuş adamla birlikte arabalarına binene kadar bekledi, sonra yüzümü kendine çevirip incelemek için baktı.

"Siktiğimin orospusu," diye mırıldandı, parmaklarını hafifçe yanağımda gezdirirken.

Acıttı, ama sonunda buna değdiğini düşündüm.

"Çabuk, fotoğraf çek," diye ısrar ettim ve ondan uzaklaşmaya çalıştım. Ya da denedim.

Beni belimden tek koluyla tuttu ve yüzümü incelemeyi bitirene kadar orada tuttu.

İsteksizce beni bıraktı ve cebinden telefonunu çıkardı.

Telefonunda bir numarayı tuşlayıp Malone adında bir adamı hızlı aramadan önce bir fotoğraf çekti.

Ancak, telefonu açan kişi kesinlikle bir erkek değildi. "Gunner, ben zaten bununla ilgileniyorum," dedi hızlıca. "Herkes herkes yarın için hazırlık yapmak üzere çift vardiya çalışıyor. Sen..."

Gunner onu keserek tam olarak ne olduğunu anlattı.

"Bunu satmak için rastgele bir kadını evine taşıyacağını mı söylüyorsun?" Malone eğlenmiş gibiydi.

"O rastgele bir kadın değil ve zaten benim evime taşınacaktı," dedi. "Sutton liseden bir arkadaşım. Kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve ailesi ücretsiz bebek bakıcılığı teklif etti. Hayır diyemezdim."

Bana göz kırptığı şekilde midem altüst oldu. "Tamam, iyi," dedi.

"Çünkü ikinizin birlikte taşınmanızı şiddetle tavsiye ederim.

birlikte taşınmanızı şiddetle tavsiye ederim. O sapıklar seni yirmi dört saat takip ediyorlar. Ve bu noktada, bence bunu mahkemede de ele almamız gerekiyor."

"O taşıyor," diye onayladı. "Sana onun yanağının fotoğrafını göndermemi ister misin?"

"Oh, evet." Malone gerçekten heyecanlıydı. "Kesinlikle göndermeni istiyorum. Yarın bu çok değerli olacak."

Birkaç dakika sonra Malone, yarın sabah adliyede buluşma sözü vererek telefonu kapattı.

Gerçeklik ortaya çıktıkça, ayaklarımın üzerinde bekledim ve Gunner'ın istemediği halde kendimi onun hayatına soktuğumu fark ettim.

"Özür dilerim," telefon görüşmesi biter bitmez patladım. "Birden öfkelenim ve ağzım kontrolünü kaybetmeden konuşmaya başladım."

Gözleri parladı.

"Gerçekten hamile değilsin, değil mi?"

Burun kıvırdım. "Hayır. İki yıl sonra son bir Olimpiyatım var. Hamile kalmayı göze alamam. Bu yüzden rahmime doğum kontrol cihazı taktırdım."

"O zaman söylediklerin için endişelenmiyorum," dedi. "Aslında, bu biraz yardımcı oluyor."

Omuzlarım çöktü. "Hadi Meksika yemeği yemeye gidelim." Bana kolunu uzattı ve birlikte içeri girdik.

Ve Meksika yemeğinin tadını sonuna kadar çıkardık.

ON DÖRT

*Asla bir tarifi sana kaç tane çikolata parçacığı koyacağını söylemesine
izin verme.*

Bunu kalbinizle ölçün.

—Gunner'dan Lottie'ye

GUNNER

"Alo?"

"Patron," dedi Yates dikkatlice. "Bugün işe gelemeyeceğim. Acil bir işim çıktı."

"Sorun değil," dedim ve adliyeye doğru yola çıktım. "Ramsey'i ara ve diğer işimizden birini alıp senin işine gönderebilir mi diye sor. Bugün oraya gelemem. Bir işim çıktı."

"Sorun değil," diye mırıldandı.

Telefonu kapattım ve cebime koydum, bu saçmalıkla uğraşırken bugün kaç tane daha telefon alacağımı merak ederek.

İçeri girmek için kapıya ulaştığımda, arkamdan yüksek sesle "bekle" diye bir ses geldi.

Omzumun üzerinden baktığımda Audric'in bana doğru gelen merdivenleri koşarak çıktığını gördüm.

"Burada ne yapıyorsun dostum?"

"Gerekirse karakter tanıklığı yapmak için geldim." Audric başını salladı. "Creole da yolda, ama havaalanından arabayla geliyor.

Benden biraz geç kalacak."

"Teşekkürler dostum," dedim. "Sutton da yolda, ama bu sabah ilk önce halletmesi gereken birkaç müşterisi vardı. Onları hallettikten sonra gelecek."

"Harika," diye homurdandı Audric. "Hâlâ bunu deniyor olmalarına inanamıyorum. Onlardan nefret ediyorum."

Arkamızdan gelen bir koklama sesiyle ikimiz de arkamıza baktık ve Combs'ların bize doğru geldiğini gördük.

Burun çekme sesi, muhtemelen Audric'in sözlerini duyan Paula'dan gelmişti.

İkimiz de duyduklarını umursamadık. Belli ki o saçmalıkları duymaya ihtiyaçları vardı.

Belki de çocukken "hayır" kelimesini yeterince duymamışlardı. Bu yüzden ikisi de bu kadar hak iddia ediyorlardı.

Audric onlara sırtarak selam v e r d i ve "Merhaba. Burada karşılaşmamız ne garip. Yine."

İkisi de tek kelime etmeden o günkü duruşma salonuna doğru yürüdüler.

Audric cevap vermek için ağzını açtığında Malone yanımıza gelip "Audric, pasif-agresif yorumlarının yardımcı olmadığını hatırlatmam mı gerekiyor?" dedi.

Audric ağzını kapattı. "Ben hiçbir şey yapmıyorum."

"Tabii ki yapmıyorsun," diye homurdandı ve bana döndü. "Hazır mısın? Nişanlın nerede?"

"Nişanlım mı?" Audric fısıldadı.

"Uzun lafın kısası, Sutton şimdilik nişanlım," diye tekrar ettim alçak sesle. "Karına mesaj at ve şaşırılmış gibi davranmamasını söyle."

Audric başını salladı, gözleri neşeyle parlıyordu. "Yeni bir arkadaş edindiği için çok heyecanlanacak. Kendini her zaman kulüp eşleri arasında dışlanmış biri olarak görür."

"Searcy, Aella, Silver ve Baker hoş karşılayıcı değil mi?"

"Onlar sıcakkanlı. Ama diğerleri ondan çok daha uzun süredir buradalar ve o bazen kendini biraz yalnız hissediyor," diye itiraf etti. "Ona yardım edecek birinin olması beni mutlu etti."

"Sutton gerçekten harika," dedim.

"Çok naziksin, müstakbel kocam."

Arkamı döndüm ve onun tuvaletten çıktığını gördüm. "Ne zaman geldin?" diye sordum.

"Yaklaşık on dakika önce," diye cevapladı. "Bugünkü ikinci müşterimin randevusu, henüz mumyalama işlemi bitmediği için ertelendi."

"Ne?" diye sordu Audric, Malone ise "Tam olarak ne iş yapıyorsun?" diye cevap verdi.

Sutton gülümsedi. "Ben manikürcüyüm. Ama sadece vefat etmiş müşterilerle çalışıyorum. Ancak şu anda bir sonraki Olimpiyatlar için antrenman yaptığım için part-time çalışıyorum."

"Koşuyor musun?" diye sordu Malone. "Hangi mesafede?"

"1500 metre," diye cevapladı. "Olimpiyatlar için. Maraton koşmaya yeni başladım ve bu mesafeyi de çok sevdiğimi fark ettim."

"Her zaman koşucu olmak istemişimdir."

"Yapmalısın," dedi Sutton Malone'a. "Harika bir şey."

Malone bir kez başını salladı. "Belki numaranı benimle paylaşabilirsin. Bazı ipuçları almak isterim."

O daha bir şey söylemeden telefonu bip sesi çıkardı ve Malone küfretti. "Hadi. Gidelim. Geç kalırsan bu yargıç tam bir pislik."

Hepimiz mahkeme salonuna girdik, ama Audric benimle birlikte girmek için bekledi ve sonra, "Ona neden öyle bakıyorsun? Ondan çok hoşlanıyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi.

Öyleydi.

Bu da açıkçası oldukça korkutucuydu.

"O iyi bir arkadaş," diye fısıldadım. "Tabii,"

diye mırıldandı. "İşte kızım."

Creole, uçuş görevlisi üniformasıyla koşarak geldi ve Audric'e yetişti.

İkisi arkada oturdu.

Ben Malone ile birlikte Combs'ların karşısındaki sol ön koltuğa oturdum ve Sutton da hemen arkama bir sandalye çekti.

Yargıç birkaç dakika sonra mahkeme salonuna girdi.

"Herkes ayağa kalsın!"

Ayağa kalktım ve Malone'un istemediğim halde takmam için ısrar ettiği kravatı düzelttim.

Yargıç odaya sert adımlarla girdi ve burada olmak zorunda olduğu için oldukça sinirli görünüyordu.

Muhtemelen günün golf turunu yarıda kesmişti...

"Lütfen oturun." Kendini koltuğuna attı ve hemen önündeki belgeleri gözden geçirdi. "Lewis, bugün burada ne yapıyoruz?"

Görünüşe göre karşı tarafın avukatı olan Lewis ayağa kalktı ve gömleğinin kolunu düzelttikten sonra şöyle dedi: "Müvekkillerim, güvenli olmayan ortam ve ihmal nedeniyle Lottie Penn'in velayetinin kendilerine devredilmesi için acil tedbir kararı başvurusunda bulundular."

Yargıç gözlerini kırptı, sonra sağımdaki Malone'a döndü. "Peki sizin görüşünüz nedir, Malone?"

Malone, yargıcın soyadını değil ilk adını kullanmasına aldırmadan ayağa kalktı. "Bu iddiayı son derece reddediyoruz. Bu, şiddetle karşı çıktığımız, iğrenç, ihmalkar ve yüzsüz bir yalan."

"Onun ihmal edildiğine ve güvenli olmayan bir ortamda yaşadığına dair kanıtın nedir, Lewis?"

Lewis boğazını temizledi ve "Müvekkillerim, Bay Penn'i takip etmesi için özel bir dedektif tuttu ve onun kızı istismar ettiğini kanıtlayacak yeterli delile sahip olduklarına inanıyorlar" dedi.

"Öyleyse görelim," diye tersledi yargıç.

Bir kadın kürsünün sağ tarafından gelerek, Combs'ların kendilerini temsil etmesi için tuttuğu en yeni avukat olan Lewis Weston'a doğru yürüdü. Genç, deneyimsiz ve Combs'ların uydurdukları saçmalıklara kanmayan biriydi. Combs'ların istediklerini elde etmek için yalan söylediklerini ve istediklerini elde edemediklerinde, istediklerini elde edebilecek başka birine yöneldiklerini henüz öğrenmemişti.

Son birkaç ayda buraya, tam da bu noktaya o kadar çok kez gelmiştim ki, oturmak zorunda kaldığımız koltuklardaki her çukuru kığım çok iyi tanıyordu.

Kadın belgeleri yargıca getirdi ve yargıç onları incelemeye başladı.

"Tam olarak neye bakıyorum?" diye sordu yargıç. "Sayın yargıç, açıklayabilirim." Paula ayağa kalktı.

Yargıç yargıcın kıllı kaşları kaldırdı ve dedi
dedi, "Lütfen.

Açıklayın."

"Bir numara ile işaretlenmiş fotoğraf, torunumun kapanış saatinden çok sonra alındığını gösteren, zaman damgası bulunan bir fotoğraftır." Paula bana alaycı bir şekilde baktı. "O sabah saat altı buçukta da bırakılmıştı. Tam on üç saat boyunca oradaydı."

Yargıç ona ve bana baktı. "Bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğümünden değil, ama lütfen bana bunu açıklayın."

"Lottie'yi haftada iki kez kreşe bırakıyorum. Bu, yirmi dört saat açık bir kreş ve bunun için ekstra ücret ödemek zorundayım, çünkü bazen okul başlamadan bir buçuk saat önce orada olmam gerekiyor."

"Okulda ne iş yapıyorsunuz?" diye araya girdi.

Bilmediğine şaşırdım.

Çoğu biliyordu.

Ama...

"Angel Security'nin sahibiyim. Okullarda silahlı saldırılar sırasında okulların korunmasını sağlamak için ülke çapında faaliyet gösteren, kâr amacı gütmeyen bir şirket," diye sessizce cevap verdim.

Yargıç koltuğuna yaslandı. "Bu işe nasıl girdiniz? Sizin bir beyzbol oyuncusu olduğunuzu sanıyordum."

Midem düğümlendi. "Öyleydi. Kariyerimin dördüncü yılında bu işi kurmak için bıraktım. Oğlum Jett, ilkokulunda meydana gelen bir okul saldırısında diğer birçok çocukla birlikte öldürüldü. Artık hayatımın amacını, başka hiçbir ebeveynin bunu yaşamaması için çalışmak olarak belirledim."

Yargıç başını salladı. "Ve o gece kızını almaya geç kaldın. Ne oldu?"

"Otoyolda bir kaza olmuştu. Alternatif bir yol kullandım ama o yolda da kaza vardı. Arka yollardan geçip kreşe varmam iki saatimi aldı. Ama geç kalacağımı haber vermek için aradım. Aslında her yarım saatte bir arayıp durumu bildirdim. Çocuğunu zamanında alamayan tek kişi ben değildim."

"Kreş 24 saat açık, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"O zaman geç almamışsın. Onlar açıkken oradaydın." O da başını salladı. "Sadece kızının orada kalması normalden daha geç oldu, doğru mu?"

"Doğru," diye onayladım.

Sessizce öfkeyle duran Paula'ya baktı.

"Burada başka ne var?"

Boğazını temizledi, sonra benim sürekli "Lottie'yi başkalarına verdiğimi" söylemeye başladı.

"Ve bu adamlar ve kadınlar," Paula bana doğru alaycı bir şekilde baktı. "Onlar bir motosiklet kulübünün üyeleri. Suç örgütü olduğundan şüphelenilen bir kulübün."

Suç örgütü.

Tanrım.

"Anlıyorum," dedi. "Hanımefendi, kaba olmak istemem ama tüm bunlar 'kötü' veya 'suçlu' olduğunu göstermez. Motosikletçiler çoğunlukla iyi insanlardır. Size gömleklerini bile verirler. Babam da motosikletçiydi. Tanıdığım en iyi insandı. Mahallesini ve topluluğunu korurdu. Hatta bir kaplumbağayı kurtarmaya çalışırken öldü. Yolun ortasında motosikletini durdurdu. Kaplumbağa kurtuldu, ama o öldü."

Paula buna ne diyeceğini bilemedi.

"Acil tedbir talebi reddedildi. Çocuk babasıyla kalacak." Elindeki tokmakla bir süre durakladı. "Ancak, henüz kalkmayın. Tartışmamız gereken birkaç konu daha var."

Combs'ların avukatı gergin görünmeye başladı.

"N-ne oldu, Sayın Yargıç?" Lewis kekeledi.

Malone gülümseyerek arkalarına yaslandı. "Bunu seveceksiniz."

Yargıcın ne diyeceğini bekledim ve uzun zamandır ilk kez hoş bir sürprizle karşılaştım.

"Artık size karşı bir uzaklaştırma emri var," dedi. "Şu anda bunu düzenliyorum. Bay Penn, Lottie Penn ve Bay Penn'in nişanlısı Sutton Sway'den uzak durmalısınız. Bugün ofisime geldiğimde bazı bilgiler paylaşıldı ve

eğer elimden gelirse, bir daha onlara asla yaklaşamayacağınıza karar verdim."

Elinde tokmakla ayağa kalktı. "Duruşma sona ermiştir."

Paula öfkeyle ayağa kalktı, ama fırlayıp gitmeden önce yargıç, "Oh, Bayan Combs?" dedi.

Paula donuk bir şekilde dönüp yargıca baktı. "Bir dahaki sefere Bay Penn hakkında yalan suçlamalarda bulunursanız, kendinizi hapisane hücrelerinde bulursunuz."

Kapıya doğru bir adım attı, ama yargıç henüz bitirmemişti. "Bir şey daha var."

Paula arkasını dönüp bakmadı.

"O sizi dava etmediği için şanslısınız."

Paula mahkeme salonundan çıkarken dudaklarını kalıcı bir gülümsemeye büründü.

Herkes odadan çıkıncaya kadar kimse bir şey söylemedi.

"Bu da neydi böyle?" Audric, gözleri kahkaha ile parlayarak sordu.

"Yanlışı yargıca bulaştılar." Malone çantasını topladı. "Önceden beni dinlemeye istekli olacağını umuyordum ve öyle de oldu. İyi bir adam. Gerçek bir güneşli. Ve babamın iyi bir arkadaşı. Bu sabah duruşmadan önce beni dinlemeye çok istekliydin."

"Güzel." Audric başını salladı. "Sence bu uzaklaştırma kararları ne kadar işe yarayacak?"

"Hiç." Malone sandalyesinin etrafından dolaşarak bana baktı. "Onları her gördüğünde bunu belgelemelisin. Ve dikkatli olmalısın. Seni tuzağa düşürmeye çalışacaklar ve gizlilik ihlalinin sürdürecekler. Artık sürekli izleniyorsan şaşırma."

Bu sözler hoşuma gitmedi.

Ama yine de, çoğunlukla yasalara uyuyordum.

Ama nadiren uymadığım durumlarda...

"Boşuna makyaj yapmadım," diye mırıldandı Sutton, yanağındaki şişlik ve morluğu göstererek. "Gözümü iyice görmesini umuyordum."

"Oh, gördü," dedi Malone. "Fotoğrafını çektim ve bu sabah onunla paylaştım. Bu yüzden sana da uzaklaştırma emri verildi."

Sutton omzuma çarptı. "Skor!"

"Kahvaltı etmek ister misiniz?" diye sordu Creole, ayaklarını yerinden oynatarak.

Sutton'a baktım, gitmek isteyip istemediğini sormak üzereydim, ama ben sormadan cevap verdi.

"Gidelim, ama Gunner ve ben maraton antrenmanı yapıyoruz. Bu da iyi beslenmemiz gerektiği anlamına geliyor."

"Hayatta olmaz," diye homurdandım. "Ne istersen onu ye. Seni engellemiyorum. Seninle birlikte antrenman yaparım. Ama iyi yemeklerden vazgeçmeyeceğim."

"Antrenman mı yapıyorsun?" diye sordu Creole. "Öldüğünde başka bir maraton koşacağını sanıyordum?"

"Onu ikna ettim," diye itiraf etti Sutton. "Bence bunu nezaketen yapıyor, ama aynı zamanda gizlice hoşuna gittiği için de."

"Her neyse."

Sutton kolunu benim pazıma doladı ve beni kendine çekti. "Benim için her şeyi yapacağını biliyorsun."

Ne kadar haklı olduğunun farkında değildi.

Ve ben bunun bir sorun olabileceğini fark etmeye başlamıştım.

ON BEŞ

"Bu iki milyonu al ve oğlumuzdan uzak dur" diyen aileleri nerede bulabilirim?

—Sutton'dan Gunner'a

SUTTON

Dört kişilik bir toplantıdan on beş kişilik bir toplantıya dönüşmüştü.

The Truth Tellers MC'nin büyük bir kısmıyla resmi olarak tanıştırıldım. Copper'ın eşi Baker ile tanıştım.

Jasper "Hush" Madden ile tanıştım — seksi ama çok yaralı bir adamdı, "merhaba" dedi ve başka pek bir şey söylemedi. Ama Lottie'yi kucağına alıp ona krep yedirirken gözlerinin parlaması... Ne kadar sessiz ve ürkütücü olduğu umurumda değildi. Lottie onu sevdiyse, ben de sevdim.

Doc ve eşi Searcy ile tanıştım. Searcy çok gürültücü, çok inatçı biriydi ve onun her şeyini sevdim. Keşke büyürken Searcy gibi bir arkadaşım olsaydı. Liseden mezun olduğum sınıf, onun tavırlarına karşı hiç şansları olmazdı.

Copper'ın kardeşlerinden biri olan Chevy vardı. Chevy anestezi uzmanıydı ve sessiz ve sıcakkanlı tatlı bir kadın olan Aella ile evliydi.

Ama Webber'ın eşi olan kız kardeşi Silver, her bakımdan onun tam tersiydi. Nazik ve neşeli olmasına rağmen, beni hemen aralarına kabul etmedi.

Sonra Cutter ve eşı Milena vardı.

Onlarla geçen ay maratonda kısaca tanışmıştım.

Milena ile en çok konuştum, ama Creole de hep yanıımızdaydı ve koşu hakkında konuştukça yüzünde merak dolu bir ifade belirliyordu.

"Sanırım maraton koşabilirim."

"Hayır, koşamazsın," dedi Audric hemen.

Milena ve ben Creole'nin buna ne diyeceğini beklerken uzun bir sessizlik oldu. Ve o bizi hayal kırıklığına uğratmadı.

"Peki, Bay Yapılamaz. Bir maraton koşabileceğime dair bir yıllık yemek pişirme hizmetine bahse girerim!"

"Sana yardım ederim," dedi Milena.

Creole kocasına sıırttı. "Kulağa iyi bir plan gibi geliyor."

"Oh, tanrım," dedi Webber. "Az önce yaptığın şey için özür dilemelisin, Audi."

"Bana Audi deme."

"Neden?" diye sordu Webber. "Bir yol adın olmalı, kardeşim. Ve artık Detroit'i sevmediğine göre..."

"Audi dışında herhangi bir şey olabilir," diye mırıldandı. "O benim için öyle diyor."

Gülümsedim. "Ne tatlı."

"Tatlı, ama yine de onu bu durumdan kurtaramaz." Gözlerini kısarak, "Bahse girerim senden daha hızlı koşabilirim," dedi.

Audric gözlerini kırptı. "Sanmıyorum..."

"Doğru, kardeşim. Sen düşünmedin." Gunner karanlık bir şekilde güldü. "Görünüşe göre bir sonraki yarışa kaydolmak üzeresin."

"Aslında bu ay bir tane var." Milena çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Monster Mash yarışı. Plano şehri düzenliyor."

"Bence benim için biraz erken olabilir," diye itiraf etti Creole. "Ama Aralık ayında olsaydı..."

"Noel yarışı var. Aynı kişiler tarafından tam olarak yirmi dördüncü gün düzenleniyor," dedi Milena. "Ya da Yeni Yıl yarışı."

"Peki Şubat ayında bir yarışa ne dersin?" Audric şimdi gergin görünüyordu. "Buna katılmak için sekiz haftadan fazla zamana ihtiyacım olabilir."

Creole kocasına baktı, yüzünde neredeyse şeytani bir heyecan vardı. "Yapacak mısın?"

"Herkes bir tane yapsın," diye takıldım. "Tabii hepiniz çok korkak değilseniz."

Grubun en yaşlısı, ama gümüş grisi saçlarıyla kesinlikle en seksi olanı - tanrım, bu adam, kibar bir motorcu gibi çok yakışıklıydı - kalabalığa baktı. "Elli beş yıllık bir hayatı atlattım. Sanırım yaşayacağım."

"Hadi ama baba. Gençlere örnek olmalısın," diye alay etti Cakes'in kızı Aella.

Cakes kızına keskin bir bakış attı ve "Sen de bir tane yapacak mısın?" dedi.

Kızının yüzü kızardı. "Doğum kontrolünü bıraktım. O zamana kadar muhtemelen hamile kalırım."

"Tanrım." Cakes'in bakışları damadına kaydı. "Aramızda asla konuşulmaması gereken şeyler var."

Chevy ellerini kaldırdı. "Ben tek kelime bile etmedim!"

"Tabii ki söylemedin," diye homurdandı. "Çocuğum koşarsa ben de koşarım. Bence şimdi hamile değilsen, koşabilirsin. Ama bu sadece benim fikrim."

Aella dudaklarını büzdü. "Bu, duyduğum en büyük kaçamak, *baba*."

Cakes'in sırtışı pişmanlık duymadığını gösteriyordu. "Her zaman yarı maraton var, Aella. Hep birlikte bir gezi yapıp tatil için eğlenceli bir yere gidebiliriz. Yanılmıyorsam Şubat ayında Hawaii'de bir tane var."

"Hawaii mi?" diye ciyakladım. "Benim zevkime göre biraz pahalı. Gençken annemle babamla bir kez gitmiştim. Yemek için kartını her geçirdiğinde babamın kalbinin biraz kırıldığını gördüğüme yemin ederim."

Audric güldü. "Kesinlikle pahalı. Ama en azından kalacak yer sorunuz yok. Maui'de yaşayan bir arkadaşım var. Evi oldukça büyük. Kendi evimi teklif ederdim ama on kişiden fazlasını barındıracak kadar büyük değil. Ayrıca, arkadaşımın evinin yanındaki evi de kiralayabiliriz, o zamanlar genellikle ikisi de boş olur."

"Hmm," dedim, "ama ya Big Island'da olursa?"

"Değil," diye ciyakladı Milena. "Şubat ayında Maui'de bir tane var. Şubat ortasında. Mükemmel. Yarım ve tam seçenekler var." Kafamı kaşımaya başladım.

"Bilemiyorum..."

"Sen Lottie'ye yardım et, ben de seyahatin tüm masraflarını yüzde yüz karşılayayım," diye teklif etti Gunner. "En iyi zamanlarında bile ele avuca sığmaz bir çocuk. Plajda ise gerçekten ele avuca sığmaz."

"Oh, çocukları da götürüyor muyuz?" diye sızlandı Milena.

Cutter onun boynunu sıktı. "Çocukları sen istemiştin, hatırladın mı, hayatım?"

"Evet." Teslimiyetle başını salladı. "Sanırım istedim."

Kıkırdadım. "Çocuklar o kadar mı kötüler?"

"Kötü değiller," diye araya girdi Chevy. "Sadece ruhunuzun enerjisini tüketme konusunda çok yetenekliler."

"Oh." Kıkırdadım. "Peki, bu gitmek için çok iyi bir neden gibi görünüyor."

Gunner sandalyemi yakaladı ve kendine yaklaştırdı. İsteddiği yere geldiğimde, kollarını omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. "Hadi ama, eğlenceli olacak."

Akşam yemeğinin geri kalanı harika geçti, ama ben onlarla Hawaii'ye gitmeyi kabul etmeden kaçmayı başardım.

Ama saatlerce takıldığımız restorandan çıkarken planlar tüm hızıyla devam ediyordu.

Gunner kamyonetine, ben arabama gittim ve komik bir şekilde, Lottie Audric ile eve gitmeyi tercih etti.

Eve vardığımızda, her yer sessiz ve dondurucu soğuktu.

"Onu istediği yere gitmesine izin mi verdin?" diye merak ettim. Onu yargıladığımdan falan değil tabii.

"Audric ve Creole, onu sürekli yanlarında götüren tek kişiler. Laney onların en iyi arkadaşıydı ve Lottie de en iyi arkadaşlarının kızı. Audric, hayatının ilk birkaç yılında onu kulübün yardımıyla büyüttü. Onlara gelince genellikle karşı çıkmam. Ama evet, bazen beni değil de onları tercih etmesi hala canımı yakıyor."

Onun yanından geçerken omzuna hafifçe vurdum ve kapının yanındaki ayakkabı rafının yanında ayakkabılarımı çıkardım.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, o masadaki herkese gitmiş olabilir, ama her zaman sana geri dönmüştür. Sana olan sevgisi yüzünden açıkça belli oluyor ve Audric, Creole ve Lottie'nin aralarında açıkça özel bir bağ olsa da, Lottie'nin bağlılığı sadece sana aittir."

omuzları çöktü. " bunu duyduğum için çok mutluyum . Bazen hala ne yaptığımı bilmediğimi hissediyorum."

Çoraplarımı çıkarırken gülümsedim. "Harika bir iş çıkardığını düşünmüyorsan delisin, Gunner. On yedi yaşında bile babalığa bu kadar iyi uyum sağladığın için hayran kalmıştım. Şimdi ise büyük bir işi, yeni öğrendiğin küçük bir çocuğu ve kulübündeki herkesle ilişkilerini sürdürmeyi bir arada yürütmeni izlerken daha da etkileniyorum. Kendinden şüphe etme."

Bu son yorumla, onun etrafından dolaşarak bana verdiği yatak odasına geçtim.

Ya öyle yapacaktım ya da kendimi ona atacaktım ve Tanrı biliyor ki bu hiç de iyi bir fikir değildi.

Uzak durmam gerekiyordu.

Çok, çok uzaklarda.

Değil mi?

ON ALTI

Her gün bol miktarda su içmek, başkalarının dramlarından uzak durmanıza yardımcı olur, çünkü tuvalete gitmekle meşgul olursunuz.
—Gunner'dan Sutton'a

GUNNER

Neredeyse hiç uyumadan, bir o yana bir bu yana dönerek geçirdiğim bir gecenin ardından uyandım ve kendime, aşağı inip beni sözleriyle parçalayabilecek güce sahip kadının odasına girmemem gerektiğini söyledim.

Dün gece, ait olduğum yerde, yatakta kalmak için tüm gücümü kullanmam gerekmişti.

O iki gün boyunca paylaştıklarımızı sürdürme konusunda ne hissettiğini çok açık bir şekilde ifade etmişti.

Bunu istemiyordu. Çok garip olurdu ve denemelerimize devam edersek burada yaşayamazdı.

Ben de ona hak vermiştim. Hatta, kabul etmiştim.

Evliliği bittikten sonra hala olması gereken yerde olmadığını söylediği sözlerin mantığını anlamıştım. Anlıyordum, evet, ama bu onu istemediğim anlamına gelmiyordu.

onu istemediğim anlamına gelmezdi.

Ama o sabah, gözlerimi açtığımda, aşağıdaki yukarı çıkmak istediğim kadın beni karşıladı.

bana merhaba demek için yukarı çıkmasını istediğim kadın değildi.

Hayır, önceki gece saçlarına bukle tedavisi yapmayı unutmuş, saçları dağınık bir sarışındı.

En azından banyo yapmıştı...

"Bakın kim gelmiş." Kızımı kucakladım ve ona sarıldım. "Seni özledim, Beanie Weenie."

Yüzümü boynuna gömdüğümde, onu öpüp cildine öpücükler kondurduğumda ciyakladı.

"Baba! Baba!" Saçma sapan bir şekilde yüksek sesle kıkırdadı. "Hayır, baba!"

Küçük elleri yanaklarıma kondu ve tüm gücüyle itti.

Yeter, yeter! Baba, yeter!

Oğlumun benzer mutluluk çılgınlıklarının hatırası, kalbime saplanan bir ok gibi hissettirdi.

Ama lanet olsun, bu tür anıları hatırlamak ne güzeldi. Durdum ve derin bir nefes aldım. "Donut gibi kokuyorsun, Beanie Weenie. Neden böyle

kokuyorsun?" "Donut!"

Mırıldandım ve onu biraz daha kucakladım, gözlerimi kapatıp anıları içime çektim.

Uyan baba!

Jett sabahları beni uyandırırken her zaman çok sabırsızdı, uyandığımı anladığı anda beni bir dakika bile yatakta bırakmazdı. Ama kızım? O, aç olmadığı sürece istediğim kadar benimle yatakta kalırdı.

Gözlerimi açtım ve onun mavi gözlerinin yüzüme kilitlendiğini gördüm.

"Benimle biraz uyumak ister misin?"

Kafasını salladı, yüzüne bir bukle düştü. "Saçını yapmak ister misin?"

Omuz silktili.

"Hadi yapalım da Creole teyze bize kızmasın," diye takıldım. "Dün gece yapmadığın için sana izin verdiğine inanamıyorum."

Lottie boynuma sıkıca sarılmış halde kalktım ve banyoya girdim.

Orada saç malzemelerini hazırladım ve "Hemen dönerim Beanie. Tuvalete gitmem lazım" dedim.

"Ben de!"

Kaşlarımı kaldırdım. "Büyük kızlar tuvaletini mi kullanmak istiyorsun?"

Tuvalete gitmesi, sonra saçının yapılmasına, sonra giyinmesine ihtiyaç duyması nedeniyle, aşağıya inmeden önce tam otuz dakika geçti ve mutfağın yarısı dolu olduğunu görünce hiç şaşırmadım.

"Donut getirdik," dedi Creole. "Ve o kızın sana saçıyla ilgili bir şey söylemesine izin verme. Dün gece yapmaya çalıştım, ama o, babasının yapması konusunda çok ısrarcıydı ve sadece babası yapabilirdi. Bu yüzden doğal bırakmak zorunda kaldık."

Bu beni gülümsetti ve o anda Sutton'ın "Sana söylemiştim" diyen sırtışını yakaladım.

Ona göz kırptım ve donut kutusuna yöneldim, sonra yol için bir tane aldım. "Bugün kalamam. Dün işe gitmedim, ama her iki işte de teslim tarihi yaklaşıyor ve bugün iki kişi hasta olduğunu bildirdi, bu yüzden zamanımı iki iş arasında bölüştürmek zorundayım."

"Yardım lazım mı?" diye sordu Sutton. "Bugün çoğunlukla boşum. Sadece pistte biraz sprint yapmam gerekiyor."

"Hayır," dedim. "Lottie ve ben bugün çok fazla koşturup duracağız."

"Onu izlemeye ne dersin?" diye sordu Sutton. "Onu yanımda götürmek sorun değil. Pistte oynayabilir. Kapalı bir tesis ve bugün orada sadece ben olacağım."

Neden bu kadar kolay evet dediğimi bilmiyorum, ama tereddüt etmeden kabul ettim.

"Senin için sorun olur mu, Beanie Weenie?" diye sordum, başka bir çörek yiyip aynı anda gömleğimin her yerine şekerleme döken kız arkadaşıma.

Birazının gömleğimin yakasından aşağı akıp göğsüme yapıştığından oldukça emindim.

"Evet!" Ellerini havaya kaldırdı. "Koş!"

Bir saat sonra, Audric yardım edebileceği bir iş yerine doğru yola çıktı, ben de daha yakın olan diğer iş yerine doğru yola çıktım.

Kapıdan içeri girdiğimde, en yeni çalışanım Trig Rochester'ı tavanda göğüs hizasına kadar batmış halde buldum.

"Selam Trig," dedim eski Navy SEAL'e. "Her şey yolunda mı?"

"Berbat." Trig merdivenden bana baktı. "Yates dün ve bugün gelmedi. Sen ve kız arkadaşın gittikten sonra erken ayrıldı. Ben de bu okulun elektrik tesisatındaki bu saçmalıkları düzeltmek zorunda kaldım. Neyse ki, neredeyse bitirdim. Ne yazık ki, yapmam gereken hiçbir şeyi yapamadım."

Hayatımın öyküsü.

"Bu yüzden buradayım. Ve sizin için dolu dolu bir günüm var." Omzuna vurdum. "Hadi yapalım şunu."

Günün sonunda ben de ekip kadar kızgındım.

Kablolama sonunda bitti. Tüm kameralar ve güvenlik kapıları kuruldu ve bu noktada geriye kalan tek şey, tüm sınıflara çelik parmaklıklar takmaktı.

Bunu yarın halledip, son teslim tarihinden önce bitirebilirdik.

Ancak bu, ekiple birlikte şantiyede bir gün daha geçirmem gerektiği anlamına geliyordu ve yarın diğer ekibe yardım edecek Audric olmayacaktı, yani daha fazla yardıma ihtiyacım vardı.

Ve Yates'in gelip lanet olası işini yapması gerekiyordu.

Gerçekten ihtiyacı varsa ona birkaç gün izin vermeyi düşünüyordum, ama Yates son zamanlarda bana bunu sık sık yapıyordu. Bu durum artık canımı sıkmaya başlamıştı.

Cidden daha fazla insan işe almam gerekiyordu.

"Geldiğin yerde başka kimse var mı?" Alnımdaki teri silerken Trig'e homurdandım.

Trig başını salladı. "Aslında var. Adı Duke Miller. Benimle aynı takımdaydı ve yeni bir ortam arıyor."

"Onu görüşmeye davet et. Ayrıca, bana özgeçmişini göndermesini söyle."

"Tamam." Telefonunu cebine geri koydu. "Zaten sana bunu soracaktım. Duke harika bir adam, ama hayatında çok kötü şeyler yaşadı ve Tennessee'den uzaklaşmaya ihtiyacı var."

"Bazen öyle olur." Çenemi kaldırdım. "Kızlarıma akşam yemeği götüreceğim."

Trig'in kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Kızlar mı? Kızlar mı, çoğul olarak mı?" Gülümsedim. "Evet. Kızlar."

ON YEDİ

*Hapşirmek yüz osurmaktır.
—Sutton'dan Gunner'a*

SUTTON

Bugün hiçbir şey, ama hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi.

Dünkü randevum iptal edildiği için bugün gelmem için yalvarıp yakardılar, ben de üç yaşındaki çocuğumu cenaze evine götürdüm.

Neyse ki, yaşlı müşterinin kızı bana yardım etmek için oradaydı.

En yeni kız arkadaşım yüzünden gelemeyeceğimi söylediğimde, annesinin tırnaklarını yaptırırken Lottie'ye bakmayı teklif etti.

Sonra, ihmalkar bir bakıcı olduğum için Lottie'ye yiyecek bir şey getirmediğimden geç kahvaltı için mola verdik.

Sonra, Creole bu hafta sonu giymek için yeni bir gece elbisesi bulmama yardım etmem için bana yalvardığı için alışveriş merkezine çekildim.

Düğünümünden beri tek bir elbise bile giymemiştim, bu yüzden ona uygun bir şey bulmasında ona yardım etmeye ne kadar uygun olduğumdan emin değildim, ama yine de gittim.

Neyse ki, Gunner'ın beni elbise giymem gereken bir yere götürmeyeceğini hissediyordum.

Şanssız bir şekilde, alışveriş merkezinden çıktığımız andan itibaren yağmur yağmaya başladı ve akşam yediye kadar egzersiz yapamadım.

Lottie dayanıklı olduğunu kanıtladı ve onu ayakları üzerine koyup işini yapması için bıraktığım anda çılgına döndü.

Ona tekmelemesi için bir futbol topu, küçük bir yakalayıcı eldiveni, top ve eldiven getirmiştım.

Kendime de bir eldiven getirmiştım; o kadar sert bir eldivendi ki, zayıf ellerimle derisini kapatmak zordu, ama pembe ve mor çiçekliydi ve o kadar güzeldi ki, beyzbol veya softbol oynasaydım keşke dedim.

Esneme yaparken aynı anda topu yakalayıp Lottie'ye geri yuvarlıyordum. O babası gibi değildi ve hayatını kurtarmak için topu kesinlikle yakalayamazdı.

Ama atmayı çok iyi biliyordu.

"Vay canına!" Topu yakaladım, ama eldiveni kapatamadığım için hemen düşürdüm.

Zayıf.

"Evet!" diye bağırdı, topu alıp bana geri attı. Kafamın üstüne uzandım ama topu kaçırdım.

Neyse ki, arkamda topu yakalamayı bilen bir adam vardı ve top arkamda yere düşüp yuvarlanmadan onu yakaladı.

Yukarı baktım ve gülümsedim. "Merhaba baba."

"Baba!" Kulakları tırmalayan çığlık yeni bir oktava ulaştı. "Merhaba!"

"Merhaba, bebeğim." Gunner'ın gülümsemesi o kadar geniş ve samimiydi ki, kalbim sızladı. "Orada ne var?"

"Bir eldiven!" Eldiveni ellerine vurdu, sonra yere attı ve üzerine bastı.

Gunner burnunu çekip kızını kucağına aldı. "Kolun çok güçlüymüş, kızım."

"Güçlü." Küçük kız kaslarını gerdi.

"Evet, öylesin," diye alay etti. "Bitirdin mi?"

"Aslında, daha yeni başladım." Sırt üstü uzandım ve bacağımı göğsümün üzerine attım, kalçamı esnetebilmek için yana doğru çektim.

"Bugün planladığım gibi gitmedi."

Bu sözleri söylerken, suyun sırtıma sızdığını hissettim.

Geriye baktığımda, geriye düşerken suyum devirmiş olduğumu gördüm.

İnledim ve suyun tamamını dökmemiş olmayı umarak onu tekrar dikleştirdim.

"Sanırım seninle koşup sana biraz rekabet edeceğim," diye alay etti ve kızını yere indirdi. "Bebeğim, biz koşarken biraz kendi başına oynayabilir misin?"

"Ben koşarım!"

"Tabii ki koşabilirsin," dedi. "Ama önümüzden geçmemeye dikkat et. Seni ezmek istemem."

"Evet, baba." Kız başını salladı. "Tamam."

"Yapacağım"ın daha çok "Ayağını takacağım, ama bunu yaparken sevimli görüneceğim" anlamına geldiğini hissettim.

"Anlaştık," dedi. "Ben de yemek almak için durdum. En sevdiğini aldım. Karides."

"Yum!" Lottie komik bir şekilde dudaklarını yaladı. Tanrım, ne kadar sevimli bir kızdı.

"Saçın harika görünüyor, canım," dedi Gunner, benim yaptığım dağınık topuzdan gevşek bir tutam saç çekerek alay etti.

Üç yaşında olmasına rağmen, Lottie'nin saçları yetişkin bir yetiştikten daha fazlaydı.

"Evet!" Lottie dudaklarını büzüp babasına öpücük gönderdi.

İkimiz de bir an şaşkın bir sessizlik yaşadık, sonra kahkahalara boğulduk.

"Bu kız çok küstah," diye alay ettim ve hamstringlerimi germek için ayağa kalktım. "Ona bildiğin her şeyi öğrettin, ha?"

"Tabii ki." Gözlerini yüzümden kıcıma kaydırarak göz kırptı. "Ben de esnemem gerekir mi?"

Omuz silktim. "Ben senin bakıcın değilim, Gunner Lewiston."

"Penn," diye nazikçe düzeltti. "O pislikle ilişkilendirilmek istemiyorum."

"O pislik" dedesi idi.

Uzun zaman önce, bizler bunu anlayacak kadar akıllı olmadan önce, Gunner'ın bir annesi ve bir kız kardeşi vardı.

Gunner'ın babası çete hayatına çok yoğun bir şekilde bulaşmıştı. Gunner'ın annesini de bu hayata sürüklemişti. Birlikte iki çocukları olmuştu, ama ikisi de çete hayatından kurtulamamıştı. Hatta Gunner'ın annesi, Gunner'ın amcası Parker'ı bile bu hayata sürüklemişti.

Gunner'ın büyükbabasının yaptığı tek iyi şey, Parker'ı hayatını değiştirmeye zorlamasıydı.

Ve Parker da bunu yaptı.

Parker, Kayla adında harika bir kadınla evlenmiş ve iki çocukları olmuştu: Abram ve Elinore.

Parker hayatını değiştirebilmişken, Parker'ın kız kardeşi ve Gunner'ın annesi bunu başaramamıştı.

Parker'ın babası, Gunner'ın annesini ve kız kardeşini öldürmüştü ve bu trajik olaydan sağ kurtulan tek kişi Gunner olmuştu.

Gunner, neredeyse yetişkin olana kadar büyük ölçüde büyükbabası tarafından büyütülmüştü.

Ancak Gunner, büyükbabasının bakımında pek gelişmemişti.

Kendini özgürleştirip Parker'a daha fazla güvenmeye başlayana kadar gerçekten mutlu olamamıştı.

En azından, Kayla yıllar boyunca en sevdiği yeğeni hakkında konuşup dururken bana anlattığı her şey buydu.

Ancak Gunner'ın dedesi, çocuklarına daha iyi bir baba olarak tüm bunları düzeltebilirdi. Kendi çocuklarını mahvedene kadar Gunner ile yeniden başlamak için karar vermedi.

Tek sorun, Gunner'ın dedesi Ben'in sevgili amcasına davranışını onaylamamasıydı. Ayrıca Ben'in yaşam tarzını da onaylamıyordu; tüm eşlerin eşit muamele görmediği çok eşli bir ev.

Sonunda, sadece kurtulmak istedi.

Ve ayrıldığında soyadını da bıraktı. "Üzgünüm, Gun," diye mırıldandım. "Dilim sürçtü."

Başımın üstüne dokundu ve "Biliyorum. Sadece o piç kurusuyla bir daha asla ilişkilendirilmek istemiyorum" dedi.

"Eğer bu seni rahatlatacaksa, herkes onu kasabada gördüğünde ondan uzak duruyor." Bir süre durdum. "Onun on üçüncü çocuğunu yeni doğurduğunu biliyorsun, değil mi?"

on üçüncü çocuğunu doğurduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gunner öğürme sesi çıkardı. "Parker bana, en yeni 'karısının' on sekiz yaşını biraz geçtiğini de söyledi."

Bu da doğruydu.

En son baktığımda, Ben yedinci karısıyla evliydi. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Söyleyecek bir şey yok." Omuz silkti ve bana elini uzattı.

Elini tuttum ve o beni çok az bir çabayla ayağa kaldırdı.

Gözleri benimkilerle buluştu ve göğsümüz dizlerimize değene kadar beni çekmeye devam etti.

"Ne yapıyoruz, Gunner?" diye dikkatlice sordum.

Gözleri parlayarak, "Yarışacağız" dedi. Yarıştık.

Gunner her seferinde beni yendi.

Tek bir kez şansım oldu, o da Lottie Gunner'ın önüne atlayıp beyzbol eldiveniyle bacaklarına vurduğunda. Gunner onu bir engel gibi atladi ve koşmaya devam etti, kızı onu durdurmaya çalışsa da yine de beni yenmeyi başardı.

Yarış bittiğinde, ikimiz de çimlerin üzerinde terli vücutlarımızda siyah pist parçalarıyla nefes nefese kalmıştık. Gunner, "Yarış bittiğine göre, benim evimdeki kamyonunda soğuk yemekleri yiyebiliriz. Sonra Lottie'yi yatırırız ve sen de ağrıyan kaslarımı ovarsın" dedi.

Başımı çevirip ona baktım. "Eğer birinin ağrıyan kaslarını ovması gerekiyorsa, bunu benim için senin yapman gerekir. Bugün neredeyse hiç çaba sarf etmedin."

"Denedim," diye tartıştı ve üzerime eğilene kadar yuvarlandı.

.

"Baba, yakala!"

Topun tam yüzüme, daha doğrusu burnuma doğru geldiğini gördüm ama Gunner, beyzbol becerilerinin hala çok keskin olduğunu kanıtladı çünkü top burnuma çarpmadan onu yakaladı.

Şaşkınlıkla nefesimi tuttum. "Kızın bana yeni bir burun ameliyatı yaptırmaya çalışıyor."

Topla burnuma hafifçe vurduktan sonra ayağa kalktı ve beni de yanında götürdü.

"Lottie, benim küçük Beanie Weenie'm, bakmayan insanlara top atmayız," diye sert bir şekilde emretti.

"Evet, baba." Lottie pişmanlık duyuyormuş gibi görünüyordu.

Terli vücudumdan lastik parçalarını silmeye çalıştım, ama boşuna.

"Baba, yakala!"

"Ona atma," diye uyardım. "Hiçbir şeyi yakalayamıyor."

Gunner'ın gözleri bana kaydı. "Bunu biliyor musun?"

"Alnındaki küçük kırmızı noktaya bak," dedim. "Az önce ona hafifçe attım, topu düşürdü ve yere düşmeden önce üç kez yüzüne çarptı. Ben bunun çözüm olduğunu fark etmeden önce bunu iki kez daha yaptı."

"Anlaşıldı." Topu ona yuvarladı, sonra o da ona bir roket attı. Topu yakaladı, bana geniş gözlerle baktı ve "Vay canına" dedi.

Daha önce flört etmemize rağmen, akşam yemeğini bitirdikten sonra ikimiz de ayrı odalarımıza gittik.

Yatakta huzursuzca dönüp durdum, gözüm on beş yaşımdan beri sahip olduğum alarm saatine gitti ve inledim.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Yatak odamın kapısı açıldı ve seksi, yarı çıplak bir adam kapı eşiğini doldurdu.

"Uyanık mısın?" diye sordu.

Kenara kayarak, "Tabii ki" dedim.

Bana doğru yürüdü ve bir ağaç gibi yatağa düştü.

O kadar yüksek zıpladım ki, vücudum neredeyse diğer tarafa düşecekti.

Beni yakaladı ve sıkıca kendine çekti, sonra "Daha büyük bir yatağa ihtiyacın var" dedi.

"Benim boyum ve kilomdaki bir kız için gayet uygun.
Senin gibi 1,80'den uzun devler için değil."

Yanına döndü ve karanlık yüzümü görmeyi imkansız hale getirmesine rağmen, "Bugün kızıma baktığın için teşekkür ederim" dedi.

Yastığıma daha da sokulup, "Çok eğleneliydi" diye cevap verdim.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yarın da bunu yapabilir misin?" dedi.

ON SEKİZ

Bazen bir mesaj okurum ve "ne psikopat" diye düşünürüm, sonra da gönder tuşuna basarım.

—Sutton annesine

SUTTON

"Yarın da aynısını yapabilir misin?"

Yan dönüp ona baktım. "Tabii ki. Ama ne oluyor? Akşam yemeğinde yarın izinli olduğunu söylemiştin."

Birkaç saniye tereddüt ettikten sonra şöyle dedi: "İlk işe aldığım çalışanlardan biri, Yates, onu tanıyorsun. Son zamanlarda sık sık arıyor ve ona liderlik etmesini istediğim projede başarısız oluyor. İş yerinde olduğundan çok yokluğunda ve onun hakkında gerçekten kötü hislerim var."

"Ne tür bir kötü his?" diye merak ettim.

Yüzünü ovuşturdu. "Combs'a sızan bilgilerin bir kısmından onun sorumlu olduğunu düşündüğüm türden."

Ağzım açık kaldı ve karanlıkta bile bunu fark etti.

"Evet," diye homurdandı. "Biliyorum. Ben de inanmazdım, ama bugün onun işini yaparken, düşünmek için bolca vaktim oldu. Ve Lottie'yi ne kadar geç aldığımı benden başka bilen tek kişi oydu. Etrafta başka kimsenin olmadığını ve beni takip eden yaşlı adamın kolayca fark edilebileceğini çok iyi hatırlıyorum. Tanrı aşkına, o bir Cyber Truck sürüyor. Onu fark etmemek imkansız."

etrafta başka kimse olmadığını ve beni takip eden yaşlı adamın kolayca fark edilebileceğini hatırlıyorum. Tanrı aşkına, Cyber Truck kullanıyor. Gözden kaçması zor. O yüzden o gün orada olmadığını biliyorum."

"Kahretsin." Diye iç geçirdim. "Başka neyin var?"

"Geçen ay yepyeni bir kamyonet aldı ve yakın zamanda yeni bir tane almayı planlamadığını biliyorum çünkü kullandığı kamyonetin borcu 28 bin dolardı. Eski karısı yeni araçları sever, o da ona ne zaman isterse bir tane alırdı. Ama sonuncusundan sonra artık bunu yapamayacağını söyledi çünkü borçları çok fazlaydı. Yeni bir tane almadan önce bunu ödemesi gerekiyordu. Bu yüzden boşandılar. Yeni bir araba yüzünden. Sonra birdenbire yeni bir tane mi aldı?"

Onun için buna çok
üzüldüm.

"Kahretsin."

"Evet, bok gibi," diye mırıldandı. "Eski karısı tam bir baş belası. Devasa, çığlık atan bir cadalozdan bahsediyorum. Yates'in şirket telefonunu elinden almak zorunda kaldım çünkü eski karısı onu kendi kişisel hattı olarak kullanıyordu. Yates iş yerindeyken çoğu zaman telefonu yanında bile değildi. Kadın buraya gelip bana bağırıp çağırırdı, Yates 'iş yerinde değilken' telefonu kullandığı için ona telefon vermediğimi iddia etti. Yates onu o sırada bulunduğumuz okuldan fiziksel olarak dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Çok utanmıştı. Yine de onu sevdiği için onunla kaldı, aslında hala seviyor. Ve bence Combs gibi biri ona böyle kolay para kazanma fırsatı verse, o da bu fırsatı değerlendirirdi." İçini çekti ve sırt üstü dönerek tavana bakmaya başladı. "Sonra ailesinden birinin öldüğünü söyledi. Babası falan. Ama Yates'in ailesi kalmadı. Hepsi öldü. Karısının bile ailesi kalmadı."

"Lanet olsun." Göğsüne parmağımı batırdım. "Bu konuda ne yapacaksın?"

"Bir dahaki sefere onunla birlikte olduğumda onu bir toplantıya çağırıp yüzleşeceğim," dedi, ellerimle ellerimi tutup avucumu yavaşça ovmaya başladı. "Bu gerçekten çok kötü olacak, çünkü Yates ile yüzleşmekten nefret ediyorum. Bu, bir köpeği tekmelemek gibi bir şey."

Yates'le yüzleşmekten nefret ediyorum. Bu, bir köpeği tekmelemek gibi bir şey. Eski karısı ona o kadar çok bağılıyor ki, yüzleşmeye dayanamıyor. Ayrıca, o benim en iyi çalışanlarımdan biri."

"Ama o senin en iyi çalışanlarından biri *mi*? Yoksa sadece senin iyiliğinden yararlanan bir arkadaş mı?" diye sordum.

Başparmağımın özellikle ağrıyan bir noktasını bastırdı ve ben inledim. "Burada bir düğüm var," dedi ve konuyu değiştirdi.

"Ne yazık ki bu benim için oldukça normal. Manikür yaparken ellerim sürekli kramp giriyor," diye açıkladım. "Sanki vücudum bana tırnak boyamanın benim için en iyi şey olmadığını söylüyor gibi."

"Ne zamandır yapıyorsun?" diye sordu.

Ses tonu o kadar samimi ve meraklıydı ki, dürüstçe cevap verdim.

"Annem ve babam okulda durumumun ne kadar kötü olduğunu bilmiyorlardı," dedim sessizce. "Bu yüzden çok erken bir yaşta işe girdim, çünkü okulda çok uzun süre kalmak zorunda kalmamak için bir iş programına girmek istiyordum. Ayrıca, öğrencilerin oraya asla gitmeyeceğini bildiğim için, kasabadaki en eski tırnak salonunda iş buldum. İşe girdiğimde neredeyse on yedi yaşındaydım."

"Aslında bahsettiğin yeri biliyorum galiba," dedi esnerken. "Super One'in arkasındaki yer mi? Hep kapalı gibi görünen yer mi?"

"Evet, o," diye onayladım. "Oranın ne kadar yoğun olduğunu bilemezsin. Orada çok fazla müdavim var ve onlar değişiklikten nefret ederler. Kasabanın diğer ucundaki yeni salona asla gitmezler."

"Hayatının geri kalanında yapmak istediğin şey bu mu?" diye sordu. "Yaptığın şey mi?"

"Belki, belki de değil. Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ama şimdilik bu var."

"Dosyalama işini nasıl buluyorsun?" diye alay etti. "Ya da telefonlara cevap vermeyi?"

Bir elimi onun elinden çekip diğer elimi uzattım.

Ben cevap vermeden, tek kelime etmeden elimi tuttu.

O inledi. "Bütün gün telefonda konuşmaktan rahatsız olmayan birini bulmak için ne yapmam gerekiyor?"

"Telefonla konuşmanın dünyanın en kötü şeyi olduğunu düşünmeyen yeni bir neslin doğması," diye alay ettim.

"Çok berbat bir şey." Parmaklarımı çekmeye başladı ve eklemlerimi çatırdatmaya başladı.

"Parmaklarını çatlatmanın sağlığa zararlı olduğunu duymuştum," dedim, o benim başparmağımı çatlatırken.

Ekleminin keskin bir şekilde çatlaması, yüzünde hızlı bir sırıtışa neden oldu.

"Bence bu bir efsane," diye mırıldandı ve bana yaklaştı. "Yaklaş, sırtını kırıştırıyım."

Başımı ona doğru eğdim, ama yine de bana ulaşabilmesi için yaklaştım. "Bu çok tuhaf."

"Öyle," diye onayladı, ben onun kollarına daha da yaklaşıırken. "Ama o zaman, senin sırtını çıtlattığımı söyleyebilirim. Ama işim bittiğinde, sana sarılmaya devam edeceğim, çünkü tam da istediğim yerde olacaksın. Ve sonra, uyandığımda, bana sarılmış haldeyken, senden yararlanacağım."

Onun zihninin çalışma şeklini sevdim. Muhtemelen sevmem gerekenden daha fazla.

"Her şeyi planladın, değil mi?" diye sordum, o beni sıkıca kucaklarken.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım, o sadece kollarının gücüyle omurgamı düzelttiğinde inledim.

"Bu çok iyi geldi," diye mırıldandım, başımı onun çenesi ile omuzu arasında mükemmel bir yer bulduğumda.

"Biliyorum," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Senden de böyle bir ses çıkarmak iyi geldi. Gerçekten tatmin edici."

Kıkırdadım. "Eklemlerini çıkarmaya neden bu kadar takıntılısın ki?"

"Alışkanlık olabilir," diye itiraf etti, saçlarımı okşarken.

Burnumu göğsünün çıplak derisi üzerinde gezdirdim. "Gerginlikten gelen bir alışkanlık.

Neden şu anda gerginsin, Gun?" Peki *ben* neden bu kadar gergindim?

Ama neden gergin olduğumu itiraf etmezsem kendime yalan söylemiş olurum. Neden gergin olduğumu çok iyi biliyordum.

Çünkü Gunner'dan, yeni boşanmış bir kadının istememesi gereken şeyler istiyordum. Üstelik, onun ev arkadaşıydım. Bu iş kötü giderse, uygun bir yer bulmak için koşturmam gerekecekti, ya da utançla başımı eğip ailemin evine geri dönmem gerekecekti.

Onun evindeki yatak odamda bana sarılmasını istememeliydim.

Çocuğunu bana bırakıp işe gitmesini, onun benimmiş gibi davranmamı ve sonsuza kadar mutlu mesut yaşamamızı istememeliydim.

Bugün atletizm antrenmanıma gelip, sadece varlığıyla bile antrenmanı çok daha az çekilmez hale getirdiği için mutlu olmamalıyım.

Biriyle birlikte acı çekmek her zaman daha eğlenceliydi...

Yine de, işte buradaydım, bu adamla tüm bunları istiyordum.

Onun kollarında uyanmak istiyordum.

Yarın bütün gün onun çocuğuyla vakit geçirmek istiyordum. Ona nasıl olduğunu sormak için mesaj atmak istiyordum.

Gunner'la ilgili her şeyi istiyordum ve dürüst olmak gerekirse, her zaman istemiştim.

Artık yeterince güzel olduğuma göre... belki, sadece belki, ona sahip olabilirdim.

onu elde edebilirdim.

Bunu kendime itiraf etmek, göğsüme kurşun ağırlığı yerleşmiş gibi hissettirdi.

Çünkü, derinlerde, hala Gunner gibi bir erkeği asla elde edemeyeceğini bilen çirkin kızdım.

Böyle bir adamı...

"Hey," dedi Gunner, bizi döndürerek alnını alnıma dayadı. "Beni dinliyor musun?"

Konuşuyor muydu?

"Şey, kaçırmış olabilirim," diye itiraf ettim.

Lütfen neden kaçırdığımı sorma. Lütfen, lütfen, lütfen. "Aklın nerede?" diye sordu.

Tabii ki soracaktı.

O her zaman benim ruh halimi çok iyi fark ederdi.

Küçük çocukken bile, zor bir gün geçirdiğimi anlardı.

Ama düşündüklerimi saklamak yerine, ona söyledim.

Nerede olduğumu bilmek onun da yararına olabilirdi.

"Senin olmak istediğimi düşünüyordum," itiraf ettim. "Senin motosikletinin arkasında olmak ne kadar harika olurdu diye düşünüyordum. Hayatımın geri kalanında, benimle birlikte koşmak istediğim her maratona seninle koşmak. Ne kadar iyi, şefkatli ve nazik olduğunu düşünüyordum. Ayrıca, sonunda senin kolunda görünmek için yeterince çekici olduğumu ve dünyanın, istediğin herkesi seçebilecekken beni seçtiğin için senin neyin var diye merak etmediğini düşünüyordum."

Derin bir nefes aldı. "Daha önce dinleseydin, neden gergin olduğumu anlardın."

Sessiz kaldım.

"Hala dinliyor musun?"

Yutkundum ve başımı salladım.

"Emin misin?" diye sordu. "Sözlerini duymam lazım, Sutton. Sana söyleyeceklerimi dinlemen lazım."

Gözlerimi kapattım.

Gözlerini göremiyor olsam da, karanlıkta bile bana yönelttiği bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum.

"Evet," diye boğuk bir sesle cevap verdim. "Dinliyorum."

"O zaman ruhumu tekrar açığa vurmamı dinlemeni istiyorum," dedi. "Neden gergin olduğumu söylediğimde beni dinlemeni istiyorum."

Sesli bir şekilde yutkundum ve "Dinliyorum" dedim.

"Gerginim çünkü bunu istememeliyim," dedi boğuk bir sesle, burnu yanaklarımla elma kısmında geziyordu. "Sana ihtiyacın olan alanı vermeliyim. Hayatına girmeye çalışmamalıyım çünkü sana kelimenin tam anlamıyla dünyadaki en kötü şey oldu. Senin için her şeyi göze alacak olan adam, senin için her şeyi göze almayacağını kanıtladı. Seni incitti. Hem fiziksel hem de ruhsal olarak. Ve ben, senin doğru ruh halinde olmadığını bilerek, sonunda seni tam istediğim yerde tuttuğumu fark ederek, iyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu bilerek sana yaklaşıyorum. Ama

iyileşmen için zaman tanımak istemiyorum. Lise yıllarında seni bıraktım çünkü başımda çok fazla sorun vardı. Harekete geçmeliydim ama geçmedim. Yükümün çok ağır olduğunu düşündüm ve bir çocuğu olan, liseyi neredeyse bırakmak üzere olan birine bağlanarak senin hayatını ve geleceğini mahvetmek istemedim. Şimdi, neredeyse aynı durumda, üç yaşında bir çocuğum var ve seni benimle yaşamaya zorluyorum. Sana, yapmamam gereken bir şeyi yaptırıyorum. Mahkeme salonunda neredeyse yalan söylemek zorunda kaldın ve evleneceğimizi söyledin ki, çocuğum için daha kolay mücadele edebileyim. Ve ben sana izin verdim. Sana izin verdim, çünkü seninle ilgili doğru olanı yapmaktan yoruludum.

Derin bir nefes aldım, ama yine de konuşmadım.

"Sonra bana, sonunda kendini yeterince güzel bulduğuna göre, bir şansın olduğunu düşündüğünü söylüyorsun." Diye homurdandı. "Sana bir şey söyleyeyim, Sutton Sway, senin her zaman bir şansın vardı. Kendini en kötü durumda gördüğün zamanlarda bile, herkesten daha fazla şansın vardı. Çünkü her zaman sendin. Liseden beri çıktığım her kadın hep seninle karşılaştırıldı. Geçen ay o yarışta seni gördüğümde, kaotik dünyamda her şey yoluna girmiş gibi hissettim."

Vücudum onun altında adeta eridi.

"Şu anda hayatımda çok fazla sorun var. Combs ailesi Lottie'yi benden almaya çalışıyor. Lottie ortaya çıkıp dünyamı altüst etti. Hala Jett'i almaya gittiğimde onun orada olmadığı kabuslardan uyanıyorum. Başka bir çocuğu büyütmekle ne işim var ki? Bunu yapamayacağımı zaten kanıtladım..."

"Tanrım," dedim ve pozisyonlarımızı tersine çevirerek vücudumu onun üzerine oturttum. Ellerini yakaladım ve başının üzerine kaldırdım, sonra "Yeter," diye bağırdım.

Sessizleşti ve o anda ikimizin de nefes nefese olduğunu fark ettim.

"Tanrım, biz neyiz böyle?" diye sordum. "Eğer yapabilseydim, acıyı ve ıstırapı üstlenirdim. Ve senin de benim için aynısını yapacağını biliyorum. Ama hayat böyle işlemiyor. Kimsenin bizi hazırlamayacağı durumlara atılıyoruz ve ikimiz de diğer tarafa geçtik.

Belki, sadece belki, ikimiz de bu güvensizlikleri bir kenara bırakmalı ve sadece yaşamalıyız. Sadece... yaşamalıyız."

Elleri kalçalarımaya gitti. "Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmamı mı söylüyorsun?"

Gölerek cevap verdim. "Öyle yapardım, ama bunun boşuna olacağını biliyorum. Sen ve ben dünyadaki en fazla düşünen insanlar gibiyiz. Belki de sadece... düşünmemeye çalışmalıyız."

"Peki bunu nasıl yapmayı öneriyorsun?"

NINETEEN

Bugün tavrımın birkaç ücretsiz örneğini dağıtabilirim. Sınırlı sayıda. İade yok.

—Gunner'dan Audric'e

GUNNER

Sözlerim dudaklarımdan çıkar çıkmaz, onun dudakları benim dudaklarıma yapıştı.

Ellerim gömleğine uzandı ve onu yırttım, ellerimin neredeyse tüm göğüs kafesini kavrayabilmesini sevdim.

Vücudu yumuşak değildi.

Çoğu kadının yumuşak olduğu yerlerde o tamamen kas ve sinirden oluşuyordu.

yumuşak olduğu yerlerde sert.

Her bir kaburgasını hissedebiliyordum.

Bu yüzden mi daha önce hep daha esnek kadınlara yönelmiştim kadınlara yönelmemi sağlıyordu? Onun tam tersini istediğim için mi?

"Yine çok fazla düşünüyorsun," diye tısladı ve geri çekildi. "O beyni kapatmak için ne yapmam gerekiyor?"

Hiçbir fikrim yoktu, ama onun bir yolunu bulacağına dair bir hisse kapıldım. Ve buldu da.

Vücudumun üzerinde sürünerek yukarı çıktı ve o anda giydiği tişörtün altında çıplak olduğunu fark ettim.

Bunu nasıl anladım?

Çünkü ıslak amcığı göğsümde yukarı kaydı ve neredeyse göğsümün üst kısmına oturmuştu.

"Kollarını altına koy," diye ısrar etti.

Talimatlarını çok iyi uyguladım ve iki kolumu da bacaklarının arasına soktum.

"Şimdi ne olacak?" diye sordum, o da amını yüzümün üzerine getirene kadar yukarı doğru kaydı.

Başlığı tuttuğunda başlık gıcırdadı, sonra amcığı dudaklarıma değene kadar alçaldı.

"Şimdi işine bak, çünkü bacaklarım bu pozisyonda ne kadar dayanır bilmiyorum."

Kedi dudaklarına gülümsedim. "Evet, hanımefendi."

Sonra tüm ağırlığını bana vererek beni boğmaya çalıştı.

Şimdi, ben bahisçi bir adam değilim, ama am tarafından boğulmak - özellikle de çaresizce aşık olduğum bir kadına ait olan am - gerçekten iyi bir yol gibi geliyordu.

Küfretti. "Üzgünüm, üzgünüm. Bacaklarım zaten titriyor."

Ona karşı kıkırdadım, bu da onun ciyaklamasına neden oldu.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye tekrar etti ve benden kalkmaya çalıştı.

"Hayır," diye homurdandım ve sıkıca tuttum, ellerim onun kalçalarını sıkıca kavradı. "Tam da burada olman gerekiyor."

"Gun..." diye endişeyle mırıldandı. "Ne..." "Unutma, fazla düşünme," diye homurdandım.

Sonra ziyafete başladım.

Klitorisini dişlerimle yakalayıp emdiğimde çıkardığı şaşkınlık çığlığı, boxer şortumun içindeki sikimi gerginleştirdi. Serbest bir elim olsaydı, aşağı uzanıp onu okşamaya başlar, ona çok ihtiyaç duyduğu rahatlamayı sağlardım.

Ama ellerim kıcıyla, ağzım da amıyla doluydu.

Penisime nefes aldirmek için bunları bırakmamın imkanı yoktu.

Zaten akli başında hiçbir erkek bunu yapmazdı.

Onu daha da aşağı çektim, ellerim kaslı kıcıyı sıkıca kavradı — lanet olsun, bu kıcıla ilgili rüyalar görmüştüm — ve dilimle

girişini dilimle deldim. Burnum klitorisinin ucuna çarptı ve o şaşkınlıkla çığlık attı.

"Gunner," diye inledi. "Oh, tanrım. Evet."

Onu yaladım, emdim ve bıçakladım, ta ki o benim üstümde kıvranan bir yığın haline gelene kadar.

Beni sıvılarıyla boğuyordu ve beynimde onu tatmin etmekten başka hiçbir düşünce yoktu. Dilimde patlamasının tadını almak istedim. Sıvılarını boğazıma dökmesini istedim.

Onun...

"Ughhh, evet." Sonunda pes etti, artık vücudunu hiç desteklemiyordu ve titremeye başladı.

Nefes alabilmek için üst vücudumu kullanarak onu yeterince tutmaya çalıştım, ama o bacaklarını yüzüme sıkıca kapatıp "Yeter. Artık yeter." diyene kadar dilimle amını yalamaya devam ettim.

Hızla döndüm, onu yatağa geriye düşmeye zorladım, iç çamaşırımı penisimin dışarı çıkması için yeterince aşağı çektim ve penisimi onun girişine hizaladım.

Yarım nefes sonra, onun içine sonuna kadar giriyordum, onu o kadar dolduruyordum ki, tekrar çığlık atmaya başladı.

İlk başta bunun ilk orgazminin artçı sarsıntısı olduğunu sandım, ama sonra içinden çıktım ve o "Gunner! Geri gir!" diye bağırdı.

Tekrar içine girdim ve onun etrafımda nabız atmaya başladığını hissettim ve hiç incelik ya da ritim olmadan onu sertçe sikerken yüzümde beliren gülümsemeyi durduramadım.

Amcığı sikimi sıkı ve ben kendimi sonuna kadar gömdüm ve orada kaldım, vücudum gerildi ve sıcak, ıslak amcığının derinliklerine boşaldım.

Nefes nefese ve bitkin bir halde onun üzerine yığıldım, o da uzun bacaklarını belime doladı ve beni o kadar uzun süre tuttu ki, gerçekten uykuya dalmaya başladım.

Ancak uyku beni tamamen ele geçirmeden önce, bizi yan yatacak şekilde döndürdü. Sonra derin bir nefes aldı.

"Siktir, çok ağırırsın," diye uykulu bir sesle cevap verdi.

Onu tekrar kendime yaklaştırdım ve gözlerimi tekrar kapattım.
"Üzgünüm."

Sabaha kadar gözlerimi açmadım.

Gözlerimi açtığımda, uykuya daldığımızdaki pozisyonumuzun aynen aynı olduğunu görünce şaşırdım.

İkimiz de hala yan yatıyorduk.

Ben hala tamamen onun

içindeydim.

Ve benim penisim sert ve zonkluyordu.

Gözlerimi araladığımda, onun gözlerinin hala sıkıca kapalı olduğunu gördüm.

Saçları her yerdeydi.

Ağzımda.

Gözümde.

Gözlerinde.

Ağzında.

Ve dudaklarının köşesinde az miktarda salya vardı, bu gördüğüm en sevimli şeydi.

Hafifçe kıpırdadı ve bu hareket beni biraz daha derine itti.

Ben inledim, ama o kıpırdamadı.

Bir beyefendi muhtemelen bunu devam ettirmeden önce onu uyandırırđı, ama ben hayatım boyunca bir beyefendi olmadım.

Bir

erkek

mi?

Evet.

İstedğini yapan bir erkek mi? Evet.

Nazik ve kibar bir erkek mi? Hayır.

Muhtemelen asla öyle biri olamazdım.

En azından, en çok sevdiğim kişiler dışında kimseye karşı.

Ve kesinlikle onun ıslak olduğu ve benim penisimin derine gömüldüğü bu tür bir durumda olamazdım.

Yavaşça hareket etmeye başladım, uyanma belirtisi var mı diye yüzüne bakıyordum.

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı.

Ben de daha hızlı hareket ettim.

Biraz daha derine.

Biraz daha sert.

Başını yana çevirdi ve başını daha yükseğe kaldırdı, tam olarak uyanmamış olsa da, yaptığımız şeyin etkilerini kesinlikle hissediyordu.

Yine yavaşça hareket ettim, bu sefer daha uzağa çekip sonra tekrar derinlemesine içeri girdim.

Göz kapakları titredi, ama hala uyanmadı.

Patlamaya hazır olana kadar yumuşak, yavaş ritmi sürdürdüm ve ancak daha fazla dayanamayacağımı hissettiğimde aramıza uzandım ve başparmağımın kenarıyla klitorisini masaj yapmaya başladım.

Orgazm olurken uyanık kalacak mıydı?

Uyanacak mıydı?

Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Klitorisini tam doğru şekilde yakalayıp yavaşça daireler çizmeye başladığımda inledi, ama gözleri sıkıca kapalı kaldı.

Meme uçları sertleşmiş ve göğüs kıllarıma lezzetli bir şekilde sürtünüyordu, bunun ona iyi geldiğini biliyordum.

Kahretsin, ölü gibi uyuyordu. Ve

bu hoşuma gitti.

Onu bu kadar ileri götürebilmem ve onun hala uyuyor olması hoşuma gitti.

Sapık zihnim, o uyurken ona başka neler yapabileceğimi merak ediyordu.

Amcığı dalgalanmaya başladı, orgazmın geldiğinin açık bir işaretiydi ve vücudunun kasılmasını izledim.

Gözleri uykulu bir şekilde açıldı ve dudaklarından yumuşak bir çığlık çıktı. "Gunner," diye uykulu bir şekilde fısıldadı. "Ne... mmmmmmm." Başı geriye düştü ve dudaklarından sessiz bir çığlık çıktı.

Kukusu sıkıca kilitlendi ve sonunda bıraktım.

Orgazmım beni terk etti ve onu taşıyarak doldurdu.

"Ne yapıyorsun..." diye nefes nefese sordu, kendine gelirken. "Vay canına. Hoşuma gitti."

"Kahveden daha mı iyi?" diye alay ettim, yatağın kenarından yuvarlanarak onu kendime kilitli tutarken.

"Danimarka çöreklerinden daha iyi." Gözleri ciddi bir şekilde başını salladı.

Gülümseyerek ikimizi banyoya götürdüm.

Duşunu açtım ve saatime baktım.

"Altı," diye mırıldandım, onunla birlikte duşa girmeyi düşünürken.

"Altı ne olmuş?" "Baba!"

Onu benden çekip yere indirdim.

Birden fazla boşalmamız ondan fışkırarak yere düştü. Bu manzara sikimi titretmişti.

Bazı spermlerin onun uyluk içinden aşağı kaymasını izledim, sonra diğer odadan çocuğumun tekrar çığlık attığını duydum.

"Duşa girmem lazım," dedim, gözlerim hala onun iç uyluklarına odaklanmış halde. "Ve kendi duşumda olmazsam, bizi burada bulmaya gelir."

Beni itti. "Git." İsteksizce gittim.

Vücudumdaki her hücre bana burada kalmamı, sonsuza kadar kalmamı ve zamanın sonuna kadar bu sabahı tekrar tekrar yaşamamı söylese de.

YİRMİ

*Çamaşır makinesi kalan süre hakkında yalan söyleyerek ne kazanıyor?
Daha fazla zamana ihtiyacın varsa, söyle yeter.
—Sutton'ın gizli düşünceleri*

SUTTON

"Hoşça kal baba!"

Gunner küçük kızına kocaman bir gülümseme attı, bana göz kırptı ve başka bir şey söylemeden çıktı.

Ben duşta vakit geçirirken o da kendi düşunu aldı, çamaşır yıkamakla kalmadı, çamaşırları katlayıp yerleştirdi ve aynı zamanda kızına yemek yedirmeyi de başardı.

Bu adam ebeveynlik konusunda tam bir uzmandı.

Neyse ki kızı beslemişti, çünkü benim de bu sabah gitmem gereken yerler vardı.

"Tamam, Lottie kızım. Bugün ne giyeceğiz?"

"Ayakkabı!"

Gülümsedim. "Ayakkabı, evet. Ama başka ne? Pijamalarımızla dışarı çıkamayız."

"Neden?"

Bir an durdum, çünkü buna bir cevabım yoktu.

Neden giyemezdi ki?

"Hava soğuk olduğu için mi?" diye saçma bir bahane uydurdum.

Burnunu kırıştırdı.

Önceki gece soğuk olmasına rağmen, bugün hava çok soğuk değildi.

Gunner'ın mutfağındaki büyük ekranda bulunan hava durumu uygulaması — bir tarafında onun programını, diğer tarafında Lottie'nin programını ve o gün yapması gereken işleri gösteren — en yüksek sıcaklığın 60 derece olacağını gösteriyordu.

Soğuktan ama katlanılabilir bir hava.

"Giydiklerin oldukça ince," dedim. "Baban da saçını yapmaya vakit bulamamış ve tatlım, saçın berbat durumda. Örgü saç nasıl olur?"

En iyilerinden Fransız örgüsü yapabilirdim.

Bunu kendim öğrenmek zorunda kalmıştım çünkü lisedeki takımdaki kızların yapacağı türden bir kız değildim. Onlar teklif etmedikleri için değil, ettiler. Ama saçımınla uğraşırken kesmeyeceklerine güvenmediğim için.

Kendimi zorbalardan korumayı öğrendiğimi söyleyelim, ve bu, başıma bela açabilecek bir duruma kendimi sokmamak anlamına geliyordu.

Tabii ki, bunu kendime yapmayı öğrendim ve başkalarının saçlarını örebileceğimi bilmek için annem üzerinde sayısız kez pratik yaptım.

"Evet!" Lottie alkışladı. "Örgüler."

Onu kollarımın arasına aldım ve o da krepini

Banyoya gittik ve onu lavabonun üzerine oturtup ayakları lavabonun içinde. "Tamam, şimdi çok sabit durman gerekiyor, tamam mı?" Ciddiyetle başını salladı.

İşe koyuldum ve yaklaşık beş dakika içinde saçlarını başının iki yanına iki Hollanda örgüsü yaptım.

O da mükemmel bir müşteri idi, çünkü o kadar hareketsiz duruyordu ki, uyuyor sanırdınız.

Gözleri, beni çalışırken izlerken heyecanla parlıyordu.

Sonunda işimi bitirdiğimde, saçlarına saygıyla dokundu ve bu hareketim kalbimi eritti. "Vay canına."

Onun yanağına öptüm. "Şimdi, ne giyeceğiz?"

Elimi çekerek, "Sen de örgü yap!" dedi. Saçlarıma baktım.

O kadar uzundu ki, bitirmem sonsuza kadar sürerdi, ama gözlerindeki umut dolu bakış, beni saçımı at kuyruğundan çıkarmaya itti. "Tamam. Eğer istediğin buysa."

Heyecanla başını salladı ve ben de işe koyuldum.

Üç kat daha uzun sürdü ve işim bittiğinde omuzlarım çok ağrıyordu.

"Şimdi giyinelim."

Ona siyah tayt, tenis ayakkabısı ve sevimli bir Nike sweatshirt giydirdim.

Ben de aynı şekilde giyindim ve on beş dakika sonra evden çıktık, on beş dakika sonra da bir sonraki cenaze evine vardık.

Lottie'yi getirmemin sorun olup olmadığını önceden telefonla sormuştum ve cenaze evi müdürü, çocukları sevdiğini ve torunlarını özlediğini söyleyerek hemen kabul etmişti. Onu getirmem için ısrar etmişti ve yalan söylemiyordu. Lottie'yi sanki birbirlerini ömür boyu tanıyormuş gibi karşıladı.

"İşte benim kızım," diye seslendi cenaze evi müdürü. "Buraya gel!"

Lottie, onun sevgisini görmekten heyecanla masasına doğru yürüdü ve ben de arkada çalışmaya başladım.

İki müşteriyi halletmem iki saatimi aldı ve bu süre boyunca Lottie, üzerinde çalıştığım ölü kişiyi umursamadan gelip gitti.

Umursayan kişi, Lottie ve ben çıkmaya hazırlanırken kapıdan giren bir kadındı.

Kim olduğunu bilmiyordum, ama gözlerini kısarak bana ve üç sıra ötemde oturan Lottie'ye bakıp duruyordu.

Bana bakışlarından hoşlanmadım, bu yüzden Lottie'ye doğru yürüdüm ve onu kucağıma aldım, kızıma uzanıp onunla kaçmamasını sağlamak istedim.

Bana bakışları tedirgin ediciydi. "Bu kim?"

Gülümsedim ve kızı kalçamda kaydırarak onu güldürdüm.

"Bu küçük kız," dedim ve karnını gıdıkladım. "Benim en iyi arkadaşım."

"Hayır, ama gerçekten. Kim bu?"

Gözlerimi devirdim ve "Sen kimsin?" dedim.

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Adımı bilmenize gerek olduğunu sanmıyorum" dedi.

"Ve bizim adımızı bilmenize gerek yok," dedim. "İyi günler."

Kadın ipucunu anlamadı, ama cenaze müdürü içeri girip "Hanımefendi, yardımcı olabilir miyim?" dedi.

"Cenaze masraflarını ödemek için geldim."

Cenaze müdürü ona en çekici gülümsemesini göstererek, "Harika. Beni takip edin, size ihtiyacınız olan yardımı sağlayayım" dedi.

Ona el sallayarak işimin neredeyse bittiğini belirttim ve o da başını sallayarak cevap verdi.

Lottie'yi eşyalarımı koyduğum masaya götürdüm ve "Gitmeye hazır mısın, Beanie?" dedim.

"Evet," dedi sevimli melek gibi sesiyle. "Acıktım!" Gülümsedim.

Bu beni hiç şaşırtmadı.

"Baban da hep açtır," diye takıldım. "Öğle yemeği yiyip onu görmeye gitmek ister misin?"

"Evet!" diye cıvıladı.

Serbest elimle kutumu aldım ve kapıdan çıktım. Daha önce gördüğüm kadının arabamın yanında durduğunu görünce hiç şaşırmadım.

Onda beni rahatsız eden bir şey vardı ve bu hissi hiç sevmiyordum.

"Hey," dedi ben yaklaşırken. "Konuşabilir miyiz?"

Onu görmezden geldim ve "Lütfen geri çekil, onu koltuğuna oturtayım" dedim.

Kadın geri çekildi, ben de onu koltuğuna oturtup arabayı çalıştırdım ve onun için filmi açtım.

Kadın daha önce yemediği krepini aldı ve ben kapıyı nazikçe kapattım, sonra kadına döndüm.

"Sen beni tanımıyorsun."

"Hayır," dedim. "Tanımıyorum."

Kadın yüzünü buruşturdu. "Ben Jackson'ın nişanlısıyım." Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle misiniz?"

"Evet." Tereddüt etti. "Evet, ve bir bebek istiyoruz." Ahh, bunun nereye varacağını biliyordum.

"Benim bebeğimi istiyorsunuz," dedim. "Çünkü onun spermi ve benim yumurtalarım depolanmadan önce döllenmişlerdi. Ve böyle bir insan olmak istemem ama size yumurtalarımı vermeyeceğim. Vermeyeceğim işte."

Kaşlarını şiddetle çattı. "Ama onunla çocuk sahibi olabilmemin tek yolu bu!"

Ben zaten başımı sallıyordum. "Bu olmayacak. Üzgünüm."

Hayal kırıklığıyla ayağını yere vurdu. "Bu tamamen saçmalık."

"Tamamen saçma olan şey, benim bunu kabul edeceğimi düşünmen. Üzgünüm, ama bu olmayacak."

Bana tısladı, "Bunu mahkemeye taşıyacağız."

"O zaman mahkemeye götürün," dedim. "Boşanmada aldığım tek şey oydu. Ev yok. Araba yok. Yüzümü mahvettiği için tazminat yok. Hiçbir şey yok. Aldığım tek şey o ve onu bırakmayacağım."

Cevabımdan hoşlanmadı.

Bunu anlayabiliyordum.

Ama bu konuda taviz vermeyecektim.

Jackson'ın spermiyle döllenmiş yumurtamı ona vermem için hiçbir şekilde mümkün değildi.

Neyse ki konuyu zorlamadı ve yerine arabasına doğru yürüyerek uzaklaşmayı tercih etti — ki onun *benim* eski arabam olduğunu fark ettim.

Tanrı aşkına.

Chick-fil-A'ya vardığımızda, üzgünüm ama üç yaşındaki bir çocuk öğle yemeği için bunu istediğinde, onunla tartışmayacağım, Gunner'a nereden olduğunu öğrenmek için mesaj attım.

Bana konumunu gönderdi, ben de ona yakında orada olacağımızı belirten bir mesaj attım.

Geçen seferkiyle aynı okula vardığımızda bizimle dışarıda buluştu.

"Merhaba bayanlar," dedi Lottie'yi araba koltuğundan çıkarırken. "Saçına ne oldu?"

Gülümsedim. "Biraz dağınıktı ve ben acelem vardı. Bugün iki müşterim vardı. Sana öğle yemeği getirelim dedik, sonra da yeni koşu ayakkabısı almaya gideceğiz."

"Kartımı al," dedi. "Senin için de bir şeyler almadan seni oradan çıkarmayacağına eminim."

Burun kıvırdım ve onu içeriye kadar takip ettim. "Katılıyorum. İşime gittiğimizde cenaze müdürlerinin ona verebileceği kalemleri, defterleri ve diğer her şeyi alıp çıkıyor. Sanki bir sihirbaz gibi. Kimse ona hayır diyemiyor."

"Ben de dahil," diye inledi. "Yine Chick-fil-A mı?"

"Tartışmadım," diye utangaçça itiraf ettim.

Okula girerken gülerek, girişte kimlik tarayıcıyla rozetini taradı ve dinlenme odasına yöneldi.

Yolumuzun kesiştiği birkaç kişiye gülümsedim, ama vardığımızda geçen seferki aynı adamın dinlenme odasında olduğunu görünce gülümsemem kesildi. Okul koridorunun ortasında Gunner'ı öptüğüm için beni biraz rahatsız eden adam.

"Yates," dedi Gunner adama selam vererek. "Senin tarafında her şey halloldu mu?"

Son cümleyi söyleme şekli içimden gülümsememe neden oldu.

Gunner, bu adamın son birkaç gündür gelip işini yapmaması nedeniyle hoşnutsuzluğunu dışa vurmamış olabilir, ama onunla yeterince vakit geçirdiğim için omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum.

Bu adamdan hoşnut olmadığını söylemek yetersiz kalırdı.

"Her şey halloldu." O, ben odaya girerken başını salladı ve gözleri uyanık hale geldi. "Öğle yemeği vakti mi geldi?"

"Evet," diye homurdandı Gunner. "Diğerleriyle birlikte dışarı çıkacak mısın?"

"Gidecektim, ama bugün öğle yemeğimi yanıma aldım ve kız arkadaşım, onsuz yemeğe çıkarsam beni öldüreceğini söyledi." Diye iç geçirdi.

"Ve birbirimizin yerini bildiğimiz için, bunu açıkça yapmamaya çalışıyorum. Ev almak için para biriktirmeye çalışıyoruz."

Başımı salladım.

Bir kız arkadaşın böyle bir şey söyleyeceğini tahmin edebiliyordum.

"İlginç," diye mırıldandı Gunner ve yiyecekleri masaya koydu.

Lottie, Gunner'ın onun için çektiği sandalyeye tırmandı ve ulaşabildiği ilk çantaya uzanarak, elinin büyüklüğünde bir waffle kızartması çıkardı.

"Senin için biraz büyük değil mi?" diye sordu Yates.

"Hayır," diye yanıtladı ve patates kızartmasını yemeye başladı, bakışları önündeki kağıt ve kalemlere odaklanmıştı.

Yates, biz yemek yerken orada garip bir şekilde durdu ve öğle yemeğimizin yaklaşık on dakikası geçtikten sonra telefonu çalana kadar oradan ayrılmadı.

O gittikten sonra Gunner'a baktım ve o başını salladı. "Bilmiyorum. Bu benim için bile garipti."

Dudaklarımın köşeleri yukarı kıvrıldı ve ekstra proteinli salatama daldım. Yani, iki porsiyon ekstra nugget. O kadar çoktu ki, artık pek sağlıklı sayılmazdı, ama en azından bugünkü yemeğime biraz yeşillik eklemiştim.

Nugget'larını gerçekten çok sevdim, ne yapayım.

Öğle yemeğinin geri kalanı ilk kısmından çok daha iyi geçti ve bana Gunner'a Jackson'ın yeni nişanlısı hakkında her şeyi anlatma fırsatı verdi.

"Yani bana söylediğin şey, spermi daha iyi saklamak için yumurtalarını döllemelerini önerdikleri. Boşanmada sana o döllelenmiş yumurtaları verdi ve şimdi kendi çocuklarını yapabilmek için yumurtaları geri istiyorlar. Ve o çocuğun aynı zamanda senin de çocuğun olacağı umurlarında değil mi?"

Başımı salladım.

"Delirdiler mi bunlar?" Sandalyesine yaslandı, dar tişörtü karnını gergin bir şekilde kapladı.

Kollarındaki ve ellerindeki damarların atışları, onun söylediklerinden bir an için dikkatimi dağıttı.

"Ne tür bir kafa travması geçirdiler de senin buna evet diyeceğini düşündüler?" Başını salladı, hareketiyle bukleleri zıpladı. "Yani, tanrım."

"Biliyorum," diye kabul ettim, gözlerimi onun seksi vücudundan ayırıp öğle yemeğime odaklandım. "Mahkemede görüşürüz dedi. Sabırsızlanıyorum."

"Avukatımı ödünç alabilirsin, o bir köpekbalığıdır," diye alay etti.

"Sanırım ona ulaşacağım," ranch sosuyla kaplı bir nugget'ı çiğnerken mırıldandım. "Siktiğimin herifleri. Hepsi."

"Eski sevgilinle karanlık bir sokakta karşılaşmak hiç de fena olmazdı, orası kesin."

"Eski sevgilin kim?"

Yates.

Dönüp kapıda tereddütlü bir şekilde duran ona baktım.

"Şu anda konuşmak istemediğim bir adam," dedim, konuyu değiştirmek isteyerek.

"Anladım," dedi Yates başını sallayarak. "Hey, patron. Erken çıkmam lazım."

Bir işim çıktı."

Gunner'ın gözleri benimkilerle buluştu ve nedense bunun onun son damlası olduğunu anladım.

"Tabii, ama seni uğurlayayım. Seninle konuşmam gereken bir şey var" dedi.

Geri döndüğünde, öğle yemeğimizin geri kalanını almıştım ve Gunner'ın gözleri öfkeli bir maviye bürünmüştü.

Gözlerime bakarak, "Eh, bu iş bitti," dedi.

Gülümsedim ve "iyi" diye cevap vermek üzereydim ki, küçük kasırga Lottie bizi böldü.

"Baba örgü!"

Gülümsedim. "Evet, baba. Örgü ister misin?"

Ona göz kırptığımda, dudaklarından çok sevdiğim o homurtu çıktı.

Saçını çekiştirdi, saçları görüldüğünden daha uzundu. "Hmm, sanırım yeterince uzun değil."

"Baba örgü yap!"

"Muhtemelen biraz yapabilirim," diye kabul ettim. "Ama daha çok mısır sırası gibi olur."

"Tamam," kızının yanındaki sandalyeye oturdu. "Hadi yapalım."

YİRMİ BİR

*Bebek isteğiniz varsa, biraz uyuyun. Eğer o uykudan keyif aldıysanız,
çocuk yapmayın.
—Gunner'dan Jasper'a*

GUNNER

Hayat devam etti.

Yates'i kovduktan tam üç hafta sonra, Austin'deki bir okul bölgesinden bir telefon aldım ve güvenlik değerlendirmesi yapmaya gelip gelemeyeceğimi sordular.

Bu güvenlik değerlendirmesi iki tam günümü alacaktı ve onlar hızlı bir şekilde yapılmasını istiyorlardı.

Bu yüzden, sabah koşum sırasında — bu seferki şans eseri kısa bir koşuydu — Lottie'yi Sutton'la bırakmayı gündeme getirdim.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?"

"İlk aşama için mi? Sadece iki gün. O günlerden birinde onu kreşe sen götürürsün. Ama sonra kreşten çıktıktan sonra onunla vakit geçirip, ona yemek yedirmen gerekir. Onu yatmaya hazırlaman gerekir. Audric'e bir gününü ayarlayabilirim, ama o ve Creole Cuma günü Hawaii'ye uçacaklar, bu yüzden ona bakamazlar..."

"Hepsini ben yaparım." Sutton elimi itti. "Sormamın sebebi o değil." Alnındaki teri sildi ve açıkladı. "

sadece her zamanki gibi benimle uzun vadede birlikte çalışıp çalışmayacağını bilmek istediğim için soruyorum."

Sırıtarak gülümsedim. "Seni rahatlık alanının dışına çıkarmak için dünyadaki hiçbir şeyi kaçırmam, Sutton."

Dürüst olmak gerekirse, onu başka şekillerde de rahatlık alanının dışına itmeyi seviyordum.

Başını aşan bir durumda çöküşünü izlemek büyüleyiciydi.

Bana dilini çıkardı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Onu götürmenin sorun olmadığına emin isen, yarın sabah."

"Sorun yok," diye söz verdi. "Ve tüm kulübün burada. Yardıma ihtiyacım olursa, onlar burada. Ama yardıma ihtiyacım olmayacak."

Park yerinden çıkan çöp kamyonunu geçmek için hızlandım ve Sutton tekrar yanıma gelene kadar bekledim, sonra "Şuradaki yan yola girelim. Girmezsek, yolun geri kalanında o iğrenç kokunun arkasında sıkışıp kalacağız" dedim.

"Yolu göster, Gun."

Öyle yaptım ve bizi benim mahalleme arka yoldan götürecek yan yola saptım.

Lottie, düz olmayan kaldırımında sarsılınca kıkırdadı, bu da Sutton ve beni gülümsetti.

O ses, dünyadaki en güzel seslerden biriydi. Kelimenin tam anlamıyla daha güzel bir şey yoktu.

"Jett'in kahkahasını ilk kez duyduğumda." Sutton bir çukurun üzerinden atladı. "Sen vuruş antrenmanındayken oldu. Onu vuruş kafeslerinin dışındaki küçük zıplama aletlerinden birine oturtmuştun ve üzerinde kocaman bir güneş şemsiyesi vardı. Ben koşmaya başladım, ama o uzanıp bacağıma dokundu ve ben eğilip altına baktım. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ben onun küçük karnını gıdıkladım. Yere düşürdüğü oyuncağı aldım ve sen dönüp bana gülümsedin, benim onunla konuştuğumu görünce."

"Hatırlıyorum," dedim. "O gün kros koşuyordun ve vuruş koçu, koşarken spor sütyeni ve kısa şort giydiğin için çok kızmıştı."

"Hava çok sıcaktı ve koçumuz, birkaç kız sabah antrenmanını kaçırdığı için bize ekstra koşu yaptırıyordu," dedi. "Ağustos ortasıydı ve dışarı çok sıcaktı, ben de tişörtümü çıkardım. Koçun her geçtiğinde homurdanıyordu."

"Çünkü bunun dikkat dağıtıcı olduğunu düşünüyordu." Ona kötücül bir gülümseme attım. "Haklıydı. Sen çok dikkat dağıtıcıydın. Model vücuduna sahiptin. Hala da öyle. Herkes sana bakıyordu."

O gün hafızama kazındı çünkü o Jett ile konuşmak için eğilmişti ve benim çok kötü bir günüm olmuştu. İkisini birlikte gülümserken görmek, dünyaya olan öfkemi yatıştırmak için harika bir yoldu.

"Üzgünüm." Omuz silkti. "Ama olabildiğince rahat olacağım. Ben..." Sesi kesildi ve "Ne oluyor?" dediğinde durdum.

Onun "ne oluyor" demesi beni onun baktığı yere dönmeme neden oldu ve gördüğüm şey karşısında kemiklerim sarsıldı.

"O..." diye fısıldadı. "Evet."

"Ne oluyor lan?"

Gerçekten de ne oluyor?

"O burada ne arıyor?" diye fısıldadı. "*Onlar* burada ne arıyor?"

"O" Aleah'tı. "Onlar" Aleah ve Yates'ti.

İkisi de benim mahallem giriş kapısından biraz aşağıda bir arabada oturuyorlardı.

Görünüşe göre, bizim rutinimizi yeterince iyi biliyorlardı ve genellikle siteden çıkıp girişin solundaki yollarda koştuğumuzu biliyorlardı.

Sağdan geleceğimizi beklemiyorlardı, çünkü hiç öyle yapmamıştık.

Ama bu sefer durum farklıydı ve bir daha asla görmek istemediğim kişiyi iyice görebildik.

Lottie'nin bebek arabasından telefonumu aldım ve birkaç saniye sonra Apollo'nun adını tuşlayarak kulağıma götürdüm.

"Saatin sabah yedi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hava çok ısınmadan koçumu bitirmem lazım." Yaptığım şeyi savundum. "Ayrıca, Washington'da saat sekiz, ki şu anda sen de oradasın."

"Ben Teksas saatine göre yaşıyorum," diye homurdandı. "Ne var ne yok?"

Ona karşılaştığım durumu kısaca anlattım ve o da "yippee"ye çok benzeyen bir şey mırıldandı.

"Ben de bu konuyla ilgileneceğim ve sana geri döneceğim." O burun kıvrıldı. "Ne aptallar."

Telefonu kapattım ve "Onları geçip, orada olduklarını bilmiyormuş gibi davranalım mı?" dedim.

"Bizi görmemeleri neredeyse imkansız," diye itiraz etti. "Ve üstü açık bir cipte oldukları için onları gördüğümüzü anlarlar. Geldiğimiz yoldan geri dönüp doğru yönden yaklaşalım. Böylece sürpriz unsurunu koruyabiliriz."

"Sanırım," diye mırıldandım.

Her halimle onlarla yüzleşmek istiyordum.

Ama Yates konusunda işler biraz daha mantıklı olmaya başlamıştı.

O her zaman benim hayatımla çok ilgilenmişti.

Hayatımı değiştiren kadınla birlikteyken bu tür bilgileri sorması mantıklıydı. Hala ara sıra bana ulaşip para isteyen kadın.

"Yüzüne tuğla atmak istiyorum," diye mırıldandı Sutton, normalde geldiğimiz yoldan bir mil geri dönerek, kokuşmuş çöp kamyonunu yakalarken.

Oldukça mide bulandırıcıydı, ama Lottie "İğrenç, kokuyor!" diye tekrar edip dururken yine de gülmekten kendimizi alamadık.

"Bu kadar halka açık bir yerde olmadığımız bir anı bekle," diye gülerek söyledim. "Ya da suçlanmayacağın bir şekilde yap."

O, içinden homurdandı ve bu, berbat duruma rağmen beni güldürmek istedi.

"Yates konusunda her zaman bir adım geride olduğumu hissettim," itiraf ettim. "Sanki o her zaman benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi."

"Görünüşe göre, öyleymiş." Yürümeye başladı. "Yorgunum. Kahvaltıya gitmeliyiz."

Burun kıvırdım. "Bu yüzden kötü yemek yemeyeceksin. Evet, bu çok can sıkıcı, ama duygularımızı yemekle gidermeyeceğiz."

"İzle de gör," dedi, bizi mahallenin kapısına götürecek son yolu dönerken. "Onlara orta parmak gösterip gitmek istiyorum. Hey, bak, bir taş var. Onların ön camına tam olur."

Kıkırdadım. "Üç yaşındaki bir çocuk bizi dinliyor ve izliyor, bu yüzden iyi örnek olmalıyız."

O kadar abartılı bir şekilde iç çekti ki, sonunda nefesi kesildi.

"Yanlışlıkla baktım ve Aleah'ın bize doğru tuttuğu bir dürbün var bize doğru tutuyor," diye mırıldandı.

Yolun ilerisinde bir araba çalıştı ve ikimiz de zamanında başımızı kaldırıp, arabanın caddenin ortasında üç noktalı U dönüşü yapıp hızla uzaklaşmasını izledik.

"Yates aptal değil," diye kabul ettim. "Eski bir asker. Ayrıca birkaç yıl kolluk kuvvetlerinde de çalışmış. Aleah gibi biriyle birlikte olacak kadar aptal olması beni şaşırtıyor. Bana olan nefretini ve deliliğini hiç gizlemiyor. Parasız ve çaresiz olduğunu saklamıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, o akıllı birine benziyordu. Burada başka bir şeyler dönüyor olmalı."

"Katılıyorum..." Sesi giderek azaldı. "Senin evinin önünde başka bir sıradan araç park etmiş."

İç geçirdim. "Combs ailesi yine velayet davası açarsa şaşırmam."

Yürüyüşümüz yavaşladı, bir adım atıp bir adım atamıyorduk.

"Bu saçmalık," diye mırıldandı. "Buraya nasıl giriyorlar ki?"

"Bu çok iyi bir soru, çünkü bana her seferinde işyerimde tebligat yaptılar."

Yol boyunca yürüdük ve kadının şık takım elbisesiyle arabadan indiğini görünce hiç şaşırmadım.

"Bayan Sway?"

Sutton'ın gözleri benimkilere takıldı ve "Oh, sıra bende!" derken komik bir şekilde güldü.

Sutton, kadın bahçeyi geçerken döndü, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabıları çimlere batarken bize doğru ilerledi.

"Bu ayakkabılar için iyi olamaz," diye mırıldandım o yaklaşırken.

"Hayır," diye onayladı Sutton. "Neden içeri girip..."

"Ben burada kalacağım," diye sözünü bitirmeden ona karşı çıktım.

Kadın sonunda bize ulaştı ve elindeki kağıtları Sutton'a uzattı.

Sutton sakın bir gülümsemeye kağıtları aldı ve "İyi günler, hanımefendi" dedi.

Kadın, Sutton'ın samimi tavrından açıkça şaşırılmıştı, çünkü ilk başta nasıl tepki vereceğini bilemedi. Sonunda gülümsedi ve aceleyle uzaklaştı, bu sefer kaldırımın kenarına park ettiği arabasına giden uzun yolu kullandı.

Sutton benimle birlikte içeri girerken, kadın manila renkli yasal zarfı yırttı.

"Ahh, tahmin ettiğim gibi. Çöp." Kağıtları bana uzattı. "Sanırım şaka yapmıyorlarmış," dedim kağıtları okurken. "

Bu kadar çabuk dosyalandığını görünce, zaten bu yolu izlemeyi planladıklarını düşünüyorum. Öyleyse neden işyerine geldi? Ayrıca, senin nerede olduğunu nereden biliyordu?"

"Bu iyi bir soru, çünkü her gün nerede çalıştığımı kimseyle paylaşmıyorum. Programımı bir gece önceden yapıyorum. Cenaze evleri bile ne zaman geleceğimi bilmiyor." Evimin ön kapısından içeri girdi ve pancake şurubu ve waffle kokusu bizi karşıladı. "Peki bizim burada olduğumuzu nasıl bildi? Ve neden burası..."

"Paka!"

"Merhaba Beanie Weenie," dedi Parker amcam bize doğru yürürken.

Tanıdığım en iri, en huysuz, en korkutucu adam, benim küçük kızıma bayılıyordu.

Ama yine de, kendi çocuklarına da bayılırdı.

"Ahhh, bu küçük Sutton değil mi?" dedi, benimle birlikte olan kişiyi görünce. "Taşındığını duymuştum."

"Diğer şeylerin yanı sıra," dedi Sutton burnunu kırıstırarak. "Seni tekrar görmek güzel."

O, Sutton'ın uzattığı eli tuttu ve bir kez sıktıktan sonra, "Şehirdeydim, ben de uğrayayım dedim. Yolda koşarken sizi gördüm, ben de geri dönüp waffle yapayım dedim. Aç mısınız?" dedi.

"Açlıktan ölüyorum," diye itiraf etti Sutton. "Uzun bir gün oldu." "Saat daha sabah yedi."

"Evet, ama iki saat önce uyandığımdan beri bir sürü şey oldu," diye itiraf etti. "Gidip bu kıyafetleri değiştireceğim. Hemen dönerim."

Başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu, odasına giderken kağıtları tezgahın üzerine attı.

Onun gidişini izledim ve sonunda bakışlarımı amcama çevirdiğimde, o bana anlamlı bir gülümsemeye bakıyordu.

"O kıza hep ilgi duyduğunu biliyordum." Omuz silktim.

İnkâr etmenin bir anlamı yoktu.

Öyleydim.

"Sabahın bu saatinde ne işin var?" diye sordu, mutfağıma doğru ilerleyip waffle'ları tabaklara koymaya başladı.

Lottie'nin tabağını aldım ve tezgahın üzerine koydum. Orada, tezgaha güvenli bir şekilde tutturulmuş bir tabure vardı.

Yemeği yerine koyduğumda, Parker onu tabureye oturtup şurubu uzattı.

Waffle'ını şuruba batırdı ve Parker şişeyi elinden almak zorunda kaldı, yoksa devam edecekti.

"Teşekkürler!" diye cıvıladı.

Parker ona göz kırptı.

"Bu sabah farklı bir yoldan gitmeye karar verip dün kovduğum adamla karşılaşana kadar sabah oldukça iyi geçiyordu."

"Hangisi?"

"Yates."

"Huh, neden onu kovmak zorunda kaldın? Oldukça sağlam biriydi. Rafe bile onu tavsiye etmişti." Gözlerini bana dikti.

Son birkaç ayda onunla olan her şeyi anlattım ve bu sabah arabada kiminle bulduğumu

anlattım.

"Orospu çocuğu," Parker başını salladı. "Bu..." "Berbat mı?" Şaka yaptım.

"Bu bir kelime." Tezgahın köşesindeki evrakları işaret etti. "Peki ya bu?"

"O," diye homurdandım, "Sutton'ın eski sevgilisi sorun çıkarıyor."

"Gereksiz sorun," Sutton elini sallayarak içeri girdi, siyah tayt, bol siyah tişört ve çorap giymişti. "Çünkü buraya taşındıktan birkaç gün sonra, onları yok etmelerine izin verdim. Döllenmiş yumurtalar artık yok."

"Bunu yaptığın için başın belaya girecek mi sence?" diye merak ettim.

"Neden başım belaya girsin ki? Yani, onlar benim malımdı, istediğim gibi yapabilirdim." Bir süre durdu.

"Tüm bu bilgileri Gunner'ın hurda avcısı avukatına gönder. Bırak o halletsin," diye önerdi Parker. "Şimdi, buraya gelme sebepime gelelim. Lottie'yi birkaç günlüğüne eve götürmek istiyorum. Göle kamp yapmaya gidiyoruz ve Kayla çok hevesli."

Bu sözler kalbimi ısıttı.

"Aslında, ben de birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacaktım. Sutton'dan ona bakmasını istemiştım, ama sakıncası yoksa, bu sayede o da işlerini halledebilir." Sutton'a kaşlarımı kaldırarak baktım, o da biraz üzgün görünüyordu. Elini tutup, "Onu istediğin zaman alabilirsin," dedim.

O da elimi sıktıktan sonra waffle yığınınına yöneldi ve kendine bir tane aldı. "Sorun değil. Siz yokken zamanımı değerlendirmek için başka bir yol bulurum. Belki birkaç ceset daha toplarım."

Parker durakladı. "Bunun ne anlama geldiğini hiç anlamadım."

Sutton oturdu ve yemeğe başladı, ben de ona işinin ne olduğunu anlattım.

Sonunda Parker, bu işe nasıl başladığına çok ilgi duydu ve yemek bitene kadar, isterse kariyerini ilerletmek için neler yapabileceğini tartışıyorlardı.

"Ama sorun şu ki, bunu isteyip istemediğimden emin değilim," diye itiraf etti. "Bu yıl 1500 metrede son yılım olduğunu biliyorum. Bu genç kızların sporu ve

ben bu sporu yapmak için olması gerektiği kadar genç değilim. Ama bu son yarış için antrenman yapacağım ve sonra maratona geçeceğim. Şimdilik bunu sürdürmek istiyorum... sonra koşu dışında kariyerimde nereye gideceğime karar vereceğiz. Maratona geçtiğimde benimle birlikte hareket etmekten bahseden bir sürü sponsorum var. Ayrıca, son koştuğum yarıştan sonra beni almak isteyen bir sürü marka var."

"Benim sayemde," diye alay ettim.

"Evet, hepsi senin sayende." Gözlerini devirdi. "Liseden beri senin peşinde koşuyormuşum gibi hissediyorum. Tek gördüğüm senin sırtın."

Ona göz kırptım. "Ama çok güzel bir sırt, değil mi?"

Parker alaycı bir şekilde güldü. "Kendini beğenmişlik mi bu?"

Ayağa kalktım ve tabağımı lavaboya götürdüm. "Ayakkabı uyuyorsa."

YİRMİ İKİ

Sikişmek hak edilmelidir. Bir kova dolusu sikişle dolaşıp herkese dağıtamam. Eğer sikişmeyi hak ettiğini düşünürsem, sana sevişirim.

—Sutton'ın gizli düşünceleri

SUTTON

"Bu sorun değil," dedi Malone, masasının üstündeki kağıtları daha düzgün bir yığın halinde karıştırırken. "Bundan sonrasını ben hallederim."

Ona teşekkür ettikten sonra dışarı çıktım ve hemen annemi aradım, en son gelişmeleri duymak isteyeceğini biliyordum.

İlk çalınıştta cevap verdi. "Nasıl gitti?"

Avukatın söylediği her şeyi ona anlattım ve "Bu noktadan öteye gitmeyeceğini düşünüyor. Bunun için mahkemeye gitmeye gerek yok, ancak davanın bana karşı açılableceğini düşünüyor" diyerek bitirdim.

"Harika." Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Sanırım bir sonraki adımda bizi bu bekliyor."

Telefonum bip sesi çıkardı ve ekranına bakmak için yüzümden uzaklaştırdım.

Lottie'nin dudaklarına bir bas tuttuğunu ve yüzünde kocaman, yapmacık bir gülümseme olduğunu görünce kocaman sııttım.

"Awww," diye mırıldandım.

"Ne?"

Mesajı anneme ilettim ve annem ona uygun şekilde coşkuyla karşılık verdi.

"Sen farklısın," dedi bir süre sonra. "Orada bir aydan biraz fazla süredir bulunuyorsun ve şimdiden daha mutlu olduğunu söyleyebilirim. Orada olmayı seviyorsun, değil mi?"

"Bayılıyorum," diye onayladım. "Onları seviyorum. Beni mutlu ediyorlar. Onlar hayatıma girene kadar ne kadar mutsuz olduğumu bilmiyordum."

"Mutluyum, Sutton," dedi yumuşak bir sesle. "Keşke lisedeki ona bir şans verseydin."

"Ne?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "O çocuk sana resmen aşık. Sana baloya gitmek isteyip istemediğini sorabilir miyim diye bana sordu, biliyorsun. Babam evet dedi. Ben de kesin bir evet dedim. Ama sen sen olduğun için o hiç sormadı."

Ne demek istediğini anlıyordum.

Ben bendim.

İnsanların kötü yanlarını görürdüm ve kimseye bakıp onun samimi olduğunu düşünemezdim.

Kimse samimi değildi.

En azından Gunner ile yeniden bağlantı kurmadan önce kimse samimi değildi.

Gunner ve motosiklet kulübü ailesinin gerçekten samimi olduklarını hissediyordum.

Ve korkutucu.

Ve harikaydı.

"Kendime çok güvenen biri değildim," diye itiraf ettim.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen hiç olmayacaktım.

Yeni bir yüze sahip olsam bile, görünüşümle ilgili her şey konusunda hala o kadar endişeliydim ki, bu sağlıksız bir durumdu.

Umarım bu yönümü bir şekilde kontrol altına alabilirim, böylece zamanımın çoğunu birlikte geçirmek istediğim küçük kız da bu sağlıksız alışkanlıkları edinmez.

"Belki bir terapistle gitmeliyim," diye itiraf ettim.

Annem keskin bir nefes aldı. "Bu harika bir fikir olur." Yıllardır beni gitmeye ikna etmeye çalışıyordu.

Belki onu dinleseydım, beni mutlu etmeyen bir adamla evlenmezdim. Dügün pastasına yüzümü sokan, ona yapmamasını yalvarmama rağmen bunu yapan ve gözüme ve yüzüme travma yaşatan bir adamla.

Ve sabahın sekizinde avukatların ofislerini ziyaret etmek zorunda kalmazdım, çünkü yeni nişanlısıyla kullanmak istediğı spermi saklamadığım için bana dava açmıştı.

"Birini bulmamı ister misin? İstersen ben de seninle gelebilirim."

Sadece bir saniye tereddüt ettim, sonra en sevdiğim küçük kıza çok yakışacak çok şirin kız botları olan bir butik mağazanın önünden geçtim ve "Randevu al. Ama ben kendim gideceğim" dedim.

"Hemen randevu alayım," dedi. "Oh, bebeğim. Bu senin için çok iyi olacak."

Neredeyse gözlerimi devirecektim.

"Ve bu hafta sonu geleceğiz," diye devam etti annem. "Babam ve ben bir gösteri izlemek istiyoruz."

Mağaza vitrininde durup bakışlarımı gezdirirken kaşlarımı çattım. "Ne gösterisi?"

"Görünüşe göre, film izlerken koltukların hareket ettiği ve üzerine su püskürttüğü interaktif bir sinema salonu var. Babam internette bir video izleyince çok heyecanlandı ve ben de bunu sunan yerleri araştırmaya başladım. Dallas en yakın yer. Ayrıca The Cheesecake Factory'deki tüm cheesecake'leri denemek istiyorum."

Dudaklarımdan kaçan kahkahayı tutamadım. "Gelmenizin asıl nedeni bu."

"Aynen öyle," diye onayladı. "Randevunun yeri ve saatini sana geri arayıp söyleyeceğim. Cumartesi sabahı ne zaman gelmenin uygun olacağını bana bildir."

"Anne." Butiğın kapısını açtım. "Gunner baba oldu. Artık hiç uyuyamıyor. O yüzden, ne zaman gitmek istersen, kesinlikle uyanık olacaktır."

"Tamam, bebeğim," diye cevapladı annem.

"Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Annemle konuştuktan sonra kendimi her zaman daha iyi hissedirdim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Tezgahın arkasındaki kadın önündeki tişörtleri katlamaya devam ederken bana gülümsedi.

"Merhaba, aslında sadece bakıyorum." Gülümsedim.

Kadın başını salladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin."

"Tamam." Botların olduğu yere doğru yöneldim, parmağım zaten arama kaydındaki Gunner'ın isminin üzerindeydi.

Botların olduğu yere vardığımda gönder tuşuna bastım ve botları aldım.

Pembe yapay elmaslar tavandaki ışıktaki parıldıyordu ve ben bedenine bakmak için botları ters çevirirken Gunner sabırsız bir şekilde "Alo?" diye cevap verdi.

Kaşlarım havaya kalktı. "Hey, dur bakalım. Seni bu kadar kızdıran ne?"

"Hayat," diye homurdandı. "Apollo az önce beni aradı ve Yates ile Aleah'ın, dinle..."

Ne söyleyeceğini tahmin etsem de, bunu söylemeye korkuyordum.

"...evlendiler," cümleyi tamamladı. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

"Yeni mi oldu?" diye sordum. "Tüm çalışanlarının geçmişini araştırdığını söylediğini sanıyordum. Eşlerinin isimleri de paylaşılan bilgiler arasında olmalıydı."

"Yeni," diye homurdandı. "Yates'in yaklaşık altı ay önce iş yerinde tam bir pisliğe dönüşmeye başladığı zamana denk geliyor."

"Ne yazık," dedim. "Bilgisayar dahisi yeteneklerini kullanarak neden bizi takip ettiklerini bulabildi mi?"

"Aslında, evet." Küfretti. "Üzgünüm, şimdi okula geri dönüyorum. Benzin istasyonundan atıştırmalık almak için durdum. Burada yiyecek hiçbir şey yok."

"O zaman önceden plan yapmak şart olacak," dedim. "Apollo?"

"Tamam," diye homurdandı. "Görünüşe göre Aleah 'onu benim hakkımda uyarmış'. Ve 'çocuğumuzu öldürdüğüm için çok kötü bir insan olduğumu' söylemiş."

Keskin bir nefes aldım, ama boğazımdan patlamak üzere olan sözleri söylememe izin vermedi.

"Ona, Jett'in velayetini bana devretmesi için onu zorladığımla ilgili acıklı bir hikaye anlatmış. Ve velayetini geri almadan önce, onu devlet okuluna kaydettim, ki o buna şiddetle karşıydı

Çünkü Şu anda devlet okulları çok güvensiz. O da Aleah onunla gerçek anlamda vakit geçiremeden öldü. Yates, Aleah'ın saçmalıklarına boyun eėmiŐ durumda ve onun uydurduğu hikayeleri kanıtlamadan inanıyor. Aleah'a sırlısklam aşık ve gözünün önündeki kanıtları göremiyor."

"Birazcık araştırma yapsaydı, bunların hiçbirinin doğru olmadığını anlardı. Lanet olsun, tüm okul onun ne kadar berbat bir insan olduğunu biliyordu çünkü Jett ile hiçbir Şey yapmak istemediğini yüksek sesle ve açıkça söylüyordu."

"Aynen yle," diye uzun bir süre homurdandıktan sonra, "Combs'larla birlikte çalışıyorlar, Lottie'yi istismar ettiğime dair kanıt bulmaya çalışıyorlar. Çok iyi para da alıyorlar."

"Tabii ki yleler," diye iç geçirdi. "zgnm, Gunner."

"Combs ailesi yasaklama emri aldığında beni takip etmeyi onlar devraldı," diye mırıldandı. "Bugün Malone ile konuştum, Yates ve Aleah için başka bir yasaklama emri almaya çalışıyoruz."

Dudaklarımı ısırđım ve botları rafa geri koydum, sonra konuyu tamamen deėiŐtirdim. Yakın gelecekte ona iş verecek okul yetkilileriyle görüŐmeden önce, onun ruh halini düzeltmemiz gerektiğini biliyordum.

"Seni neden takip ettiklerini öğrendiğin için mutlu olmadığımdan değil," dedim. "Ama Lottie'nin ayakkabı numarasını söyleyebilir misin?"

Konu deėiŐikliėini sindirirken uzun bir sessizlik oldu, sonra "Beş numara ocuk numarası" dedi. O "Neden?" diye sorarken botları taramaya başladım.

Ne yaptığımı açıkladım ve o güldü. "Lottie bayılacak. Pembe ve parlak olan her Şey onun favorisidir."

Öyle olduğunu biliyordum.

Saımdaki parıltı bunu kanıtlıyordu.

Gunner'ın evinin her yerinde vardı ve evinde patlayan her Şey gibi, o da buna uyum sağlamıştı.

On beş dakika boyunca ona başıma gelen her Şeyi anlattım ve o da bana botların yanı sıra bazı kıyafetler seçmeme yardım etti

sonunda tekrar sakinleşti.

Ancak onun iyi olacağından emin olduktan sonra telefonu kapattım ve aldıklarımın parasını ödedim.

Arabama dönmek için yarı yola gelmiştim ki, bana doğru gelen bir araba motorunun gürültüsünü duydum.

Tam zamanında başımı kaldırdığımda, siyah bir Volvo'nun kaldırıma çıkıp bana doğru geldiğini gördüm.

Bana doğru gelen siyah tampon, her şey kararmadan önce gördüğüm son şeydi.

YİRMİ ÜÇ

*Böceklerden nefret ederim. Bir hamamböceği bile beni soyabilir.
—Sutton'dan Gunner'a*

GUNNER

Sinirlenmiştim.

Çocuğumu
özlüyordum.
Kızımı
özlüyordum.

Ve çocukların hayatlarını ciddiye almayan, kendini beğenmiş ukala insanlardan nefret ediyordum.

"Neden zor kazandığımız parayı kullanmamız gerektiğini anlamıyorum..."

Elimi kaldırdım. "Bu teklifte sadece benim koyduğum para yok. Alabileceğiniz hibeler de var. Teksas Eyaleti, kampüslerdeki güvenliği artırmak için bu fonları okullara tahsis ediyor. Bunları almanıza yardımcı olabilirim, ama hepsini karşılamayacaktır. Ancak, bu fonları nasıl toplayacağınız size kalmış, ama kampüsünüzün güvenliğini ciddiye almanızı şiddetle tavsiye ederim."

Okulu daha güvenli bir yer haline getirmemizi sağlayacak güvenlik bütçesinin onaylanması için okulun belediye toplantısında bulunuyordum.

Ancak, okul yönetim kurulunda okul bölgelerinin güvenliğini artırmaya yönelik teklife şiddetle karşı çıkan bir üye vardı ve o da toplantıya arkadaşlarını getirmişti.

Bir saattir öneriyi onaylayan üyelere sataşıyorlardı ve ben sabrımı yitiriyordum.

Belki de ağır silahları çıkarma zamanı gelmişti.

"Bunun neden gerekli olduğunu anlamıyorum!" diye bağırdı kurul üyesi Lewis, hayal kırıklığıyla ellerini havaya kaldırarak. "Bu para israfı!"

Büyük silahlar devreye girdi.

Onlara nedenini göstermek için bir sunum hazırladım.

Ayağa kalkıp kürsüye çıktım ve "Sanırım neden bunu yaptığımı görmenizin zamanı geldi" dedim.

Sonra bilgisayarımdaki slayt gösterisini başlattım.

Her yıl, sunduğum güvenlik türünü kullanmış olsalardı şu anda kaç yaşında olacaklarını güncelleyerek eklediğim bir slayt gösterisiydi.

Slayt gösterisi başladı ve gülümseyen küçük oğlumun fotoğrafına bakarken bir an nefesim kesildi.

Bu, onun son fotoğrafıydı.

Partisinden önceki sabah, partisini unutmuş ve onun istediği gibi önceki gece kurabiye pişirmemiştım, bu yüzden bana çok kızmıştı.

Önceki gece o kadar yorgundum ki, duş alıp yatağa düşmekten başka bir şey yapacak gücüm kalmamıştı.

Ertesi sabah alarmım çaldığında, Parker amcama, ben işleri batırdığım için parti için meyve tabağı almaya uğrayabilir mi diye sordum.

Parker ile konuşmam biter bitmez, Jett odaya öfkeyle girip "meyve berbat" ve "kurabiyeler daha iyi" diye bağırmaya başladı.

Haklı olarak çok kızgındı. Kurabiyeleri

ben yapmalıyım.

Neden kurabiye yapmamıştım?

Kendime sürekli bunu soruyordum.

Kurabiyeleri yapmış olsaydım, Parker onu okula bırakmak zorunda kalmazdı. Onunla birlikte sınıfa girip, benim gönüllü olarak yapmasını istediğim gibi partinin hazırlıklarını yapardı.

Orada olsaydı, Jett'i canını feda ederek korurdu.

"O benim oğlumdu," dedim sessizce. Sohbetler kesildi. "Şu anda on beş yaşında olacaktı. Üniversiteleri düşünür, hayatında ne yapmak istediğini konuşurduk. O beyzbol için tam burslu gitmek istediği okulu seçmeye çalışırken, ben de onunla birlikte üniversiteleri gezdim."

Aynı şeyleri birçok kişiye birçok kez söylemiştim. Neden bunu yaptığımı bilmesi gereken herkese aynı hikayeyi anlatmışım.

Jett her zaman benim
nedenimdi. Sonsuza kadar
benim nedenim olacaktı.

"Beyzbolu çok severdi," diye devam ettim. "O kadar çok severdi ki, eldivenini eline takıp, yastığının altına topunu koyarak uyurdu. Yürümeyi öğrendiği andan itibaren benimle birlikte beyzbol sahasına çıkardı. Benim sopamın topa çarptığı keskin sesiyle uykuya daldı. Beyzbol için yaşar, nefes alır ve uyurdu. Benim küçük yardımcımdı. Sırdaşımdı. Cesaret kaynağımdı. Nefesimdi."

Son kelimedede sesim kısıldı.

"Bazen uyanıyorum ve nefes alamıyorum. Bu korkunç bir his olduğu için paniğe kapılıyorum. Uyurken onu kaybettiğimi unutabiliyorum. Ama uyanırken, kalbimin bir parçası sonsuza kadar acıyacakmış gibi hissediyorum, çünkü o parça, küçük oğlumun ilkokulda otuz üç diğer küçük çocukla birlikte vurulduğu gün benden koparıldı."

Odaya bakındım, daha önce bu kadar karşı çıkan tüm erkekleri gözümün önüne getirdim.

Artık dikkatlerini çekmişim.

"O gün kutlama günü olmalıydı. Okulun yüzüncü günü. Okulun ilk yüz günü." Üzerinde yüz tane boya lekesi olan o aptal tişörtü yaptığımı hatırlayarak gülümsedim. "Önceki gün, onu okuldan erken almıştım, böylece Hobby Lobby'den tişört alabilirdik. Eve geldiğimizde, onun giymesi için bir tişört yaptık. İlk yüz gününü simgeleyen yüz tane leke.

Kalabalıktaki bir kadın, gözlerine yaşlar dolmaya başlayınca ağzını kapattı.

"Öldüğü sabah tişörtün dokusuna tahammül edemedi. Yine de tişörtü sırt çantasına attı. Partinin başlamasıyla tişörtünü giymeyi planlıyordu."

Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Tişörtü giydiği haldeki yüzünün fotoğrafıydı.

"Biraz fazla boya sürmüştüz. Kumaşın içinden hissedebiliyordu ve kıyafetlerine çok önem verirdi." Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Jett'in tiksintiyle gömleği yırtıp attığı, kıvrırcık saçları melek yüzünün etrafında dağınık bir şekilde durduğu bir fotoğraftı.

"O gün onu okula amcam Parker götürdü," dedim. "Oğlumu son gördüğümde, Jeep'ime binip ayrılırken ona el salladım ve uslu durmasını söyledim."

Bir sonraki fotoğraf sınıfın fotoğrafıydı.

"Bu oğlumun sınıfıydı," dedim yumuşak bir sesle. "Öğretmeni Bayan White? Bu onun ilk öğretim yılıydı. Çok heyecanlıydı. Çocuklarını çok seviyordu." Gülümsedim. "Hepsine kendi küçük masa isimliklerini yaptı. Jett için. Kyle, Allen, Jacob, Merena, Rainie, Marren, Carly, Alex, Honor, Nevaeh için. On altı tatlı, masum ruh."

Keskin bir nefes alma sesi duyuldu ve ben, bütçeyi reddederek bu toplantıyı geciktiren tek adam olan kişiye baktım.

Bir sonraki slayta geçtim ve herkes keskin bir nefes aldı.

Ekranda gösterilen fotoğraf, odanın her yerine dağılmış masa levhalarının fotoğrafıydı. Yerde o kadar çok kan vardı ki halı donuk kırmızıya boyanmıştı. Jett'in ayakkabıları yerin ortasındaydı.

Üzerlerinde küçük beyzbol topları olduğu için onun ayakkabıları olduğunu biliyordum.

En sevdiği ayakkabılardı.

"Silahlı bir adam okulda ateş açtıktan sonra, o sınıftan on bir küçük ceset çıkarıldı," dedim. "Batı kanadından başladılar. Beden eğitimi dersinde olan bir sınıfı hedef aldılar. Ya da almaya çalıştılar. Beden eğitimi öğretmeni eski bir Yeşil Bereliydi. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendini soyunma odasına barikat kurmadan önce bir çocuğu kaybetti, sonra daha da ileri giderek malzeme odasını da barikat kurdu."

Koçun yapabildiklerini gösteren fotoğraflara geçtim.

"Kapı ile kendisi ve çocuklar arasına on sekiz torba top yığmak zorunda kaldı," dedim. "Sence o toplar, içinden geçen kurşunlara nasıl dayandılar?"

Tüm topların olduğu bir sonraki fotoğrafa geçtim.

Mermiler onları delip geçtikten sonra şişirilmiş tek bir top bile kalmamıştı.

"Silahlı adam, kapıyı kurşunladıktan ve .223 kalibrelik tüm şarjörü boşalttıktan sonra, öldürdüğü ilk çocuk olan Darren'ın cesedinin üzerinden geçerek koridora çıktı. Orada üç çocuk daha vurdu. Peter, Paul ve Alcede. Onlar, Sadakat Yemini'ni söylemek için ofise gidiyorlardı.

"Silahlı saldırgan oğlumun sınıfına geçmeden önce son şiddet eylemini Corrine'e karşı gerçekleştirdi. Oğlumun sınıfındaydı, ama tuvaleti kullanmak için izin istemişti," dedim yumuşak bir sesle. "Silahlı saldırgan köşeyi dönmeden önce, sınıfının dışındaki koridorda vuruldu.

"Ve spor salonunda silah sesleri duyulduktan sonra okulun kapatıldığını da dikkate almanızı istiyorum," dedim. "Ama sorun şu ki, sizin okulunuz gibi, oğlumun okulu da hazırlıklı değildi. O gün içeri girmek isteyen herkese ön kapıları açmışlardı. Silah sesleri duyulduğunda, protokoller devreye girdi, ama bunun bir önemi yoktu. Her şey tam bir kaos halini almıştı. Kim ateş ediyordu, kimse bilmiyordu. Sınıflar, rastgele bir grup insanla birlikte kilit altına alındı. O gün, Bayan White, silahlı saldırganı sınıfına aldı çünkü onun sadece korkmuş bir çocuk olduğunu düşündü. Korkudan titremeye başlayan bir genç. Doğru şeyi yaptığını düşünerek onu sınıfına aldı. Ve sonunda, bu, beş yaşındaki tüm sınıfını öldürmesine neden olan tek şey oldu.

"O, adam sınıfa girer girmez ilk vurulan kişiydi." Onun fotoğrafına geçtim. Elindeki küçük tahtada, Jett'in okulun ilk günü fotoğrafına çok benzeyen bir yazı vardı: anaokulunda öğretmeninin ilk günü. Boyum 1,68 metre. Büyüyünce öğretmen olmak istiyorum. "Karnından vuruldu ve katilin odasındaki tüm çocukları öldürmesini izlemek zorunda kaldı. Jett ile başladı. Sonra

Kyle, Allen, Jacob, Merena, Rainie, Marren, Carly, Alex, Honor. Ve son olarak Nevaeh."

Beyaz arşıflarla örtülmüş on bir cesedin bulunduğu olay yeri fotoğrafına geçtim.

"Şu anda hayatın gerçeği bu. Dünyamızda gerçekten hasta bireyler var ve bunların vicdanı yok. En masumları sakat bırakıyorlar ve umursamıyorlar bile."

Tüm seyirciler, kalabalığı kontrol etmek için gelen polis bile, sessizce ağlıyordu.

Ben ağlamıyordum.

Ağlayacak gzyaşıım kalmamıştı.

Sadece kalbimde her zaman var olan kalıcı bir acı vardı.

Her zaman atıyor ve bana kaybettiğim şeyi hatırlatıyordu.

"Bunun size asla olmayacağını düşünebilirsiniz. Çocuklarınıza asla olmayacağını," dedim yumuşak bir sesle. "Ama olur. Benimkine oldu. Sizin­ine de olabilir. Bu yüzden bu şirketi kurdum. Başka hiçbir ebeveynin benim yaşadıklarımı yaşamak zorunda kalmaması için bunu yapmak istedim — ve hala yaşıyorum."

"Ben, şey, ben..."

Karşımdaki okul yönetim kurulu üyesine baktım ve "Bunu sizin için olabildiğince uygun fiyatlı hale getirmek için elimden geleni yapacağım" dedim.

O da başını salladı. "Artık oylamaya gerek yok sanırım. Ne zaman başlayabilirsiniz?"

On dakika sonra dizüstü bilgisayarımı kolumun altına sıkıştırarak kapıdan çıkarken yüzümde bir glmsemi yoktu.

Göğsümdeki ağrılı yeri ovuşturdum ve hareket ederken gözlerimi kapattım, bu ağrının hiç geçip geçmeyeceğini merak ederek.

Yoksa hep böyle mi hissedecektim?

Telefonum çaldı, cebimden çıkarıp cevap verdim. "Gunner Penn."

"Um, Bay Penn?" endişeli bir ses sordu. Hemen

yürümeyi bıraktım. "Benim."

"Ben Dallas Memorial'da hemşireyim. Sutton Sway adında bir hastamız var diye arıyorum..."

Eve varmam sekiz saatimi aldı.

Dokuz saat sürmesi gerekirdi.

Deliler gibi araba sürdüm ve şans benim yanımdaydı, çünkü yol boyunca tek bir polis memuru bile görmedim.

Hastaneye koşar adım girerken kalbimde farklı bir acı vardı.

Bir güvenlik görevlisi beni içeri aldı ve odanın numarasını söyledi. Bir köşeyi dönüyordum ki duydum. "...emin misiniz, iyi mi?"

"İyiden de öte," dedi doktor, acil servisin ortasındaki perdeli odaya doğru köşeyi döndüğümde.

"İyi." Yaşlı bir kadın bu habere çok rahatlamış görünüyordu. "Tanrım."

Bakışlarım erkekten kadına kaydı ve sonra "Bay ve Bayan Sway?" dedim.

Sutton'ın anne babası perde açıklığına doğru döndüler, ama birkaç saniye sonra kolları uzanmış halde bana doğru koşan Bayan Sway'di.

"Oh, Gunner," dedi sessizce. "Burada olduğun için çok mutluyum."

Ben de ona sarıldım, bakışlarım boş yatağa kaydı ve "Nerede? İyi mi?" dedim.

"Onu aramalıydın, biliyordum." Bayan Sway sonunda beni bırakınca Bay Sway elini uzattı. "O iyi. Ayak bileğini burktuğu ve birkaç hafta antrenman yapamayacağı için çok kızgın. Birinin onun yepyeni arabasını çaldığı için daha da kızgın."

Tahmin

edebiliyordum. "Ve

o..."

"Buradayım," diye sert bir ses arkamdan geldi.

Döndüğümde, yırtık bir tayt ve benim sweatshirt'ümle bana doğru topallayarak gelirken bana hüzünlü bir şekilde gülümsüyordu.

Ona doğru yürüdüm ve onu nazıkçe yerden kaldırdım, sakinleşmeye çalışırken onu uzun bir süre sıkıca sarıldım.

Panik halindeyken saatlerce sürerek Dallas'a geri dönmüştüm.

Birkaç arkadaşımı aradım ve onlar da yaptıkları işi bırakıp onu kontrol etmek için yola çıktılar.

Hepsi onun iyi olduğunu söylediler, ama onun iyi olduğunu duymakla, onun iyi olduğunu görmek tamamen farklı şeylerdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Yüzünü boynuma gömdü ve ben onu biraz daha sıkı tuttum.

"Bir araba kaldırıma çıktı ve doğrudan bana doğru geldi," diye boynuma doğru açıkladı. "Yangın musluğunu engelleyen beton bariyerin arkasına saklanmak için atladım, ama ayak bileğim bunu anlamadı. Doğal olmayan bir açıyla büküldü ve düşerken başımı yere çok sert vurdum."

"Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş. Ama her saat başı uyandırılması gerektiğini söylemediler. Ancak, daha fazla garip belirtiler göstermeye başlarsa onu geri getirmemi söylediler."

Sutton'ın boynuna burnumu sürttüm, sonra onu yatağa taşıdım. "Koltuk değneği kullanmalısın."

"Henüz getirmedi," diye somurtarak mırıldandı. "Ama Audric tanıdıkları bir doktor arkadaşından istedi ve o da şimdi yolda. Ama mesanem ağrıyordu." Sesini fısıltıya indirdi. "Ve babamın beni tualete taşımasını istemiyorum. Bunun için çok büyüdüm."

"Eve gittiğimizde seni taşıyım," diye söz verdim.

Burnunu kırıştırdı. "Kesinlikle olmaz. Bunlar kocanın görevleri ve sen henüz kocam değilsin."

Başımı hafifçe yana eğip, "Ama ailen burada. Ve ben belediye binasına çok yakın oturuyorum," dedim.

O alaycı bir şekilde güldü. "Üzgünüm, Charlie. Ama eğer yeterince uzun süre birlikte olursak ve sen korkudan değil, gerçekten istersen, ben de doğru şekilde istiyorum. Senin, ördekler, kazlar ve kelebeklerle çevrili bir parkın ortasında

etrafında kazlar, ördekler ve kelebekler olsun. Resepsiyonda sakatlanmayacağım büyük bir düşün istiyorum. Her şeyi istiyorum ve bunu, bana o kadar aşık ki, ben ona doğru yürürken ağlayacak bir adamla istiyorum."

Gözlerimi kırptım. "Ağlayabileceğimi sanmıyorum, ama geri kalanı imkansız gibi gelmiyor."

Gülümsedi ama artık bana açıkça karşı çıkmadı.

"Tamam," arkamdan bir ses geldi. "Eve gidebilirsiniz Bayan Sway. İşte koltuk değnekleriniz, taburcu belgeleriniz ve doktor reçetenizi eczaneye gönderdi bile. İlacı almanızı şiddetle tavsiye ederim çünkü kas gevşetici içeriyor ve ayak bileğinizdeki ağrıyı ciddi şekilde hafifletecektir."

Talimatlar verildi ve uzun dakikalar sonra hastaneden çıkmamıza izin verildi.

Sutton koltuk değnekleriyle hastaneden çıktı.

Onun için tutmama izin verilen tek şey, ayağından çıkardıkları yepyeni koşu ayakkabısıydı.

"Hepiniz burada kalacak mısınız?" diye sordum, en yakın olan benim kamyonetime doğru yürürken.

"Hayır." Sway'in babası Ted başını salladı. "Eğer şimdi bu durumdaysan, biz geri döneceğiz. Ördek havuzunu doldurmak için su hortumunu açık bıraktım. Mathilda tavuk kümesini açık bıraktığından oldukça emin. Ve giyecek kıyafetimiz yok. Eğer sorun olmazsa, hafta sonu onu kontrol etmek için geri geleceğiz."

"Hiç sorun değil." Elimi uzattım. "Burada olmadığım için üzgünüm."

Göz kırptı. "Geldiğin kadar çabuk geldin. Buraya gelirken ılık sesini duyunca hız yaptığını fark etmediğimizi sanma."

Beni aradıklarında Life 360'ta konumumu paylaşmıştım ve Sutton'ın yanında olduklarını, Sutton'ın yaralandığını ama durumunun çok kötü olmadığını söylemişlerdi.

Ayrıca, Sutton'ın durumuyla ilgili saat başı güncellemeler verdiler ve hastaneye geldiğinden beri yapılan her testten beni haberdar ettiler.

"Bu hafta sonu dönmeden önce bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver,"
diye ısrar etti Mathilda. "Küçük kızıma iyi bak."
Onu kucaklayarak fısıldadım, "Her zaman."

YİRMİ DÖRT

*Rahat bir insan olabilirim, ama çok çabuk harekete geçebilirim.
—Sutton'ın gizli düşünceleri*

SUTTON

Gunner bana camdan yapılmışmışım gibi davranıyordu.

Beni eve taşıdı.

Beni yatak odasına taşıdı.

Sonra beni duşa taşıdı. Saçımı yıkadı.

Jiletimi almak için elini uzattığında, elini itip uzaklaştırdım. "Ben hallederim, Gunner."

Derin bir nefes aldı. "O telefonu aldığımda, yine aynı şeyin olacağını sandım."

Ona kaşlarını çatarak baktım. "Neyin tekrar olduğunu düşündün?"

Gözlerinin bakışı göğsümü acıttı.

"Sevdiğim birini daha kaybettiğimi." Yıkıldım. "Ah, Gunner."

"Korkuyorum," diye fısıldadı. "Her gün, her saniye. Hayatıma giren sevdiğim insanlar arttıkça, durum daha da kötüleşiyor. Bazen, zihnimi 'ya olursa'lara çok uzun süre odakladığımda, kaçmak istiyorum. Kaçıp, cep telefonu çekmeyen ormanda saklanmak istiyorum

cep telefonu çekmeyen bir ormanda saklanmak istiyorum, böylece size bir şey olup olmadığını asla bilemeyeceğim."

Yüzümü boynuna gömdüm. "Ben iyiyim. Seni öylece terk etmeyeceğim, Gunner. Kimse de terk etmeyecek."

O başını salladı. "Bunu bilemezsin."

"Hayır," diye kabul ettim. "Bilemem. Ama sana şunu söz verebilirim, bu durumun seni tüketmesine izin verirken, hayatının sadece yarısını yaşayacaksın."

Gözlerini kaçırdı, sırtına çarpan su yüzüme sıçradı.

Ben öksürdüm, o da utangaç bir gülümsemeyle bana baktı. "Üzgünüm."

Sabun kalıbına uzandım. "Bunu yaparken düşmemem için dikkat et."

O, benim mümkün olduğunca dengede durmamı sağladı ve ben de sonraki beş dakikayı tıraş olurken ona olanları anlatarak geçirdim. "Daha da kötüsü, yeni arabamı da çaldılar.

"Arabayla ilgili bir şey hatırlıyor musun? Bir yüz gördün mü?" diye sordu.

"Araba hakkında bir şey hatırlıyor musun? Bir yüz gördün mü?" diye sordu.

"Hayır. Hiçbir şey." İnledim. "Onun botları!"

Kalçamı sıktı ve "Eminim alınmışlardır.

Çizmeler için endişelenme," dedi.

"Ama çok şirindiler," diye sızlandım.

"Sanırım yenilerini alabiliriz," dedi. "Mantık ve ben pek uyuşmayız," diye alay ettim.

Tıraş başladıktan ve ben tertemiz olduktan sonra, Gunner beni duştan çıkardı ve vücuduma bir havlu sararak beni tezgahın üzerine oturttu.

Zaten morarmaya başlayan bileğimi daha iyi görebilmek için bir dizinin üzerine çöktü.

"Yarın çok acıyacak," diye düşündü, başparmaklarının ucuyla ayak bileğimin uzunluğu boyunca dokunarak. "Daha hızlı iyileşmesini ister misin?"

Tereddüt ettim. "Bunu bana sorma şeklini sevmedim."

Cevap verirken dudaklarının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Çok acıtacak. Ama bu antrenör bana kendi ayak bileğimi nasıl tedavi edeceğimi öğretti. Top oynarken ayak bileklerimi burkmaya meyilliydi.

bana nasıl tedavi edeceğimi öğretti çünkü başka bir okulla aynı antrenörü paylaşıyorduk ve bazen bana hemen gelemiyordu."

"Bu ne anlama geliyor?"

Sonraki beş dakikayı akordeonlar, tendonlar ve akordeon tendonlarını uzatmakla ilgili açıklamalarla geçirdi.

Bu hiç mantıklı gelmedi çünkü o gelmeden hemen önce hastanede aldığım ağrı kesiciler nihayet etkisini göstermeye başlamıştı ve beni bayıltıyordu.

Gözlerimi zar zor açık tutabiliyordum.

Sabah benimle istediği her şeyi yapabileceğine söz verdikten sonra, beni tamamen çıplak olarak yatağa taşıdı ve gözlerim kapanırken, benim odamda olmadığımızı ancak belli belirsiz fark ettim. Onun odasındaydık.

Uyandığımda, sevimli bir kız çocuğu alnımdaki çürüğü parmağıyla dürtüyordu. "Suttie," diye fısıldadı Lottie.

Başım zonkladığı için bu daha çok bir çılgılık gibi geldi.

"Hey, Lots," diye fısıldadım, ama gerçek bir fısıltıyla, bir çocuğun fısıltısıyla değil. "Ne zaman geldin?"

Bana dişlerini gösteren bir gülümsemeyle cevap verdi. "Şimdi."

Gülümsedim ve onu kendime doğru çekip, battaniyeye sarınması için onu döndürdüm.

Çıplak sırtımda serin havayı hissettiğimde, çarşafın altında tamamen çıplak olduğumu hatırladım.

Aceleyle çarşafı popomun üzerine çektim, sonra yanımdaki adama baktım.

"Babam henüz uyanmadı mı?" diye sordum.

"Uykulu." Omuz silkti. "Acıyor mu?"

O morluğu hafifçe tekrar dokunduğunda başımı salladım. "Parker amcan bize waffle mı yapıyor?"

"Evet!"

Bu, yanımdaki adamın gözlerini aralamasına neden oldu. İkimizin ona baktığını görünce dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi.

"Kızlarım."

Kızlarım.

Harika.

Harika.

"Biz uyurken küçük bir Beanie Weenie geldi." Bir an durdum. "Senin gömleklerinden birini ödünç almam lazım."

Gözleri çıplak kollarımı süzdü ve sonra "Bir tane getireyim" dedi.

Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı, sırtı, kolları ve uyluklarındaki kaslar bu hareketle dalgalandı.

"Babamın pantolonu yok!"

Kıkırdadım. "Baba, pantolon giysen iyi olur."

O giymek iç çamaşırı külot ama görünüşe göre o Lottie için Lottie için yeterli giysi değildi.

Yatağın ucuna uzanıp gri bir eşofman altı aldı.

Onu giydi ve yan dönerek karın kaslarını görebilmemi sağladı.

Oh, nefis.

"Tuvalete gidip geleyim, sonra onu ben götürürüm. Sen de giyin."

Birkaç dakika sürdü ve o hazırlanırken Lottie'ye yolculuğunun nasıl geçtiğini sordum.

Seyahatte çok sayıda balık, köpek ve kaya vardı.

"Sana kaya getirdim!"

"Öyle mi?" diye hayretle sordum. "Ne tür?"

O gitti ve ben de onun yokluğunda yatağın ucundaki tişörtü giydim.

Sol göğüs cebinde Angel Security yazan siyah tişört beni sarmıştı ama umursamadım. Özellikle de tişört Gunner'ın kokusunu taşıyordu.

Lottie, elinde kocaman bir kaya taşıyarak içeri girerken, Gunner da banyodan çıktı.

"Buradayım!"

Gunner, aynı kaya parçasının ayak parmaklarına çarpmaması için tam zamanında durdu.

Taş, ayaklarından bir adım ötedeki ahşap zemine kocaman bir çukur açtı.

"Vay canına," dedi Gunner. "Bu çok büyük bir kaya." "Çok güzel!"

Aslında gördüğüm en çirkin kayalardan biriydi, ama Lottie bizim için seçtiği için güzeldi.

"Görüyorum." Çömeldi. "Bana sarıl, Beanie Weenie."

O en iyi sarılmaları yapardı.

Aslında biraz kıskançtım, bu yüzden yataktan çıkıp onlara doğru sürünerek gittim ve kollarımı da onlara attım.

Gunner, Lottie'yi saran kolunu kaldırıp bana doladı ve ikimizi birbirimize biraz daha yaklaştırdı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bunu bana mı yoksa Lottie'ye mi söylediğini bilmediğim için, karşılık vermedim.

Ama söylemek istedim. Ben de onu seviyordum.

Parker'ı, Parker'ın eşi Kayla'yı ve iki çocuklarını gördüm.

Onlar çok tatlı bir aileydi ve Gunner ile Lottie'yi kendi ailelerinin bir parçası gibi sevdikleri çok açıktı.

Waffle ve pastırma eşliğinde uzun uzun sohbet ettik ve sonunda ayrıldıklarında, onların gitmesine üzüldüm.

Ama üzölmek için fazla vaktim olmadı çünkü Parker'ın kapıyı kapatmasından kısa bir süre sonra, Apollo

sanki evin sahibiymiş gibi içeri girmesine izin vermek için hemen tekrar açıldı.

"DC'den nefret ediyorum," dedi Lottie, Gunner ve benim bulunduğumuz mutfığa koşarak girerken. "Bana bütün gün 635 trafiği verin." Odaya bakındı. "Başka waffle var mı?"

Kapatmak üzere olduğum plastik poşetten bir tane çıkardım ve mikrodalgaya koymadan önce tabağa koydum.

Bunu yaparken Gunner, şurubu ona doğru kaydırды ve "Diğerlerini de dışarıda tutsan iyi olur. Webber ve Hush buraya geliyorlar" dedi.

Hush, Jasper Madden'dı ve Truth Tellers'da en az tanıdığım tek adamdı.

Sessiz biriydi — bu yüzden adı "Hush"tı — ve kendisiyle konuşulduğunda bile neredeyse hiç konuşmazdı.

Yine de benim için çok ilgi çekici biriydi.

İnsanı en çok şaşırtanlar her zaman sessiz olanlardır.

Evin kapısı açılıp tekrar kapandı ve Hush içeri girdi.

Buzdolabındaki mektup mknatıslarını yeniden düzenlemekle meşgul olan Lottie, başını kaldırıp çığlık attı. "Jazzy!"

Hush, Lottie'ye göz kırptı. "Selam, Beanie Weenie."

"Neden hepiniz ona Beanie Weenie diyorsunuz?" diye odadaki herkese sordum.

Ve neden ben de bu takma adı alıp kullanmaya başladım?

"O bunu seviyor," dedi Apollo. "Kutudan direkt yiyor." "İğrenç," diye mırıldandım. "Bunu nasıl anladınız?"

"O bebekken, Audric işinde acil bir iş olduğu için onu kulüp evine bırakmıştı. Açtı ve elimizde bebekler için uygun tek şey Beanie Weenies vardı. Onları çok sevdi ve gerisi malum," diye mırıldandı Hush.

O adamın bu kadar çok konuştuğunu hiç duymamıştım. Etkilendim.

Sesi kısık, derin ve garip bir şekilde melodikti. Acaba şarkı söyleyebilir mi diye boş boş düşündüm.

Sesinin tınısına bakılırsa, eminim ki söyleyebilirdi.

"Seni buraya getiren ne?" diye sordu Gunner, kalan waffle'ları tabağa koyup ısıtmaya başlarken.

Apollo ilk waffle'ı aldı ve üzerine şurup dökerken konuşmaya başladı.

"Dün gece istediğin gibi kazayı araştırdım," diye açıkladı. "Aleah araba kullanıyordu."

İç geçirdim. "Tabii ki o kullanıyordu."

"Oh, ve Combs ailesi sana suikast düzenlemiş," diye devam etti Apollo, waffle'ından büyük bir ısırık alırken. "İkinize de. Suikastı engelledim, daha önce fark edemediğim için üzgünüm. Ancak suikastı kabul eden tek kişi Aleah'tı. Sanırım bunu duyduğuna sevineceksin, kocası bunu öğrendiğinde pek memnun olmadı. Yates onu otobanın kenarında bıraktı. Dün sana çarpmaya çalıştığı arabayı çalmıştı. Sana ulaşamayınca, senin arabayı aldı. Yirmi dakika sonra parayı almaya çalıştı. Combs ailesi zaten gözaltında. Aleah için arama emri çıkarıldı. Yates polisle işbirliği yapıyor."

"Vay canına," dedim. "Bu..."

"Bu waffle'lar harika," dedi Apollo, sanki bize bomba atmamış gibi.

"Amcan tarifini paylaşır mı?"

"Krusteez marka." Tezgâhın üzerindeki poşeti işaret ettim.

"Costco'dan toplu olarak satın alabilirsin."

"Harika," dedi. "Food court'ta onların tavuklu hot pocket'larından canım çekiyordu. Hush, hepsini yiyecek misin?"

Hush, waffle'larını Apollo ile paylaştı.

Gunner ile göz göze geldim ve o sadece başını sallayıp "Vay canına" dedi.

Apollo her konuda haklıydı.

"Yıldız beyzbol oyuncusu, kahraman güvenlik uzmanı oldu" haberi saat beş haberlerinde yayınlandı.

Daha da garibi, sosyal medya müşterilerim onunla çıktığımı öğrendi ve ben yatmaya hazırlanmadan bir saat önce bizim birbirimiz için yaratılmış bir çift olduğumuz ilan edildi.

Lottie aramızda kıvrılmış, dünyadan kopmuş bir halde yatarken, Gunner "Bu çok tuhaf" dedi.

"Katılıyorum."

Başka bir şey söyleyemeden, telefonu bip sesi çıkardı ve kaşlarını çatı. "Kulüp yarın akşam gölde bir toplantı düzenliyor. Gitmek ister misin?"

O tendonlarıma işkence ettikten sonra daha da fazla ağrımaya başlayan şişmiş bileğime baktım ve "Oturmam için bir sandalyen varsa, her şeye varım" dedim.

Meşhur son sözler.

YİRMİ BEŞ

Her şey yolundaymış gibi davranıyorum, ama içten içe bir geceliğine striptiz yapıp ne kadar para kazanabileceğimi görmek istiyorum.
—Sutton'dan Gunner'a

GUNNER

İki kadın için hafta sonu gezisi için valiz hazırlamak zordu.

Ben olsam karavanı hazırlayıp yola çıkardım, ihtiyacımız olan her şeyi yanımıza aldığımızı şansa bırakırdım, ama Sutton öyle yapmazdı.

Telefonundaki kontrol listesini incelerken adeta militan gibiydi.

"Böcek ilacı?"

"Var," dedim.

"Sandalyeler?"

"Var."

"Bebek mendilleri?"

"Var." "Güneş

kremi?"

"Sanırım var."

Kaşlarını kaldırdı. "Sence mi?"

"Sanırım karavanda var," dedim. "Güneş kremi son kullanma tarihi var mı?"

"Evet." Güldü. "Benimkini alalım. Bebekler için olan değil ama en azından bir şeyimiz olsun."

Paketleme için harcadığımız bir saatin geri kalanı da böyle geçti.

Ve Teksas'ın Uncertain kasabasındaki kamp alanına vardığımızda, bira içmeye ihtiyacım olduğunu hissettim.

Bolca bira.

Çünkü Lottie, kazara ayısını unutmuş olduğumuz için göle kadar olan yol boyunca bağırıp durmuştu.

Yola çıktıktan otuz dakika sonra geri dönüp onu almaya gittim.

Ve kamp alanına dönerken, karavanın lastiği patladı ve Interstate 20 otoyolunun kenarında, arabalar yüzümün önünden hızla geçerken lastiği değiştirmek zorunda kaldım. Lottie ve Sutton ise her ihtimale karşı kamyonetin içinde kemerlerini takmış oturuyorlardı.

Kamp alanına girdiğimde, tüm kulüp üyeleri her hareketimi izlemek için beni bekliyordu.

Karavanı geriye park ettiğimde hepsi beyaz tahtaları kaldırdı.

Apollo'dan on numara dışında hepsi dokuz numara verdi.

Kamyonetten inerken selam verdim ve Sutton burnunu çekti.

"Gösteri

gösteriş yap."

Cutter'ın önündeki soğutucuya doğru yürürken ona göz kırptım ve bir bira çıkardım.

"Uzun yol mu?" diye sordu.

"Lottie ayısını unutmuş. Geri dönüp almam gerekti. Geri dönerken çivi falan almış olmalıyım çünkü on mil kadar gittikten sonra lastiğim patladı," diye mırıldandım, kapağı açıp bir yudum alırken.

"Ne yazık." Bakışları beni geçti. "Kızın buraya doğru topallayarak geliyor..."

Ona doğru koştum, belinden kaldırıp omzuma attım.

Onu diğer bayanların yanındaki piknik masasına koyduğumda kıkırdadı. "Kıkırdama. Sandalyenle geri geleceğim."

Yirmi dakika sonra Lottie kamp ateşinin etrafında diğer çocuklarla s'mores yapıyordu, Sutton sandalyesine oturtulmuştu ve kampçı kurulmuştu.

Webber'ın yanındaki bir kütüğün üzerine oturdum ve arkamdaki göle baktım.

"Burası harika." Bir kayıkçının selvi ağacının önünden geçmesini izledim. "Burası çok güzel."

"The Uncertain Saints grubunun iyi bir arkadaşım var," dedi Webber. "Bizi hafta sonu onlarla birlikte vakit geçirmemiz için davet etti. Birkaç kamp alanı ötede kalıyorlar."

Onun işaret ettiği yöne baktım ve bizimki gibi birkaç kampçıyı çevreleyen bir grup çadır gördüm.

"The Uncertain Saints'i duydum," dedim. "İyi bir kulüp."

"En iyilerinden biri," diye onayladı. "Combs'ların kefalet talebinin reddedildiğini duydum."

"Evet," diye onayladım ve Sutton'a hızlıca bir bakış attım. "Onu öldürebilirlerdi."

"Öldürmediler."

"Ama öldürebilirlerdi." Başımı salladım.

"Ama öldürmediler." Elini omzuma koydu. "Sen ve Apollo. Creole. Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim. Tanrı'dan bunu asla yaşamamayı diliyorum. Yeterince acı çektiniz. Eğer elimden gelirse, bir daha böyle bir şey yaşamamanız için elimden geleni yapacağım. Combs'lar bu işten kurtulamayacak. Aleah, senin o iğrenç kadını sikmek gibi kötü bir zevkin vardı, o da hapiste çürüyecek. Yates, Teksas'ta bir daha iş bulamayacak. Bunu sağlayacağız." Biraz daha sertçe sıktı. "Hayatını yaşa dostum. Tadını çıkar. "Ya şöyle olsaydı" oyununu oynama, çünkü o oyunda kimse kazanmaz."

Bunun üzerine ayağa kalktı ve diğer kamp alanına geri döndü, orada kısa saçlı uzun boylu bir adamla karşılaştı.

Lottie "Baba, bak!" diye bağırırken ben de göle doğru baktım. Onun marshmallow'unun yandığını gördüm.

Kafamı salladım. "Onu yakacaksın, bebeğim."

Sutton uzanıp marshmallow'u kızın yüzüne yaklaştırdı ve ateşi söndürdü.

Kenarları siyahlaşmıştı.

Sutton tırnaklarıyla siyah kısmı kopardı ve ateşe attıktan sonra "Şimdi mükemmel oldu" dedi.

"Evet!" Lottie hemen marshmallow'u yere düşürdü. "Ah, lanet olsun!"
Hepimiz güldük.

YİRMİ ALTI

İçine kapanık olmak bir spor olsaydı, dördüncü olurdum, böylece podyuma çıkmak zorunda kalmazdım.
—Sutton'dan Gunner'a

SUTTON

Caddo Gölü bir cennetti.

Nehirde olmayı çok seviyordum. Kamp alanı daha da iyiydi. Sessiz ve تنها, sadece aileleriyle vakit geçirmek ve doğanın tadını çıkarmak isteyen, benimle aynı fikirde olan bir grup insanla birlikteydik.

Tek sorun, o zamanlar karavanda kalmak iyi bir fikir gibi gelmişti, ama kafamda canlandırdığım kadar iyi değildi.

Neden düşündüğümden daha kötüydü?

Çünkü çünkü zaman tüm tüm günü tüm
Gunner kısa yüzme şortuyla, sanki ona özel dikilmiş
gibi, tişörtsüz bir şekilde zıplamasını izledim.

Su damlalarının belirgin göğüs kaslarından, karnından ve beline doğru akışını izledim.

Erkekler dostça bir futbol maçı yaparken vücudunun dalgalanışını ve akışını izlemekten keyif aldım.

Söylemeye gerek yok, izlemekten başka bir şey yapamadığım için Gunner şovunu en ön sıradan izledim.

Ve gece yatmaya hazırlandığımızda, ben de muhtaç küçük bir sürtük olmuştum.

Tabii, çocuklar yatmaya hazırlanıyordu.

Ebeveynler ise yakın zamanda yatmaya niyetli değillerdi.

Lottie'yi arka yatak odasındaki karavan yatağına yatırmıştım ki — Gunner, Cutter ve Copper ile bira almaya gitmişti — Lottie'nin odasının kapısını kapattım.

Cutter ve Copper ateşe daha yakın koltuklarına oturdular ve Gunner, Lottie'yi yatırmadan önce oturduğum koltuğun yanındaki koltuğa oturdu.

Zavallı kız, yüzü s'mores ile kaplı halde kollarımda uykuya dalmıştı ve Audric'ten onu içeri taşımak için yardım istemek zorunda kalmıştım.

O zaman, benim dışarıda olmadığımı fark edince, kamp aracına bakmak için arkasını döndü.

O anda benim ona baktığımı fark etti.

Bana kaşlarını kaldırdı ve ben de gülümseyerek tişörtümü kaldırıp çıplak karnımı gösterdim.

Bulduğum açıdan, beni görebilen tek kişi oydu, bu yüzden tişörtümü daha da yukarı kaldırdım.

Boğazını temizledi ve koltuğu döndürdü, böylece ateşin etrafındaki sohbete devam ederken bana bakabilirdi.

Geri çekildim ve kapıya bakan kanepeye oturdum, sonra köşedeki lambayı açtım ve ışık olabildiğince parlak olana kadar düğmeyi çevirdim.

Erkeğime kötücül bir şekilde sıırttım, sonra bacaklarımı açtım.

Islak bikini altını bir süre önce çıkarmıştım ve o saatlerdir iç çamaşırsız oturuyordum, ama o bunu bilmiyordu.

Bana baktı ve ağzı açık kaldı. Fazla bir şey göremiyordu.

O kadar uzaktayken, her şeyi görebilmesi imkansızdı.

Ama ne yaptığımı biliyordu ve bu, sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdanmasına yetmişti.

Bacaklarının arasına uzandı ve penisini hareket ettirdi, bu da beni kıkırdatmaya başladı.

Ateşe geri döndü ve birinin söylediği bir şeye cevap verdi, ama ne yaptığımı görmek için ara sıra bana bakıyordu.

Gömleğimi daha yukarı kaldırdım ve meme ucuma uzandım, hafifçe çevirdim.

Elini kaldırıp kafasını kaşdı, sonra birinin söylediği başka bir şeye cevap verdi.

Parmaklarımın kaymasına izin verdim, acıyı dindirmek için dokunmak için can atan amım ağrıyordu ve o sandalyesinde öne eğilip, ellerini dizlerine koyup, gizlice bana bakmaya devam ederken gülümsedim.

Parmağımla klitorisimi daireler çizdim ve bu onun dayanabileceği son şey olmalıydı çünkü gruba bir şey söyledi ve ayağa kalktı.

O ayağa kalkıp karavana doğru koştuğunda, içimi heyecan kapladı.

Merdivenleri çıktı ve iki adımda üzerime atladı, iki eliyle belimden kaldırdı ve beni yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Kapı sessizce kapandı, sonra duvara sertçe çarptı ve hafifçe geri açıldı.

Beni yatağın ucuna yatırıp kığım yatağın kenarından sarkacak şekilde çekince ikimiz de umursamadık.

"Bütün öğleden sonra bunun altında çıplak mıydın?" diye sordu boşuk bir sesle. "Altımdaydı," diye alay ettim.

"Onları giydiğimi gördün."

"Ama bu örtüyü giydikten sonra istediğin zaman çıkarabilirdin," diye işaret etti.

Penisinin başının girişimi dürttüğünü hissettiğimde inledim. "Lütfen."

"Siktir," diye cevapladı ve kalçalarını öne doğru itti.

Yarısını içime soktu, sonra çıkardı ve geri kalanını da içeri itti.

İkimiz de o içime girerken nefesimizi bıraktık.

"Her zaman bu kadar ateşli," diye dişlerini sıktı. "Siktir, ve çok sıkı."

"Lütfen," diye yalvardım.

İstediğimi yaptı, beni sert ve hızlı bir şekilde sikti.

Benim doruğa ulaşmam uzun sürmedi ve o da saniyeler sonra hemen arkamdan geldi.

O durduğunda, televizyonu duvara tutan küçük halatın yan yana sallandığını gördüm.

Endişe dalgası içimi kaplarken, "Sence karavan ne kadar sallanıyordu?" dedim.

O homurdandı. "Hiçbir fikrim yok."

"Belki fark etmemişlerdir?" diye umut ettim.

Beni yalanla yatıştırmaya tenezzül etmedi.

"Küçük bir ihtimal var." Omuz silkti. "Ama üzgünüm, büyük olasılıkla fark etmişlerdir."

Yine de, temizlenip dışarı çıkarken, tüm yol boyunca topallayarak yürüdüğümde, sessizlik bunaltıcıydı.

Sessizliği bozan Chevy oldu.

"O römorkun amortisörleri yağlanmalı."

Öldüm.

Gerçekten öldüm.

Ayak bileğim bu kadar ağrımasa, içeri girip bir daha dışarı çıkmazdım.

YİRMİ YEDİ

*Bir poşet yeniden kapatılamıyorsa, içinde bir porsiyon bulunur. Kuralları
ben koymuyorum.
—Gunner, Sutton'a*

GUNNER

Beni neyin uyandırdığını bilmiyordum.

Etrafım hala karanlıktı.

Sırtımı kapıya dönerek yan yatıyordum, Sutton yanıma sıkıca yapışmıştı ve baktığımda Lottie'nin Sutton'ın sırtına sıkıca sarılmış olduğunu gördüm.

Gözlerimi tekrar kapatıp uykuya dalmaya hazırlandığım sırada, karavan hafifçe sallandı.

Hafif bir ses duyuldu ve ben yataktan kalkıp, karanlığa gözlerimi alıştırmak için yatak odasının ötesindeki karavana baktım.

Karavanımızda üç çocuk daha vardı.

Ve hiçbiri karavanda bu tür bir hareket yaratacak kadar büyük değildi.

Sessizce ana kabine geçtim ve ışığı açtığımda kalbimin gırtlığıma geldiğini hissettim.

Karavanımızda daha önce hiç görmediğim iki kişi duruyordu. Bir erkek ve bir kadın.

Adam bana biraz tanıdık geliyordu.

Kadın, Cutter'ın kızını almaya hazırmış gibi kollarını uzatmıştı ve ben arkamdaki yataktan bir silah çektim. "Çıkın. Hemen."

İkisi birden hareket ederek kapıya doğru geri çekildiler.

Karavanın merdivenlerinden geriye doğru indiler ve ellerini havada tutarak, hala parlak kırmızı közlerle yanmaya devam eden kamp ateşine doğru ilerlediler.

Tam oraya ulaşmadan durdular ve "Bizim niyetimiz..." dediler.

Kafamı salladım. "Kıpırdama."

Kıpırdamadılar.

Arkamda bir ışık yandı ve sonra Sutton'ın "Jackson? Burada ne yapıyorsun?" dediğini duydum.

Her şey anlam kazanmaya başladı.

"Cutter'ın küçük kızını kaçırmaya çalışıyordu."

"Cutter kim?" diye fısıldadı Jackson'ın yanındaki kadın.

"Cutter benim kulüp kardeşim. Ve senin almaya çalıştığın o küçük kız onun kızı," diye bağırdım. "Burada ne yapıyorsun?"

Jackson ve kadın sessiz kaldılar.

"Sutton, arkanızdaki karavana git ve Webber'ı uyandır." İki dakika sonra, kamp alanındaki tüm erkekler uyanmıştı, bizden iki kamp alanı ötedeki The Uncertain Saints de dahil.

Hepimiz onları çevreledik ve kendilerini savunmak için ne söyleyeceklerini bekledik.

"Ona zarar vermezdik." Cutter'a dikkatlice baktı, Cutter ise her an çıldıracak gibi görünüyordu.

Kapı arkamızda sessizce kapandı ve Milena yanıma geldi. "Burada ne yapıyordunuz?"

Sakin bir şekilde sorduğu soru, kadını tedirgin etti.

"Onun için bir çocuğa baktığını biliyorduk," diye fısıldadı Jackson'ın nişanlısı, Jackson'ın Lara dediği kadın. "Sadece embriyoları bize vermesini sağlamaya çalışıyorduk!"

Sutton keskin bir nefes aldı. "Avukatınızın size onları yok ettirdiğini söylediğini biliyorum. Neden bu konuda yalan söyleyeceğimi düşünesiniz ki?"

Jackson dişlerini gösterdi. "Yalan söylediğini umuyordum."

"Yalan söylemedim." Sutton kollarını göğsünde kavuşturdu. "İkiniz de tamamen aptal mısınız?"

Milena, sahip olduğu azıcık itidalini kaybetti ve kadına doğru yürüyerek yüzüne yumruk attı.

Lara dengesini kaybetti ve arkasında parlayan közlerin üzerine düştü.

Çığlık attı ve Jackson dönerek yumruğunu Milena'nın kafasına doğru savurdu.

Ben önce oradaydım ve Milena'nın yüzüne vurmadan onu durdurdum.

Lara ateşin içinden çıkmak için yuvarlandı ve kimse ona yardım etmeye gitmedi.

"Yanıyorum!"

Tanrıya şükür, bunun için تنها bir kamp alanında bulunuyorduk.

Onların tüm bu gürültüsü, tüm mahalleyi uyandırmamıştı.

"Bu saçmalık!" diye bağırdı Jackson.

"Hayır," Sutton itiraz etti. "Saçma olan şey, buraya gelip bir çocuğu alabileceğini ve bize şantaj yaparak bu embriyoları verebileceğini düşünmen. Artık sahip olmadığım embriyolar. Saçma olan şey bu." Bana sert bir bakış attı. "İçeri giriyorum. Bana kalırsa, bütün gece seninle uyudum."

Dışarı çıkan kadınlar da aynı fikirdeydi ve hepsi karavanlarına ve çadırlarına geri döndüler.

Şimdi geriye sadece erkekler, Jackson ve Lara kalmıştı.

"Şimdi ne yapacağız?"

O tüyler ürpertici sözler geldi benden ağızımdan
ağızımdan ve onlar Jackson'ı paniğe sevk ettiler.

"Ödeyebiliriz!"

"Oh, ödeyeceksiniz tabii," diye cevapladı Cutter sakın bir şekilde. "Ama Truth Teller'ın yöntemiyle."

Saatler sonra, Lottie'yi kendi yatağına yatırdıktan sonra Sutton'ın yanına geri döndüğümde, ayrıldığım kadar hala kızgındım.

Sutton bana kollarını açtı ve ben onun bacaklarının arasına sürünerek vücudunu kendime doğru çektim ve "Onları öldürmedik, ama ben öldürmek istedim" dedim.

"Onlara ne yaptın?"

"Polisi aradım," diye homurdandı. "Kaçırma girişimi. Çok fazla tanık var. The Uncertain Saints'e alınmayın ama onları hiç tanımıyoruz. Birkaç tanesi polisti. Onları beton ayakkabılar giydirip gölün dibine atamazdık. Ama hapishaneye girdiklerinde onlarla ilgileneceğiz."

"İyi." Bacaklarını açtı ve ben bunu yavaşça içine girmeye davet olarak algıladım. "Umarım acı çekerler."

"Oh," diye homurdandım ve onu derinlemesine sikmeye başladım.

"Acı çekecekler."

Elleri yüzüme geldi ve bana yaklaşmam için zorladı, "Seni seviyorum, Gunner," dedi.

Eğildim ve dişlerimle alt dudağını yakaladım. "İyi. Çünkü ben de seni seviyorum. Ama bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Titrek bir nefes verdi. "Sanırım liseden beri biliyordum. Ama son zamanlara kadar kendime itiraf etmek istemiyordum."

Yüzündeki saçları geriye doğru düzelttikten sonra, "Hayatımın geri kalanını, sana olan hislerimi tam olarak anlamayı sağlamak için geçireceğim," dedim.

YİRMİ SEKİZ

Bourbon'u önce midenize koyarsanız, iş yerine gizlice sokmak oldukça kolaydır.

—Sutton'dan Gunner'a

SUTTON

Altı ay sonra

Hızlı ilerliyordum.

Başaracaktım.

Artık bitiş çizgisini görebiliyordum.

Ciğerlerim yanıyordu.

Gözümün önünde lekeler dans ediyordu.

Ama başaracaktım.

Yaklaştıkça seyirciler daha çok bağıırıyordu. Kadınlar arasında altıncı sıradaydım.

Bunu biliyordum.

Son iki saattir Milena'dan yarışla ilgili güncellemeleri alıyordum.

Bugün bu noktaya gelmek için son altı aydır antrenman yapıyordum.

Boston.

Boston Maratonu'nda koşuyordum ve altıncı sıradaydım. "Koş, bebeğim!"

Etrafa baktım ve annemle babamı gördüm.
Annem, üzerinde kelebekler olan bir pankart tutuyordu.
Babam ise çiçekli bir pankart tutuyordu.
Hepsi bu kadardı.
Posterlerinde olumlu, moral verici bir mesaj yoktu. Sadece kelebekler ve çiçekler vardı.
Daha fazlasını geçtim.
Milena.
Cutter.
Chevy ve Aella.
Silver ve Webber.
Audric ve Creole.
Cakes.
Herkes koşmamızı izlemek için oradaydı.
Gunner çoktan bitirmişti.
Ona tüm gücüyle koşacağına söz verdirtmiştim ve o da öyle yaptı.
Ben de öyle.
Neredeyse varmıştım.
Hemen arkamdaki kadın hızını artırdı ve ben de mecbur kaldım.
Artık nefes alamıyordum.
Ciğerlerim ateşten bir duvar gibiydi.
Her nefesim daha kısa ve daha hızlı oluyordu. "Koş, bebeğim!"
Önüme baktım ve o oradaydı.
Kalabalık daha da gürültülü hale geldi ve arkamdaki kadından yarım nefes farkla bitiş çizgisini geçtim.
Hızımı yavaşlattım, sonra yere yığılmaya başladım, ama sevgilim beni tuttu.
Kollarını belime doladı ve beni kenara taşıdı.
Oraya vardığımızda, beni tekrar ayağına kaldırdı, dengede olduğumdan emin oldu ve sonra bir dizinin üzerine çöktü.
"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordum.
Alnında kurumuş ter vardı.

Gözleri yoğun bir mavi renkteydi ve cevap verdi: "Sana evlenme teklif ediyorum, bebeğim."

Yutkundum. "Burada kelebek yok ki." Gülümsedi.

"Var tabii ki. Bak."

Etrafıma baktım ve gerçekten de beyaz posterlerin üzerine yazılmış çiçekler ve kelebekler her yerdeydi, seyirci çitleri onları daha fazla yaklaşmalarını engelliyordu.

"Haklısın," diye kabul ettim. "Var."

Yüzünde rahatlama belirdi ve "Beni dünyanın en mutlu adamı yapıp benimle evlenir misin, Sutton Sway?" dedi.

Kendimi onun kollarına attım. "Tabii ki evlenirim."

"Kadınlarda altıncı sırada, resmi süresi iki saat, on üç dakika ve on bir saniye olan Sutton Sway!"

Boğazımdan bir hıçkırık çıktı. "Yakında Sutton Penn olacak."

Gunner doğruldu ve beni sıkıca kucakladı. "Tanrım, seni seviyorum. Ve seninle gurur duyuyorum."

Yüzümü boynuna gömdüm, kokusunun ne kadar kötü olduğu umurumda değildi. "Ben de seninle gurur duyuyorum. Senin zamanın neydi?"

Gözleri parlayarak geri çekildi. "İki saat yedi dakika."

"Gösterişçi."

EPILOG

*Do-dah günümün zip-a-dee kısmı tamamen eksik.
—Gunner'ın gizli düşünceleri*

GUNNER

Bir buçuk yıl sonra

"Her şey yoluna girecek," diye kendime söz verdim.

Amcam, Lottie'yi okulun ilk gününe götürürken yanımdaydı.

Okul güvenliydi.

Güvenliğini kendim sağlamıştım.

Lottie, benim korkumdan habersiz, yanımda zıplayıp sıçrayarak yürüyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye onayladı Parker amca.

Güvenlik, kontrol edilmemiş kişilerin o noktadan öteye geçmesini güvenli bulmadığı için, diğer tüm ebeveynlerin yaptığı gibi onu kapıda bıraktım ve "Seni seviyorum, Lots" dedim.

Bana el salladı. "Hoşça kal baba. Öğlen görüşürüz!"

Kalbimin hiç durmadan acıdığı yeri ovuşturdum. "O zaman uçağa biniyoruz."

Kızım ellerini çırpı. "O zaman uçağa biniyoruz!"

"Heyecanlı mısın?" Parker, kamyonetlerimize doğru yürürken sordu.

"Sutton'ı izlemek için uçmak mı? Yoksa Lottie'yi almak mı?" diye alay ettim.

"Sutton," diye cevapladı.

Sutton ve ben altı ay önce Caddo Gölü kıyısında sessiz bir düğünle evlenmiştik.

Sadece en yakın arkadaşlarımız ve ailemizin katıldığı küçük bir tören oldu ve ben onun yüzünü pastaya sokmadım. O da bana bunu yapmamamı söylemedi.

"Çok gerginim," itiraf ettim. "Bu, onun maraton koşmasını izlemekten daha kötü bir şey."

"Çünkü genellikle onunla birlikte yarışyorsun," diye işaret etti. "Bu çok önemli bir olay."

"Öyle," diye onayladım. "Bu hafta kısa olduğu ve Lottie'nin gelip izleyebileceği için mutluyum. Sutton onun orada olmasıyla çok mutlu olacak."

"Senin geleceğini biliyor mu?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Hayır. Lottie'nin sende olmadığını ve o işten döndüğümü bilmiyor."

Cehennem gibi bir iş.

Beş bin çocuğu birden düzenli olarak koruyan bir lisede büyük bir işti.

Bu işi erken bitirip Lottie'yi okulun ilk gününe yetiştirebilmem bir mucizeydi.

İş için seyahat eden bir ebeveyn olmak gerçekten çok zordu.

Sutton kendine daha da kızgındı, ama ABD Olimpiyat takımına ne zaman eleme yarışı yapacaklarını söyleyebilirdin ki?

Sutton, ayrılmak için valizini hazırlarken bir saat boyunca ağlamıştı. Onun için çok üzülmüştüm.

Altı ay önce, ona Lottie'yi evlat edinmek isteyip istemediğini sormak için yanına gitmiştim.

O bu fikri hemen kabul etmişti ve şimdi hepimizin soyadı aynıydı: Penn. Hepsi yanımdaki adam sayesinde.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedim. "Her şey için." Söylemediğim şeyi anladı.

"Jett seninle gurur duyardı." Ben küçükken yaptığı gibi yüzümü avuçladı. "Seni seviyorum, evlat."
Başımı eğdim. "Hâlâ acıyor."
Yüzümün yanını sıktı. "Ben de, evlat. Ben de."

"Baba," diye fısıldadı Lottie yanımdaki birinci sınıf koltuğundan. "Fındıklarım çok sıcak!"

Dudaklarımın köşesindeki gülümsemeyi engelleyemedim. "Öyle mi?"

"Evet, testislerimi hissetmek ister misin?"

Kafamı salladım. "Benim kendi hayalarım var, bebeğim."

Yanımdan yumuşak bir homurtu geldi ve baktığımda, koridorun karşısındaki koltukta bana çok benzeyen bir adam gördüm.

"Dostum, benimkiler de eskiden o kadar küçüktü," dedi Lottie'ye bakarak. "Şimdi onu izlemek için Kaliforniya'ya gidiyorum, ABD Kadın Jimnastik Takımı'na girmek için mücadele edecek."

"Uçakta 'lanet' deme, Tommy," diye tısladı yanındaki kadın.

Bana göz kırptı. "Gergin. İkimiz de gerginiz."

"Annem yarışıyor!" diye haykırdı Lottie. "Kızının adı ne?"

Tommy ona hayranlıkla baktı. "Tallullah."

"Bu ismi beğendim. Çok güzel." Lottie başını salladı. "Annemin adı Sutton. 1500 metreyi dört dakikanın altında koşacak."

Tommy'nin kaşları havaya kalktı. "Bu çok etkileyici."

Burnumu kırıştırdım. "Bunun gerçekleşmesini çok isterdim, ama onun için zor olacak. 1500 metre koşusunda katılımcılar arasında yaşça en büyüklerden biri. Bunu başarabileceğinden emin değilim, ama ikimiz de çok mutlu olurduk."

Uçağımız birkaç saat sonra indi ve Lottie ile ben, havaalanından atletizm pistine giden Uber'de koltuklarımızda neredeyse zıplıyorduk.

Ziyaretçi biletlerimizle içeri girdik ve ilk tur için sıralanmaya tam zamanında tribüne ulaştık.

Sutton üçüncü turdaydı ve çok sakin görünüyordu.

En azından ben öyle düşünüyordum, ta ki tribünlere dönüp tanıdık bir yüz görmeyince yüzünün düştüğünü görene kadar.

Ailesinin de burada bir yerlerde olduğunu biliyordum, ama bizim gibi, Kanada'dan dönüş uçuşları ertelendiği için gelip gelemeyeceklerinden emin değildik.

Tabii ki, tam zamanında inmişler ve bizimle aynı anda stadyuma gelmişlerdi.

Dördümüz arasında, Sutton muhtemelen onun için burada olamadığımızı düşündü.

Bunu asla itiraf etmezdi, ama onu tezahürat ederken gördüğünde çok heyecanlanırdı.

İlk tur bitti. Sonra ikinci tur.

Ve sonunda, üçüncü tur başladı. "Hadi, anne!" diye bağırdı Lottie.

Ve kendi yavrusuna duyarlı bir anne ayı gibi, başını çevirip kızımızın gözlerine baktı.

Lottie zıpladı ve küçük elini sallarken, yüzü tamamen aydınlandı.

Sutton da ona küçük bir el sallayarak karşılık verdi ve hazırlandı. Yarış silahı ateşlendi ve kızımız koşmaya başladı. "Başaracak."

Hepimiz Amerika'nın en formda atletlerinin 1500 metre koşusunda karşı karşıya gelmesini izlerken, gözlerimi pistten ayırmaya cesaret edemedim.

"Başaracak," dedi Lottie, heyecanla ellerini çırparak.

"Başaracak lan!" diye bağırdım, o son virajı dönerken.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım!" Mathilda alkışladı.
"Başaracak!"

"Hadi anne!"

Sanki Sutton kızını duymuş gibi, koştu. Ve
başardı.

"Elli beş dolar Sutton Sway Penn için!" diye
anonsör bağırdı.

Kız arkadaşıyla göz göze geldik ve ikimiz de aynı anda harekete
geçtik. "Hadi
gidelim!"

Biz gittik aşağı yola yola pist iterek geçerek ve
ve

yoldan geçenleri iterek Sutton'a doğru ilerledik.

O, nefesini toparlamaya çalışırken derin nefesler alarak, kollarını
gözlerini kapatacak şekilde yere uzanmaya devam etti.

Kimse bakmadığı için, güvenlik bariyerinin üzerine eğildim ve Lottie'yi
yere bıraktım. "Git onu getir."

Lottie gidip onu aldı ve Sutton'a heyecanla bağıırken o n u yere
yatırdı.

Sutton gözlerini açtı ve gözyaşları akmaya başladı. Ne
söylendiğini duymadım, ama duymama da gerek yoktu.

Buradan bile aşkları belliydi.

Sutton başını çevirdi ve gözlerimiz buluştu, o da daha da çok ağladı.

"Aferin kızıma," diye fısıldadım.

Elini kalbine bastırdı, bu bizim birbirimizi sevdiğimizi gösteren sessiz
işaretimizdi ve ben de aynısını yaptım.

Bana bir öpücük gönderdi ve ben onu binlerce kişinin önünde
yakaladım.

Çünkü Sutton Sway'den gönderilen bir öpücüğü kim yakalamak istemez
ki?

EPİLOG II

İnsanların duymayı sevdiği bazı sesler vardır. Çakıl taşları üzerinde yürüyen ayakkabılar. Ateşin çıtırtısı. Bebeklerine saygısızlık edebileceğini düşünen insanların boyunlarının kırılması. Gülen bebekler. Mırıldanan kediler.

—Gunner'dan Sutton'a

SUTTON

Altı ay sonra

"Siktir," diye mırıldandım, elimdeki pozitif hamilelik testine bakarken.

Kahretsin,

kahretsin,

kahretsin.

Biliyordum.

Kalbimin derinliklerinde hamile olduğumu biliyordum, ama çok bariz işaretleri inkar ediyordum.

Şimdi lanet olası Olimpiyatlarda, dünyanın en iyileriyle yarışmaya hazırdım ve kaç aylık hamile olduğumu kim bilebilirdi ki?

En az iki ay, belki daha fazla.

Gerçeği çok uzun süre inkar etmişim. Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Altı saatten az bir süre sonra bir yarış koştamam gerekiyordu.

Çantamı alıp kapıya doğru yürürken tüm vücudum titriyordu. "İyi şanslar!"

Elime El salladım el arkadaşşıma
arkadaşıma el salladım — o koşuyordu koşuyordu
yarın yarın engelli koşuda yarışacaktı ve Olimpiyat Köyü'nden
ayrıldı.

Kocam ve çocuğumla birlikte kalamamaktan nefret ediyordum, ama yine de burada olmaktan heyecan duyuyordum.

Tramvaya binip pistlere doğru yola çıkarken tanıdıklarımın el salladım.

"Bu lanet olası Messi mi?" diye birinin sorduğunu duydum.

Onları görmezden geldim ve telefonumu çıkarıp arkadaşlarıma nerede olduğumu ve ne zaman orada olacağımı bildiren kısa bir mesaj attım.

Oraya vardığımda antrenörümü görmeye gittim. Sonra koçumu. Saatler sonra, son Olimpiyat yarışım olacağını düşündüğüm yarış için ısınmaya başladım.

Onları görene kadar sinirlerim içimi kemiriyordu.

Annem ve babam. Lottie.

Webber ve karısı.

Motosiklet kulübünün geri kalanı.

Ama Gunner yoktu.

Nerede olduğunu bilmiyordum, ama uzaklarda olmadığını biliyordum. Sessiz bir okşama gibi gözlerinin üzerimde olduğunu neredeyse hissedebiliyordum.

Koç yanıma geldi ve omzuma hafifçe vurdu. "Hazır mısın?"

Gülümsemeden başımı salladım.

"Hazırım." "Git ve parkı yık."

Nasıl oldu da beyzbol metaforu kullanacağını bildiğini bilmiyordum. Ama bu, anında sinirlerimi yatıştırdı.

"Evet, koç."

Başlangıç çizgisine doğru yürüdüm ve bir ıslık sesi başımı kaldırmamı sağladı.

Ve orada duruyordu.

Gözleri sıcak bir şekilde kalbini okşuyordu. "Seni seviyorum."

Ona bir öpücük gönderdim, sonra sıraya girdim.

Silah sesi duyuldu ve ben koşmaya başladım. Koştum.

Yeterince hızlı koşamadım, ama hayatımda hiç bu kadar hızlı
Hay koşmamıştım.
at.

Hamile olmama rağmen, yine de ilk üçte bitirdim.

"Vay canına," diye nefes nefese kaldım, zamanlarımız
ekrana yansıtılırken.

Mikrofon yüzüme uzatıldığında dizlerimin üzerine çöktüm. "Üçüncü
oldun. Nasıl hissediyorsun, Sutton Sway?"

"Bu senin şimdiye kadarki en hızlı zamanın," dedi muhabir, önümde
çömeldi. "Bu nasıl oldu?"

"Bu senin en hızlı zamanın," dedi muhabir önümde çömelerek. "Nasıl
oldu bu?"

"Hamilelik sayesinde, sanırım," diye cevap verdim, daha iyi
düşünmeden

Ağzı açık kaldı. "Pardon, ne?"

Ağzımı elimle kapattım. "Sana söylememem gerekiyordu

. Henüz kocama bile söylemedim. Bunu kesebilir misin?"

Özür dilerim, hayır. Canlı yayındayız." İnledim.

"Tabii ki öylesiniz."

Tribünden sahaya çıkmanın imkânı yoktu, bu yüzden tribünde
kocamı bulmak zorundaydım.

Meğer o beni bulmadan önce ben onu bulmuşum.

"Yarıştan hemen önce konuştuğumuzda bir şeyi söylemeyi unuttun
mu?" diye sordu, elleri arkamdan bana dolanarak, büyük elleri karnımın
üzerinde yayıldı.

"Şey, o konuda..."

"Bu, altı hafta sonra maraton olmayacak demek mi?" diye
sordu. Kollarında döndüm ve gülümsedim. "Kim söyledi
bunu?"

Kafasını salladı. "Bronz madalya. Hamileyken lanet olası bronz madalya
kazandın. Bunu pek çok kişi söyleyemez, Sutton."

Yüzüm kızardı. "Sen olmasan bunu başaramazdım."

Parmağını çene hattım boyunca gezdirdi. "Sen her şeyi yapabilirsin.
Erkeğe ihtiyacın yok."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Yanılıyorsun. Sana her zaman ihtiyacım var."

Sonuçta, Gunner'ın iini rahatlatmak için resmi olarak hamile olduğumdan önce dört maraton daha koğabildim.

Hiçbirini kazanamadım ve aslında sonuncusunda berbat bir performans sergiledim, ama kendimle daha fazla gurur duyamazdım.

Beni daha mutlu eden tek Şey, belli bir çift büyükannenin ve büyükbabanın ömür boyu federal hapishaneye mahkum edildiği haberini duymaktı.

Birkaç gün sonra Jackson'ın yirmi iki yıl hapis cezasına çarptırıldığı haberi geldiğinde iyi haberler devam etti.

Niğanlısının cezası daha hafifti, ama bunun tek nedeni, yeni niğanlısını terk edip onu kötü bir tat gibi geride bırakmasıydı.

Aleah, ağırı dozda uyuğturucu kullanımı sonucu eyalet hapishanesinde öldü.

Yates artık ülkede değildi, ama Apollo yine de her ihtimale karėı onu sıkı bir Şekilde takip ediyordu.

Sonuç olarak, bebeğim doğduğunda ben Őiėman ve mutlu bir Şekilde oturuyordum.

Ve bu sefer, bu bebekle, sonunda her Şeyi doğru yaptık.

Oğlumuz Joseph Parker Penn, babasının kollarında tam 10 pound ağırlığında doğdu. Abisi onu izlerken, tekmeliyor ve çığlık atıyordu.

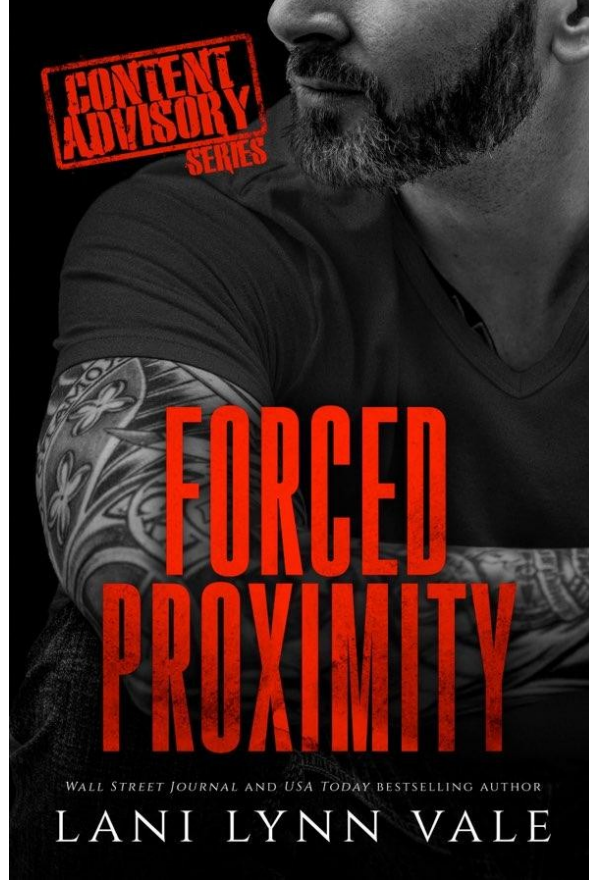
Peki elinde ne vardı, diye soruyorsunuz?

Benim bağarısız olan rahim içi araçtı, onu benim küçük mucize bebeğim yapan Şey.

Bizim mucize bebeğimiz.

SIRADA NE VAR?

Content Advisory serisinin bir sonraki kitabı [FORCED PROXIMITY](#)'yi bekleyin!

Yeni kitapların ne zaman çıkacağını öğrenmek için

BUGÜN HABER BÜLTENİME KAYDOLUN

www.lanilynnvale.com/newsletter

TEŞEKKÜRLER

Golden Czermak—Fotoğrafçı

My Brother's Editor & Ink It Out Editing—Editörlerim

Frauke Spanuth—benim her şeyim olan kadın. Biçimlendirici, kapak tasarımcısı, teaser yapımcısı, web sitesi tasarımcısı. Ne isterseniz, o benim için yapar!

Annem — Bu kitabı sekiz milyon sekiz yüz bin seksen dört kez okuduğun için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım. Cidden, sizler olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum.

LANİ LYNN VALE'İN DİĞER ESERLERİ

THE FREEBIRDS

Boomtown

Highway Don't Care Another

One Bites the Dust Last Day of

My Life

Teksas Kasırgası

Dans Etmiyorum

THE HEROES OF THE DIXIE WARDENS MC®

Sirenimin Işıkları

Baltamın Halligan'ı

Yeleğimin Kevlar'ı

Kelepçelerimin

Anahtarları

Hayatım Uçuşuma

Hatım Şarjıma

Zekama Karşı Hakkıma Karşı

Yanlışına Karşı

Annenize Gerçek Mi Olduğumu Sorun

KOD 11- KPD SWAT

Merkez Kütle

Çift Vuruş

Bang Anahtarı

İnfaz Stili

Charlie Foxtrot

Ölümcül Atış

Coup De Grace

BELİRSİZ AZİZLER

Whiskey Neat Jack

& Coke

Votka Buzlu

Kötü Elma

Kirli Anne Paslı

Çivi

KILGORE FIRE SERİSİ

Şok Önerilir Parlama

Noktası

Oksijen Yoksunluğu

Kontrollü Yanma

Söndürme

BÜYÜK EJDERHALARI SEVİYORUM SERİSİ

Büyük Ejderhaları Seviyorum ve Yalan

Söyleyemem Ejderhalar da Sevgiye İhtiyaç

Duyar

Oh, Benim Ejderham

DIXIE WARDEN REDDEDİYOR

Sakal Modu

Sakaldan Kork

Sakalın Oğlu

Sadece Sakal İçin Buradayım
Sakal Beni Buna Zorladı Sakalını
Çıkar
Sakal Sevgisi İçin Yasa ve
Sakal

BEYZBOLDA AĞLAMAK YOK

Lütfen Atış Yap
Atışını Bırak Dinle,
Atış

SAĞANAK YAĞMUR

Yağmur
Hayır
Yağmura Git
Yağmurda
Yan
Ne Yağmur
Senin Dediğin Hail,
Mary

BASİT ADAM SERİSİ

Kinda Don't Care
Maybe Don't Wanna
Get You Some
Yapmıyorum
Çok Kötü Çok Üzücü

BEAR BOTTOM GUARDIANS MC

Beni Mahvet

Saçma Sapan
Konuşma Hayır.
Benim Hatam
Tek Şans, Hayal Et Bu
Olur
Sık Ol
İspiyoncular Dikiş Yutar
F-Bomb

GÜNEYLİ BEYEFENDİ SERİSİ

Hissy Fit
Tanrım, Merhamet
Et Çirkin Olmayı
Bırak

KPD MOTOSİKLET DEVRIYE

Çılgınlığını Sakla
Ben Değildim
Beni Yapmamayı
Tercih Ederim
Günahkarlar Kazanır
Eğer Sen Öyle Dersen

SWAT 2.0

Sadece Şaka
Yapıyorum
Erkeklerden Önce
Patates Kızartması
Belki Küfür Etmek Yardımcı Olur
Umursuyor
muyum diye sor
Biraz şarap içebilirim

Saka sana
kulaklık Kulübe
katılmak için her
gün hazır Değil
mi?
Resmi Olarak Bitti
Kimse Bilmiyor
Kime Sorduğuna Bağlı

VALENTINE BOYS

Çılgın İnekleri
Topla Evet,
Atla

RUHLAR KİLİSESİ GERİ DÖNENLER

Tekrar Suçlu Eş
Ziyaretleri
Jailbait On
Dolar Yapıyor
Kitty, Kitty
Genel
Nüfus
Ayın Mahkumu
Arama

MADD FIT SERİSİ

No Rep Jerk
It
Chalk Dirty to Me

BATTLE CROWS MC

Her Zaman Birinin Canavarı Beni

Kötü Adamın Yap Bazı

Kafesleri Sallayın

Rol Model Değil Trajik

Ol

Garip ve Sıra Dışı

Yaşayanlara Asla Güvenme

GATOR BAIT MC

Kimse Umursamıyor Güzel Değilsen İyi Sorun

Sevimli Ama Psikopat İlk

Görüşte Sinir Bozan

Sesler Geri Döndü

Özel Bir Tür Sapıklık

Sadece Kendimle

Çıkacağım

PALYAÇO DÜNYASI

Eğlence Evi

Ucube

Gösterisi

Gösteriş

Yapmak

Palyaço Motel

Sirke Satıldı

Öldürme

Kabini Aptal

CARTER KARDEŞLER

No Cap

Susuzluk Bile

Çekemiyorum

Karşılık Vermek

Kira Ödemeden

Zıplama Zamanı

YOLO

SEMYONOV BRATVA

Zehirli Kal Hey,

Baba

Kırmızı Bayrak

Yürüyüşü Her Zaman

Tuzlu

İÇERİK UYARISI

Huysuz Güneş Işığı Ona

Bak ve Öl Düşmanlardan

Aşıklara Başka Kadın

Draması

Yanlış Kimlik Çirkin

Ördek Yavrusu

Zorunlu Yakınlık O

Kötü Birisi

ONUNLA ÇIKMA SERİSİ

Yalanlar ve

Saçmalıklar Evi

Kaçındığımız İnsanlar

Yan Kız Değil

Tam Bir Sorun Ol Unut

O Adamı Baharatlı .

Felaket

Beyefendi Değil

TEK BAŞINA BAŞLIKLAR

Büyük Nick Enerji .

Emici

O Çocuk Hakkında Bir Şey .

YAZAR

Lani Lynn Vale, mizahi romantik gerilim romanları yazan Amerikalı bir yazardır. Teksas eyaletinde doğan yazar, yetişkin hayatının çoğunu romanlarının çoğunun geçtiği Doğu Teksas'ta geçirmiştir. Okurlarının "LLV'nin Sakallı Yarı" olarak adlandırdığı lise aşkıyla evlidir. Üçüncü çocuğunun doğumundan sonra, 2013 yazında ilk romanı *Boomtown'u* yayınladı. O zamandan bu yana 100'den fazla roman yayınladı ve bunların çoğu *USA Today* Bestsellers listesine girdi.

Lani ve kitapları hakkında daha fazla bilgi için www.lanilynnvale.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
İçindekiler	
Çirkin Ördek	
Yavrusu	
Adanma	
Önsöz I	
Önsöz II	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Epilog](#)

[Epilog II Sırada](#)

[ne var?](#)

[Teşekkür](#)

[Lani Lynn Vale'in Diğer Eserleri](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

